

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 581

Σ' αυτό το
γύλλο

Η

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΥΖΥΓΟΣ

αυτοτελείς Ρομάντσο

Εβδομάς

ΤΕΤΑΡΤΗ

16

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

1938

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 581

Χάρρυ Μπώρ

Τὸ πῆρε πὰ κατάκαρδα ἡ δεσποινὶς Κοκό:
—«Τὸν ἀγαπῶ, καλέ μαμά! Γιατί; (κό;»
Συνεκινήθη ὁ μπαμπᾶς — τοῦ... Τσάμπερλαν
—«Νὰ δώσω, Πραξιθέα μου, δραχμῶς (σώσιος: ἑξακο-
—«Α, ὄχι! Δὲν τρελλάθηκα!» —«Χάθηκα!»
—«Ε, ἀντε χάσου!» —«Νη!... ὁ...»
Καὶ προτιμοῦσε νὰ χαθῇ παρὰ ν' ἀλλάξῃ γνώ-
κι' ἄλλοι πολλοὶ ἠσθάνθησαν συγκίνησιν, (νῆ!... ὁ...»
καὶ πλείστοι ὅσοι ἐφθασαν αἰσίως καὶ στὰ ὀ-
—«ὦχ, ἀδερφέ! Τόσα λεφτά, νὰ δοῦμε μιά... (κόμψ, (κρά:
—«Μὰ εἰν' ἐνδιαφέρουσα! Καὶ μόρφωσι ἂν εἶ- (φαλάκτρα;»
—«...εἰς τὴν φαλάκτρα, θάβρισκα καὶ πέντε—δὲ (γες...»
Μέγα, λοιπὸν, ἐσθῆκωμα καὶ μέγας σαματᾶς
ἦταν τὸ εἰσκόλουθον, αὐτῆς τῆς ἱστορίας, (κα τρίχες!..
ἦτις μὲ δίχως βούκινα καὶ δίχως ρητορείας,
ἰδίως δὲ ὅταν ὁ Μπώρ, σαφῶς μᾶς διευκρίνυσεν,
καὶ τὰ λοιπὰ... καὶ τὰ λοιπὰ...

Εβδομαδιαίος

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τόμας
ΗΜΕΡΟΜ. 96.8.88
ΑΡΙΘ. 35282

Λιζέμε

ΚΕΜΑΛ ΑΤΑΤΟΥΡΚ

Διεθνής και όχι μόνον τουρκική ή απόλυτα εκ του θανάτου του άρχηγού του Τουρκικού Κράτους. Γιατί διεθνής προσωπικότης υπήρξε και θα παραμείνει εις την Ιστορίαν ο Κεμάλ Ατατούρκ. Φυσιογνωμία από τις ισχυρότερες, που ένεφανίσθησαν κατά τους τελευταίους αιώνες, έπεδλήθη εις την παγκόσμιον συνείδησιν με τα έργα του, που υπήρξαν πρό παντός έργα μεγάλου πολιτισμού. Αυτά ανεξαρτήτως του άλλου, του άναδημιουργικού του έργου που έκαμε την χώραν του να ξαναγεννηθή ως άλλος μυθολογικός Φοίνιξ, εκ της τέφρας και των έρειπίων της.

Διά την Ελλάδα, η απόλυτα είναι επίσης μεγάλη. Χάνει η χώρα μας ένα ελληνοκίνη και πολύτιμον φίλον, τόσο ελληνοκίνη και άκαμπτον εις την φιλίαν του, όσο εύθυμος και άκαμπτος υπήρξε εις τους αγώνας εκείνους που η Μοίρα ή θέλησε, διά να τεθούν άντιμέτωπα το ένα με το άλλο δυο έθνη, που μόνον για να συνεργασθούν και να δημοσιονεύουν εις όλα ήσαν προωρισμένα. Η απόλυτα, έπαναλαμβάνομε, εινε μεγάλη, άνυπολόγιστος, αλλά επίσης μεγάλη και η έλπίς, η έγγυψης καλλίτερα διά το μέλλον: Ο Ισμέτ Ινονού. Στο πρόσωπό του οι φίλοι της Τουρκίας θέλουν τον άντάξιον Συνεχιστήν και σαν τέλειον τον χαιρετίζουν με ένθουσιασμόν.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Από τις πιο ενδιαφέρουσες ή έκθεσις υγείας που έγκαινίσθη εις το Ζάππειον. Εις πίνακας στατιστικούς, εικόνες και εκθέματα είναι άπλωμένα όλα ή ιστορία της υγείας του τόπου και τα έθνη που ήσαν συμπεριλαμβανόμενα της. Δεν αποτελεί δέ μόνον εικόνα ή έκθεσις, αλλά και οδηγόν, γι' αυτό και δεν πρέπει να παραλείψη κανείς Αθηναίος και παροικιστής Έλληνα από του να την επισκεφθή.

ΜΟΝΑΞΙΑ

Έξεδθη εις κομψόν τόμον το νέον διβλίον της έκλεκτής διηγηματογράφου και συνεργάτιδος μας κ. Ιωάννας Μπουκουβάλα-Αναγνώστου, «Μοναξιά» περιέχον 16 διηγήματα γραμμένα με τη βαθιά ψυχολογία και τη λεπτή συγκίνηση που διακρίνουν όλα τα έργα της συγγραφέως.

Η κ. Ι. Μπουκουβάλα-Αναγνώστου στο νέον της έργον παρουσιάζει την ανθρώπινη ψυχή στις πιο πονεμένες στιγμές της, και την κοινωνία σε εικόνες ολοζώντανες και άληθινές.

Οι άναγνώσται της «Έβδομάδος» θα βρουν και στα διηγήματα αυτά, όλα το συναρπαστικό ενδιαφέρον που τους θέλγει πάντα τόσο σε όλες της τις δημοσιεύσεις.

Λιζέμε

Κριτική

ΕΣΑ στην άναλογία των έρυθρων και των λευκών αίμοσφαιρίων του νεοέλληνας, εινε αδύνατον να μην υπάρχει και ένα τρίτο είδος: τα αίμοσφαίρια της... κριτικής. Και δεν θα ήταν ίσως υπερβολή να λεχθή ότι το τελευταίο είδος υπέρχει κατά ποσόν των δύο πρώτων.

Αν αυτά δεν συμβαίνουν, τότε μένει έντελως άνεξηγτος ή άπερίγραπτος διμαδική νεοελληνική τάσις προς κριτικήν όλων άνεξαίρετως των πραγμάτων. Κάρβουνα θέλει να αγοράση ή κερά-Θανάσινα και κάνει κριτικήν: Καλά είναι, βρέ παιδάκι μου, αλλά θα μπορούσε να ήταν και καλλίτερα. Βρεμμένα δεν είναι, αλλά θα μπορούσε να ήταν και περισσότερο στεγνά. Κατάλαβες, παιδάκι μου;

Στά άχνάρια του μεγάλου μακαρίτη... Σαίν Μπέβ, βαδίζει και το δουλάκι προκειμένου να άντιμετωπίση τον πλανόδιο μονάβη:

—Δεν τρώγονται, καλέ σ'ν, αυτές οι μελιτζάνες...

—Γιατί, ρε κοπέλλα μου;

—Πρώτα—πρώτα γιατί δεν είναι άργεΐτικες. Ύστερα είναι και κοντοφάρδουλες. Τι σοί μελιτζάνες είν' αυτές; Κι' έπειτα...

Δεκάδες έπιχειρημάτων έπακολουθούν. Η αισθητική, το περιεχόμενον, ή σύστασις κ.λ.π. των μελιτζανών, ύφιστανται τον δριμύτερον των έλέγχων της κριτικής. Και το πράγμα ακολουθεί, γενικώς αυτόν τον δρόμον, ο οποίος δεν φαίνεται να έχει ούτε σκοπόν, ούτε τέρμα.

Και πραγματικά δεν έχει σκοπόν ή κριτική—εις την νεώτεραν Ελλάδα τουλάχιστον. Μπορείτε να το δοκιμάσετε αυτό ως εξής: Πιάστε έναν οποιοδήποτε φίλο σας και βρίστε του ένα κινηματογραφικό έργο, συνιστώντας του συγχρόνως να μην πάη να το δη γιατί θα δεινοπαθή.

Ξερέτε ποιά θα είναι το αποτέλεσμα; Ο φίλος θα σπεύση να δη το έργο τό... ταχύτερο! Η σκέψις του; Ίδού:

—Γιατί, δηλαδή, το βρίζει αυτός το έργο; Ποιά ξέρει κανείς τί γίνεται... Καθένας πρέπει να έχει δική του γνώμη.

Και για να έχει δική του γνώμη—νά... κρίνη, δηλαδή, κι' αυτός—πάει και βλέπει ένα κινηματογραφικό τερατούργημα διώρου διαρκείας. Και φεύγει έπειτα, βλαστημώντας μέν—διότι έδεινοπάθησε—αλλά κι' εύχαριστημένος κατά βάθος—διότι θα μπορή να κάνει την κριτική του και να δημιουργήση με την σειρά του νέα... θύματα!

Στην κριτική θ' αναζητήσετε και τα αίτια των περισσότερων έγκλημάτων.

—Καλό κορίτσι ή άδερφή σου, λέει ή κακεντρεχής γειτόνισσα στο γείτονα. Μόνο έτσι... πώς να σου πώ... λιγάκι ζωηρή... δηλαδή κουβεντούλες... άστεία πράγματα, δηλαδή...

Αποτέλεσμα: ύποψία, παρηκολούθησις, περιστροφον. Κι' έπειτα λέμε ότι φταίει ο φονιάς... Λάθος. Τά... κριτικά αίμοσφαίρια φταίνε. Μας έχουν δηλητηριάση ως εκεί που δεν πέρνει άλλο, τα άφιλότιμα!...

Δ. Γαλ.

Λιζέμε

ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ

Από τον «εύθυμον» άνθων έβδομαδιαίου περιοδικού, δρέπομεν το κατωτέρω εύθυμον «μικρό δραματάκι» του έδημοσιεύθη εις το περιοδικόν, υπό τον εύφυέστατον τίτλον «Πιές, Ροζαμούνδη»:

«Η σκηνή παρουσιάζει την αίθουσα του φαγητού μέσα εις τον πύργον του Βασιλέως Άλμπουίνου. Η Ροζαμούνδη κάθεται, σκυθρωπή επάνω σε μια δρύινη πολυθρόνα).

Ο βασιλεύς Άλμπουίνος: Έγώ έβαλα μέσα στο κρανίο του πατέρα σου που έχω στα γέλια μου, ώραίο κρασί και σ'ν Ροζαμούνδη πρέπει να το πιής.

Η Ροζαμούνδη: Δεν το πίνω!

Ο βασιλεύς Άλμπουίνος: Γίνονται πράσινοι από το κακό μου! Σε διατάσσω να το πιής και δεν το πίνεις; Πώς γίνεται να παρανοήσ τις διαταγές!!!

Η Ροζαμούνδη: Έχω πάρη την απόφαση να μην το πίνω διότι δεν πίνω ποτέ κρασί πριν από το φαγητό μου!!!».

Και ή μέν Ροζαμούνδη, άρνηθείσα να υπακούση τον Άλμπουίνον, «δεν έπε τον οϊνον της». Άνεξαίτητως, όμως, αυτού, δεν εύρέθη κανείς να...καρπυζήση τον άνόητον συγγραφέα του έμετικου δραματάκιου: Μεγάλη παράλειψις

ΙΟ ΜΟΝΤΕΛΛΟ

Υράφει ο συντάκτης της στήλης των «Νέων και Περιέργων»:

«Ο Άμερικανός γλύπτης Ρόμπερτ Ίρβιν, ο οποίος εφόνευσε την ώραίστάτην νέαν Βερενίκην Γεδεόν, αφού έστραγγάλισε την μητέρα της και ένα Ιδιοκτήτην μπάρ, δικάζεται κατ' αυτός εις την Νέαν Ύορκην. Η υπεράσπισις του κατηγορουμένου ισχυρίζεται ότι ο γλύπτης δεν έχει σώας τας φρένας, αλλά το δικαστήριον φαίνεται ότι θα καταδικάση τον Ίρβιν εις άσστηράν ποινήν. Ο κακούργος καλλιτέχνης έχρησιμοποίησε το άτυχες θύμα του ως μοντέλλον».

Τό ότι το δικαστήριον, παρ'ότις θεβαιώσεις των υπερασπιστών, επιμένει να καταδικάση τον Ίρβιν, άποδεικνύει ότι ο κατηγορούμενος δεν εινε τόσοον τρελλός όσον... φαίνεται. Κατόπιν αυτού εινε μοιραϊον να διερωτηθή κανείς, εις τί του έχρησιμεινεν ως μοντέλλον ή άτυχής Βερενίκη: εις την κατασκευήν των έργων του ή εις την διάπραξιν στραγγαλισμών; Δάε ίς δη κουέστιον—όπως θα έλεγε και ο μακαρίτης Ουίλλιαμ Σαίξπηρ, αν είχε γνώσιν της σκοτεινής αυτής ύποθέσεως.

Η ΣΕΙΡΗΝΑ

ΗΓΕΣ στη Μόντζα; —Πήγα.

—Έπεσκέφθης το Παλάτιο;

—Ναί. Είχε μιάν έκθεση διακοσμητικών τεχνών περίφημη. Μπήκες στο Ντουόμο, το χάρηκες, άνέβηκες στις γαλερίες του, σταμάτησες στα βιτρώ της περιφημής αυτής έκκλησιδας, πρόσεξες τις έκατοντάδες των άγαλμάτων της;

—Μιά δλόκληρη Κυριακή αφιέρωσα γι' αυτό. Άείζε τον κόπο.

—Στο πάρκο Ποπουλάρε συργιάνισες, είδες τα σμήνη των έρωτευμένων ζευγαριών να φιλιούνται, να κυλιούνται στη χλόη άφελέστατα, σαν στη βίλλα τους;

—Βέβαια. Νά σου πώ, μάλιστα, και την άμαρτία μου έλαβα μέρος κ' έγώ στην τελετή αυτή σαν άπλος κομπάρσος: είχα ψαρέψη στην είσοδο μιά μικρούλα από το Γκαλαράτε, δροσερή, ροδοκόκκινη, άγνητη και άπειρη. Το τελευταίο, που θα μ' άρεσε σε κάθε άλλη περίπτωση, μούφερε τότε άηδία. Χρειαζόμουνά κάτι πολύ πικάντικο μέσ' στο περιβάλλον εκείνο.

—Πήγες, φυσικά, στο Άκουάριο, στη Σκάλα, στη Διάνα...

—Στη Διάνα, είπες; Όχι. Δεν έτυχε να μου μιλήση κανείς γι' αυτή. Τι είναι; Θάατρο;

—Θά σε τιμωρήσω για την παράλειψή σου λέγοντας μόνο πώς έκανες σφάλμα. Τίποτα άλλο. Όχι, όμως, μην έπιμένεις. Δε θα σου είπω. Νά πας στο Μιλάνο, να μείνης δέκα ήμέρας και να μην περάσης ούτε μιά βραδυά σου στη Διάνα! Δεν είναι άπλως σφάλμα, είναι έγκλημα.

Τού κάκου ο Λεωνίδας Λίβας παρεκάλεσε το σεβαστό του φίλο, τον πολύτιμο κοσμοπολίτη Λάμπρο Άργύρη να του εϊπή επί τέλους τί μέρος λόγου ήταν εκείνη ή περίφημη Διάνα. Αύτός άρνήθηκε μέχρι τέλους κ' ένα πείσμα που άναγκάσθηκε να το γαράκτιση ο Λεωνίδας «γεροντικό». Άδειασαν τά ποτήριά τους πειραγμένοι κι' οι δυο και καληνυχτίσθηκαν.

Πέρασαν τρεις υήνες απ' αυτή τη βραδυά. Οι δυο φίλοι είχαν λησμονήση το μικροπεισόδιο εκείνο που για λίγες ώρες μόνο είχε θολώσει τον αίθριο ούρανό του συνδέσμου τους.

Ο Λεωνίδας είνε μάθη από έναν άλλο

φίλο του τά καθέκαστα για τη Διάνα, αλλά δεν είχε κάνει ποτέ λόγο στο Λάμπρο. Ήθελε να τιμωρήση με τη σιωπή αυτό το μεσόκοπο γλετζέ για το άδικαιολόγητο, πείσμα του. Ένα βράδυ που πέραν το δρογικό τους στο μπάρ του «Κίγκ Τζώρτζ» ο Λίβας είπε στον Άργύρη:

—Ξέρεις; Την έρχομένη Τρίτη φεύγω για το Μιλάνο.

—Αλήθεια, έκανε εκείνος πρόσχαρα. Την Τρίτη ε; Με το Άντρια δίχως άλλο;

—Ναί.

—Τί περίεργο!

—Τί έννοεις;

—Τίποτα.

«Τί παράξενη σφίγγα, συλλογίστηκε ο Λεωνίδας. Τί θέλει να πη μ' αυτό το «περίεργο».

Την Τρίτη το άπόγευμα, καθώς ο Λίβας παρακολουθούσε το άνέβασμα της σκάλας από τη γέφυρα του άρκαίου βαποριού ένοιωσε ένα φιλικό γύπωμα στην πλάτη του. Γύρισε και είδε ξαφνιασμένος, το Λάμπρο Άργύρη ντυμένο κομψά μ' ένα γκρι σπορ κοστούμι, με έναν παράξενο ταξιδιωτικό κοκκο στο κεφάλι.

—Συ έδω;

—Μάλιστα, νεαρέ. Ολόκληρος. Έχω πεισθεί πως σου είναι αδύνατον να ταξιδέψης μόνος. Απεφάσισα νάρθω για να μη ρεζιλιέσης τους Αθηναίους στη χώρα του Βοκκάκιου.

Έζησαν μαζί τις ήμέρες που άκολούθησαν, μέσα στο έξαισιο έκείο περιβάλλον.

σαν τότε το στρώσιμο των τραπέζων από τους βοηθούς, τότε την είσοδο. Τα φρεσκοκραντισμένα άνθη μοσχοβολούσαν, τ' απειράριθμα φώτα λαμποκοπούσαν, νερά κυλούσαν ατέλειωτα από τις πλατείες μαρμάρινες σκάλες που ώδηγοῦσαν σε μία μικρή σκηνή διακοσμημένη παράδοξα και υποβλητικά. Μιά όρχηστρα Μπαλαιοσιανών, ντυμένων με τά γραφικά κουστούμια του τόπου τους, έπαιζε ένα κολασμένο ταγκό.

—Όσο κι' αν ο Λεωνίδας προσπαθούσε να κρύψει την ευχάριστη έκπληξη του δεν το κατορθώσε.

—Θαύμα, έψιθύρισε.

Ο Λάμπρος χαμογέλασε με ίκανοποίηση.

Με πολύ κόπο και με λίγες λιρέτες μπόρεσαν να βρουν μία καλή θέση μεταξύ της όρχηστρας και της πίστας του χορού.

Όσο να διαλέξουν τα φαγητά τους το κέντρο είχε γεμίσει από κόσμο κουφό. Φάγανε με την όρεξη που φέρνει σ' ένα γερό οργανισμό το καλό σερβίρισμα, ή ευχάριστη μουσική και το διαλεχτό περιβάλλον.

Κατά τις δέκα άρχισαν τα νούμερα: ένας κλόουν τσαπίνης, τρεις επιδέξιοι σκονοβάτες, ένα ντουάτιο λαχταριστό, δυο σβέλτοι σκισογράφοι. Έγινε διάλειμμα, γενικός χορός που τον έτιμησαν με ντάμες δύο χαριτωμένες διπλανές τους κυρίες από τη Ρώμη. Το δεύτερο μέρος του προγράμματος άρχισε με μία μικρούλα ντιζέζ ψηλόλγνη, ντυμένη άρχαϊκά. Ήταν ή πρώτη της εμφάνιση, καθώς είπε ό σπήκερ. Τό κοινό την υπεδέχθηκε μ' αδιαφορία, μόλις όμως άρχισε το τραγούδι της μία βαθεία σιγή απλώθηκε δόλγυρα κι' όταν το τέλειωσε όλοι έξέπασαν σε ζωηρά γεροκοπήματα. Είπε κι' άλλα κάνα δυο, καλλίτερα απ' το πρώτο. Ο κόσμος την επεδόκμιζε, έξαλλος.

—Είναι θεία! Είπε ό Λεωνίδας στο φίλο του όταν τό πήρε απόφαση πως δεν θα ξαναβγῇ στη σκηνή ή μικρούλα. Τί φωνή, τί έκφραση, τί μπρίο! Μ' έχει κατακτήσει.

Μιά ώρα του μιλούσε γι' αυτή. Να μπορούσε, λέει, να τη γνωρίσει, να περάσει κοντά της λίγες στιγμές μαγευτικές!

—Εκείνος τον άκουγε σιωπηλά και πνίζοντας ένα πελώριο πόθο. 'Επί τέλους άνοιξε το στόμα του για να πῇ πως συμφωνεί μαζί του: "Άξιζε κάθε θυσία μία τέτοια συντροφιά. Έκάλασε τό μαίτρο, παληό του γνώριμο, τούσφιξε τό χέρι χώνοντάς του μέσα ένα μακρύ χαρτονόμισμα και του ψιθύρισε κάτι. Μισή ώρα άργότερα ξαναγύρισε ό μαίτρο έσκυψε στ' αυτί του Λάμπρου και του μίλησε κι' αυτός ξεσήκωσε βιαστικά τό Λεωνίδα, που επέμενε πως έπρεπε να περιμένουν μήπως φανῇ ή ντιζέζ, και βγήκαν έξω. Ο μαίτρο τους συνώδεσε ως την πόρτα, τους έβανε σ' ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο, τσίμπησε επιδέξια άλλο ένα χαρτονόμισμα και υποκλίθηκε ψιθυρίζοντας έκφραστικά:

—Μομέντι.

Σε λίγο άνοιξε ό ίδιος την πόρτα του αυτοκινήτου κι' έμπασε μέσα ευγενικά τη μικρή ντιζέζ. Ο Λεωνίδας νόμιζε πως όνειρευόταν. Όταν όμως άκουσε τη φωνή της που άπαντούσε στα εὐγενικά λόγια του φίλου του τινάχτηκε, της άρπαξε τό χέρι και τό φίλησε παράφορα, της

Η σειρήνα

Έψαλε δλόκληρο έγκώμιο για τη γοητεία της. Τό αυτοκίνητο έτρεχε γοργά ανάμεσα από γραφικούς δρόμους που τις στιγμές εκείνες έφάνταζαν για βραγιές των κήπων της Έδεμ στα μάτια του νεαρού Άθηναίου. Κρατούσε τά λευκά, μακρυά της δάχτυλα με τόνα χέρι του και με τ' άλλο τό μισόγυμνο ώμο της, βυθισμένος σ' ένα άπερίγραπτο μέθυσι.

—Ο Γαλεόττος σάς άφίνει, άκουσε τό φίλο του να λέει. Τούσφιξε μηχανικά τό χέρι και ξανάπεσε στην έκστασή του, χωρίς να καλονοιώσει ποτε στάθηκε και ποτε ξεκίνησε τό αυτοκίνητο.

—Πού πάμε; τον έρώτησε εκείνη.

—Όπου θέλετε; στόν οὐρανό ή στα τάρταρα, αδιάφορο, είπε. Φτάνει να είμαστε μαζί.

Η μικρή τό κανόνισε. Τον πήγε στο μικρό έξοχικό σπιτάκι της όπου μία γρήα νταντά τους υπεδέχθηκε γελαστά, τους έσερβίρισε ένα δυο ντό λικέρ κι' άπεσώρη διακριτικά.

—Α, τί νύχτα όνειρένια πέρασε ό Λεωνίδας Λίβας σ' εκείνο τό σπιτάκι, πόση γαρά ένοιωσε, πόση ευδαιμονία που συνεχίστηκε και τις άλλες μέρες που άκολούθησαν και που τις έζησαν μαζί στο έξαισιο εκείνο περιβάλλον. Όταν αντίκριζε τό Λάμπρο, πολύ λίγες στιγμές την ήμερα γιατί είχε ξετρελλαθῇ με την κατάκτησή του, ώρμούσε και τον άγκάλιαζε. Άλλά «ή ευτυχία δεν διαρκεί» λέει τό παλιό, βιεννέζικο βάλς. Οι δουλεις έτέλειωσαν, τά πορτοφόλια αδειάσανε, ή χαριτωμένη ντιζέζ έτοιμαζότανε να φύγει για την Πράγα. Είχε κάνει ένα καλό συμβόλαιο μ' έναν δραστήριο λιμπρεσσάριο που ήταν γνωστός με τ' όνομα «τό λαγωνικό της Εύρώπης».

—Αν ό Λάμπρος δεν ήταν τόσο δυνατός θα την άκολουθούσε. Μα ό πολυμήχανος γλεντζές κατώρθωσε να τον συνεφέρει και να τον ξαναφέρει σ'όταν κι' άκέραιον στην Άθήνα με ραγισμένη μόνο τη νεανική καρδιά.

—Στην ηλικία σου όλα γιατρέυνται, τούχε πῇ φιλοσοφικά.

Είχαν περάσει πέντε χρόνια από τότε. Η μικρούλα ντιζέζ της Μιανέζικης «Διάνας» είχε γνή τη διάσημη. Τό ταλέντο της είχε ώριμάσει, τό κορμί της είχε πάρη όλη του την άνθιση. Γύριζε στις πρωτεύουσες σέρνοντας πίσω της ένα πλήθος από θαυμαστές. Ο Λεωνίδας έβλεπε συχνά στόν ξένο τύπο που του άρεσε να παρακολουθῇ, την εικόνα της, διάβαζε τις πού νένουσιώδεις κριτικές για τη «Σειρήνα» καθώς την είχε βαφτίσει ένας άρχαιοφίλος Γερμανός συντάκτης και της έμεινε. Κι' ένοιωθε στην ανάμνησή της κάτι ρίγη ήδονικά γλυκόπικρα που συγκλονίζανε όλο τό είναι του.

Μιά μέρα οι Άθηναϊκές εφημερίδες έδημοσίευσαν φωτογραφίες της «Σειρήνας» με την πληροφορία πως σε λίγες μέρες θα έρχονταν να δώση δυο ρεσιτάλ σε μία γνωστή αίθουσα. Ο Λεωνίδας έτρεξε σ' ένα φίλο του δημοσιογράφου, κι' έμαθε ποτε ακριβώς θα έρχότανε, με τί μέσον, που θα μινε, για ποό θα τραβούσε μετά. Ύστερα πήγε να βρῇ

τόν Άρνύρη. Ήταν πολύ άλησυχός. Θα καταβέχονταν τώρα ή μεγάλη άρτίστα, ή άμπλουτη, τον περαστικό φίλο της πρωτέσγαλης μικρούλας; Δεν είχε δεσῇ για πάνσα με κανένα, δεν ήταν άπροσπέλαστη; Πέρασε μαρτυρικές ώρες ως την ήμερα που ήρθε ή «Σειρήνα».

Πῆγε να την υποδεχῇ στο σταθμό, φορτωμένος με τά καλλίτερα ρόδα της Άττικής. Τον έγνωρίσε άμέσως, τούσφιξε εγκάρδια τό χέρι, του μίλησε τρυφερά σά μία παλιά φίλη. Σε μία στιγμή του έψιθύρισε:

—Προσέξτε. Με συνοδεύουν. Έπειτα δημοσιογράφοι γύρω, κόσμος... Ίκανοποιήθηκε. Ήταν πάντα ή άνοιχτόκαρδη, ή άπλη πουχε γνωρίζου.

«Δέν την έγάλασε τό άνέβασμά της, συλλογίστηκε μ' ανακούφιση. Ποιός όμως τη συνοδεύει;».

Τό έμαθε σε λίγο. Μήπως ήταν ένας, δυο; Μισή ντουζίνα θαυμαστές έκτομυριοῦχοι, καθένας κι' από άλλη χώρα, έκτός, από την πολυάριθμη ακολουσία της και έναν γέρο διάσημο πιανίστα. Ήταν άλλη βία πολύ περίεργοι τύποι όλοι τους: Ένας πενιχρότης Πολωνός μεγαλοκτηματίας, στεννός και βλοσυρός, ένας Γερμανός βαρώνος μικρότερός του, παχουλός και ροδοκόκκινος με ευρισμένο τό κεφάλι, ένας άγουρος γερασμένος Έγγλέζος τραπέζιτης, ίσους και λεπτός σαν στέκα, δυο Άμερικανοί με άπροσοδίστη φόρμα, ήλικία, διάθεση, κι' άπασχόληση, κι' ένας καχεκτικός τριαντάρης Γάλλος εύπατρίδης, έρασιτέχνης ζωγράφος. Την κυνηγούσαν από κοντά, χωρίς δικαιώματα, ίσως και χωρίς έλπίδες. Τους άρεσε να τη βλέπουν, να την άκούν, να την κάνουν συντροφιά, να την γεμίζουν δώρα, και να περιμένουν. Τό κυνηγητό αυτό είχε άρχισῇ, έδω και ένα μήνα από την Αίγυπτο από τους μισούς και συνεχιζότανε σ' όλη την τουρνέ της γύρω στα Βαλκάνια μ' ένα καινούργιο θύμα κάθε τόση.

Όλοι τους ήτανε άνθρωποι του κόσμου, με κάποια ξεχωριστή θέση και με πολύ χρήμα. Είχαν κατορθώσει να την γνωρίσουν, να περάσουν λίγες ώρες μαζί σ' ένα κέντρο, να έχουν εξαγοράσει τό προσωπικό και να μπορούν να μπεινοβγαίνουν στο σαλόνι της. Μισούσαν θανάσιμα ό ένας τον άλλο κι' όμως κάνανε μία γαρά συντροφιά, φέρνονταν λιποτικά μεταξύ τους, για να μπορούν να την καμαρώνουν. Γιατί ή «Σειρήνα» δεν έννοοσε σε κανένα τους να προσφέρη ένα τέτ—τέτ. Κορεσμένη από έρωτα και ήδονή, φλογισμένη από τη δόξα, όχι πολύ δυνατή για να νικήση τη φιλαρέσκεια που ή φώλιαζε μέσα της, εύρισκε ευχαρίστηση στην άρχή με τό παιγνίδι αυτό. Πέβαινε στα δέλια όταν τους έβλεπε μπουρωμένους, όταν ένας άπειλούσε να φύγει, ή να σκοτώσει έναν άλλον που νόμιζε έπικίνδυνο, ή να την άπαγάγει, ή να κάνει ό,τι τρέλλα έρχότανε στόν ταραγμένο από τον έρωτα, τό πάθος, τό καπρίτσιο νοῦ του. Κατώρθωνε ωστόσο να κρατή μιάν Ισορροπία ανάμεσα τους κι' έλεγε πως ήταν σαν μία θηροδαμάστρια που περπατάει σ' ένα σύμμα πάνω από τά στόματα λιονταριών. Όμως έλεγε πια βαρεθῇ και προσπαθούσε να βρῇ έναν τρόπο να τους άπομακρύνει.

—ΣΣ—

Στόν άγώνα του να ξεμοναχιάσει

τη «Σειρήνα» ό Λεωνίδας βρῆκε έναν άφροισμένο σύμμαχο: τη γρήα νταντά. Μ' όλη την αλλαγή της, τά λούσα, τό υποχρεωτικό τουπέ, τό «πρωτόκολλο» που είχε επιβάλῇ ό γέρο—πιανίστας, ή γρηούλα ήταν ίδια καλόγνωμη και πονετική όπως τότε. Τον είχε συμπαθήσει τό Λεωνίδα και τώρα τον βοηθούσε να βλέπει λίγα λεπτά, στα πεταχτά, μέσα στην κάμαρα τό «χρυσό της» τόσο μόνο ώστε μόλις να μπορῇ να της λῇ πως είναι τρελλός μαζί της, πως τη θέλει για πάντα δική του, πως αυτή τη φορά δε θα χωρίσουνε ποτέ.

Η γοητεία της τον είχε μαγνητίσει. Η θερμότη, ή θύμηση των ήδονικών νυχτιών του Μιλάνου μαζί με την υποβλητική μαγγανεία που έγινε στην ψυχή της ή όμορφιά της Άθήνας, είχαν παραλύσει την αντίστασή της, την είχαν κάνει να διψάσει πάλι τον έρωτα. Καί θάπεφτε στην άγκαλιά του αν δεν ήταν άγρυπνη ή παρακολούθηση των άλλων και του προσωπικού της που δεν τώγε συνηθισῇ σε τέτοια καμώματα. Έλυωνε ό Λεωνίδας από τον καύμό, της έπρότεινε γίλια δυο σχέδια παράτολμα, ζητούσε διαρκώς συμβουλές από τον Άρνύρη, αλλά δεν μπορούσε να βρῇ τη λύση. Κι' ό καιρός περνούσε. Σε δυο μέρες ή «Σειρήνα» θάδινε και τό δεύτερο ρεσιτάλ και θάφευγε για τη Ρουμανία την έπομένη, χωρίς άναβολή. Τί να κάνει ό Λεωνίδας Λίβας, πως να γκρεμίσῇ τά τόσα εμπόδια που όρθώνονταν εμπρός του; Όταν έμπαινε στο σαλόνι της κι' έβλεπε αυτές τις μορφές των άντικανοποιήτων έραστών που τον κυττούσαν έχθρικά γιατί κάτι είχαν μυριστη, πήγαινε να τρελλαθῇ. Τού έρχότανε να πάρη στο χέρι ένα σπαθί και σαν λιπότης μεσαιωνικός ν' άρχισῇ να θερίζη κεφάλια.

Επί τέλους τό ρεσιτάλ έτελείωσε, ή «Σειρήνα» άποθεώθηκε κυριολεκτικά από τους Άθηναίους και τό ίδιο βράδυ εκείνη, όλη της ή συντροφιά, ό Λεωνίδας και λίγοι δημοσιογράφοι και καλλιτέχνες έκάθισαν σ' ένα μεγάλο τραπέζι άνθοστολισμένο, που έχωριζε στη μέση μία μοντέρνα κοσμική ταβέρνα. Άμφιτρώον ό Λάμπρος «Άρνύρης». Έγινε ένα γλέντι περίφημο. Χαράματα πιά, μεθυσμένοι ποιός λίγοι ποίος πολύ άπεφάσισαν να τό γαλάσουν. Ο Άρνύρης προσέκαλε στο αυτοκίνητό του τη «Σειρήνα». Πλό της βρέθηκε καθισμένος ό Λεωνίδας. Ο σωφείρ ώδηγημένος από τό Λάμπρο άνακατεύθηκε με τόπο μέσ' στ' άλλα αυτοκίνητα. Έξφευγε κ' έστρωσε προς την Κηφισιά. Κοντά στοῦ Θών ό Άρνύρης έκατέβηκε! «Τώχω για γούρι, τους είπε να παίρνω ποτε—ποτε τό πρώτο τραύ».

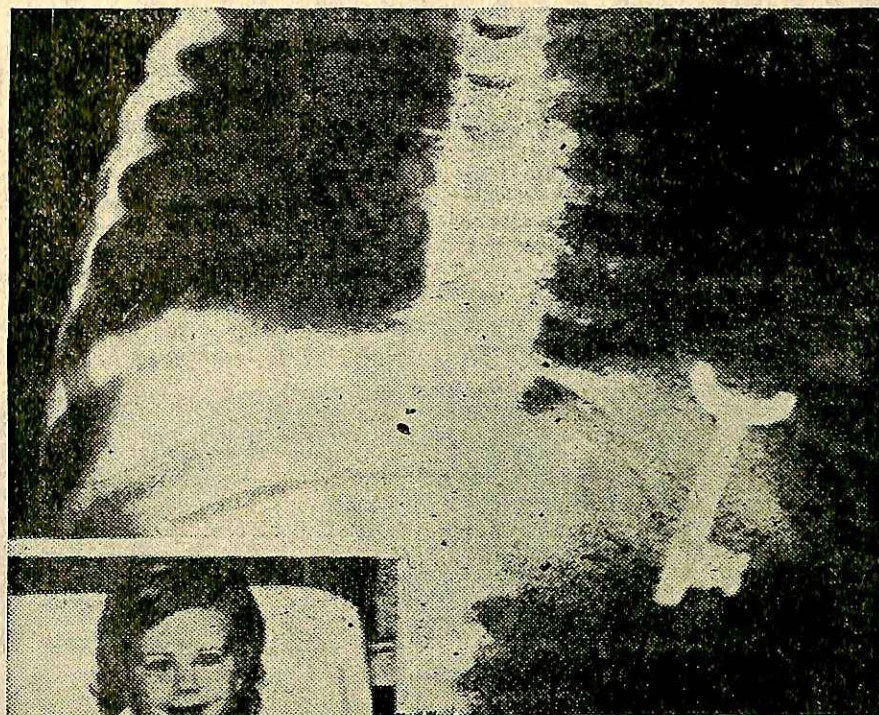
Τί, είπαν; Πως πέρασαν οι δυο έρωτευμένοι, ελεύθεροι πια, μακριά από τά βέβηλα μάτια; Ποιός ξέρει. Ένα τηλεγράφημα στόν άλλη μέ από τη Θεσσαλονίκη, την άλλη μέρα, έλυσε τό άίνιγμα της εξαφανίσεως της περίφημης ντιζέζ, έσπασε ράλιασε τους θαυμαστές κι' έδωσε τροφή για πολύν καιρό στην κουτοπολία:

«Έπαντρεύτηκα με τό Λεωνίδα Λίβα, τον άντρα που αγαπούσα. Σας περιμένω στο Βουκουρέστι».

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Φωτο-Ρεπορτάζ

ΕΝΑ ΚΛΕΙΔΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ!

Η μικρούλα Καρολίνα Πάλμερ από το Σαίν-Λούις, που είναι μόλις δεκαοκτώ μηνών, είχε την κακή συνήθεια να... τρώη ό,τι εύρισκε μπροστά της. Έτσι, τελευταίως κατάπιε ένα κλειδί, τό όποιον άνεκαλύφθη έπειτα, διά της ραδιογραφίας, ότι είχε πάη στο ένα πλευρό, χωρίς έλπίδα να φύγει από κεί άνευ έγχειρήσεως. Πράγματι, ή έγχείρησις έγινε και επέτυχε.

ΟΙ «ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΓΕΡΟΙ».

Οι γέροι του Βαγκούβερ, συνέστησαν τον σύλλογο των «Ευτυχισμένων γέροντων» όπου μπορούν να έγγραφούν μόνον όσοι πέρασαν τά όγδόντα χρόνια. Τα μέλη του συλλόγου συγκεντρώνονται κάθε βράδυ στην έδρα, και διασκεδάζουν, όπως τους δείχνει ή φωτογραφία μας.

Στο περιθώριο της επικαιρότητας

Ο γάμος γίνεται έπιστήμη με σχολείο και διπλώματα

Όπως θα γίνει, λοιπόν, έπιστημονικός;

Το άτιθασσο αυτό παιδί που χαμογελάει και κλαίει συγχρόνως, θα μπει κι αυτό στο σχολείο; Έτσι φαίνεται, αν κρίνει κανείς από την κίνηση μερικών σοφών και έμπειρων γυναικών, που συνεκentrώθησαν για να εξετάσουν ποιος είναι ο καλλίτερος τρόπος για το κυνήγι της ευτυχίας.

Στηρίζουσες οι γυναίκες αυτές στο ζήτημα που προστάζει ότι από ανδρόγυνα πρέπει να είναι ταιριασμένα, εξέτασαν

χουν τέσσερες κατηγορίες γυναικών, ανάλογες με τις τέσσερες κατηγορίες του αίματος. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι το αίμα επιδρά ούσιωδώς στην αισθηματική ψυχολογία.

Απαιτείται, λοιπόν, ανάλογος αίματος; Και βέβαια. Διαφορετικά, δεν θα ξέρει ο δάσκαλός σας τί μαθήματα πρέπει να σας διδάξει. Αν ανήκετε, αϊφνης, στην τρίτη κατηγορία, δεν είναι δυνατόν να είσθε όνειροπόλος, όπως οι γυναίκες που ανήκουν στην τετάρτη κατηγορία.

Δυσπιστήτε, λοιπόν, προς τον έαυτό

με δίπλωμα έρωτικής ψυχολογίας, όπου θα είναι γραμμένες όλες οι ικανότητές της προς σύμπληξη συζυγικής ευτυχίας.

Η Σχολή είναι πολύ άστυγη. Για να γίνει δεκτή κάθε κοπέλλα, πρέπει να υποβάλει όχι μόνον δική της πιστοποιητική γεννήσεως, αλλά και τα πιστοποιητικά των προγόνων της μέχρι τρίτης γενεάς. Ένας ειδικός γιατρός εξετάζει την κληρονομικότητα και ένας άλλος, που ακολουθεί τη μέθοδο του Φρόυντ, θα δώσει σε κάθε μαθήτριά τις αισθηματολογικές συνταγές που ταιριάζουν στην ιδιοσυγκρασία της.

Ίδου τα πορίσματα της εξέτασεως στην οποία υπεβλήθη τελευταίως μία μαθήτριά της Σχολής. Τα αντιγράφουμε επί λέξει:

— Έχετε μεσαία κύματα.

»Το αίμα σας ανήκει στην τετάρτη κατηγορία.

»Η ακτινοβολία σας δεν υπερβαίνει το ένα μέτρο.

»Τα χρώματά σας είναι ψυχρά.

»Αγαπάτε τα λουλούδια, τα πουλιά, τα ποιήματα και την έξοχή.

»Οι μεγάλοι μαίτρο των όνειροπολήσεων σας είναι ο Λαμαρτίνος και ο Σοπέν.

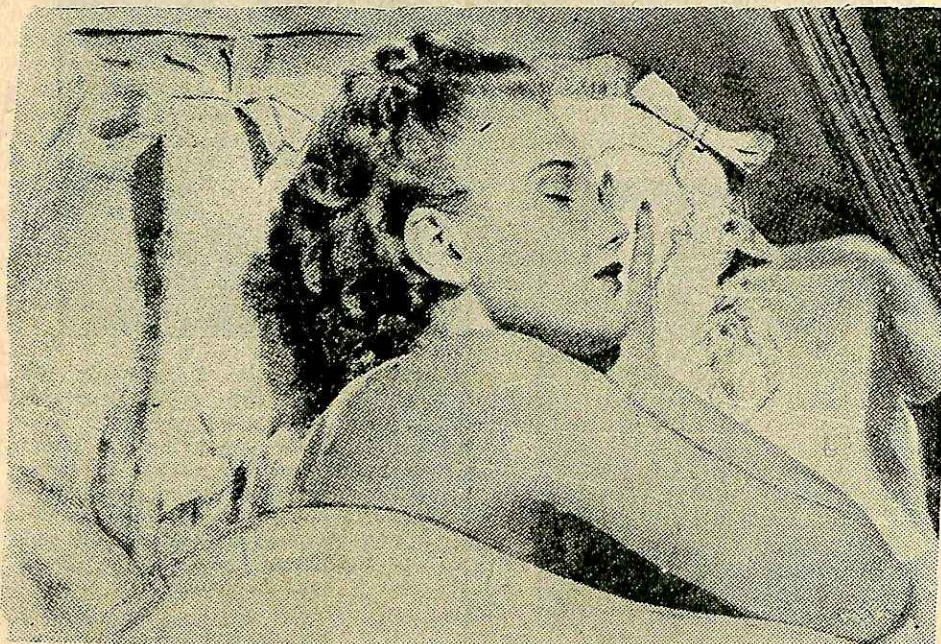
»Κεντάτε, καθισμένη σ' ένα παράθυρο, σπολισμένο με γλάστρες από γεράνια και σε κάθε βελονιά συλλογίζεσθε τον νέον των αισθηματικών σας όνειρων.

»Ανήκετε στην αισθηματική κατηγορία.

»Δεν πρέπει με κανένα λόγο να παντρευθήτε έμπορον ή επιχειρηματίαν. Ο άνδρας που ασπασταρίζει είναι ένας μουσικός ή άνθρωπος των γραμμάτων ή βιβλιοπώλης τουλάχιστον.

»Μπορούμε να τηλεφωνήσουμε αν θέλετε στο τμήμα Συνοικισίων. Ίσως κάποιος νέος της κατηγορίας αυτής να υπέβαλε αίτησιν γάμου, ζητώντας γυναίκα με τη δική σας ιδιοσυγκρασία. Από αύριο κι' έλκε, θα μπορέσετε να γνωριστήτε και να δώτε κατά πόσον συμφωνούν οι χαρακτήρες σας.

Πράγματι, η Σχολή έχει και ειδικό τμήμα συνοικισίων, όπου απευθύνονται όλοι οι νέοι ή γέροι, που θέλουν να βρουν μία καλή, πιστή, άφωτισμένη και πρό παντός σύμφωνη με τις αντιλήψεις των, σύντροφος της ζωής. Μόλις, οι δύο ενδιαφερόμενοι έλθουν εις επαφήν, κατόπιν έπεμβάσεως της Σχολής, ανταλλάσσουν τις σκέψεις των, κάνουν μερικές έκδρομες και προσπαθούν να γνωρίσουν ο ένας τον άλλον, καλά. Αν δουν ότι ταιριάζουν, παντρεύονται. Αν δουν, παρ' έλπίδα, ότι δεν μπορούν να συμφωνήσουν, τότε απλούςτατα λένε ο ένας στον άλλον «άκτισ» και τρέπονται εις αναζήτησιν άλλου συντρόφου ζωής. Πάντως, από τα μέχρι τούδε αποτελέσματα, φαίνεται ότι η Σχολή σπανίως αποτυγχάνει στην έ-

Η καθηγήτρια της σχολής του γάμου διδάσκει: Δεν πρέπει ποτέ να είσθε άτιμήλητη όταν πέσετε να κοιμηθήτε, ούτε ναχετε το πρόσωπο σκεπασμένο με καλλυντικές μάσκες ή με μπιγκούτι, σαν καλλικάνταροι!

με προσοχή όλους τους διασήμες έρωτας, πήραν ως παραδείγματα όλους τους μεγάλους έρωτευμένους της ιστορίας και μετά πολλές μελέτας, ίδρυσαν ινστιτούτα γάμου.

Στην κίνησι αυτή πρωτοστατούν οι Γερμανίδες. Και από τα προπαγανδιστικά περιοδικά που εκδίδουν, μαθαίνουμε πολλά ενδιαφέροντα πράγματα. Κατόπιν, έρχονται οι Άγγλίδες, οι οποίες άνέπτυξαν ακόμα περισσότερο αυτή την ιδέα.

Είσθε γυναίκα τρυφερή; μητρική; πορτογική; συγκρατημένη στα νεύρα; να τί έρωτήσεις υποβάλλονται στις μαθήτρες της Σχολής Άρραβωνιασμένων του Λονδίνου.

«Έλάτε στο σχολείο μας, θα σας άποκαλύψουμε χίλια μυστικά, άπαραίτητα για τη συζυγική σας ευτυχία. Φράσις, που είναι γραμμένη επάνω από την πόρτα της Σχολής.

— 100 —

Σε ποιά κατηγορία ανήκετε; Ήπαρ-

Κάθε κοπέλλα που θα τελειώσει τις σπουδές της σ' αυτή τη Σχολή, θα βγύ

κλογή της κατάλληλης για κάθε άνδρα συζύγου.

Ίδου τώρα τί άνδρες ταιριάζουν σε κάθε κατηγορία γυναικός, σύμφωνα με τα πορίσματα των έπιστημονικών ινστιτούτων του έρωτος:

Αισθηματικές	Άνθρωποι των γραμμάτων. Άεροπόροι. Ποιηταί. Ανθοπώλαι. Ναυτικοί. Άξιωματικοί του Ιππικού. Έξερευνηταί. Ήθοποιοί. Βιβλιοπώλαι.
Αυταρχικές	Δημόσιοι υπάλληλοι. Εισπράκτορες. Καθηγηταί. Κτηνίατροι. Άσφαλισταί.
Πρακτικές	Φαρμακοποιοί. Έμποροι άποικιακών. Άρχιτέκτονες. Μηχανικοί. Δικασταί. Πρεσβευταί. Πολιτικοί. Γιατροί. Δικηγόροι. Τμηματάρχαι μεγάλων έμπορικών καταστημάτων.
Μητρικές	Ζωγράφοι. Γλύπται. Μουσικοί. Χωρικοί. Συλλέκται. Διευθυνταί γραφείων συνοικισίων.
Έλαφρόμυαλες	Ράπται γυναικείων ένδυμάτων. Κοσμηματοπώλαι. Μισσέρ. Κομμωταί. Τιμπρεσάριοι. Καπελλάδες. Ντεκορατέρ.

Οι Γερμανικές Σχολές γάμου σπνρίζονται σε πύθ θετικές και πύθ άκρικές βάσεις. Τα προσόντα που πρέπει να έχη κάθε κοπέλλα είναι τα εξής:

- 1) Καθαρός Γερμανικός τύπος.
- 2) Μαλλιά ξανθά και μακρά.
- 3) Μάτια άνοιχτόχρωμα.
- 4) Άνάστημα τουλάχιστον 1.73 μ.
- 5) Γεροί πνεύμονες και γερή καρδιά.

Τα μαθήματα των Γερμανικών ινστιτούτων διαρκούν έξ έβδομάδες, κατά το διάστημα των οποίων οι μαθήτρες μαθαίνουν μαθηματική, περιποίηση βρεφών, σφουγγάρισμα κ.τ.λ.

Το δίπλωμα στοιχίζει 160 μάρα. Χάρη σ' αυτό, κάθε άνόπαντρη μπορεί να είναι ήσυχη και να μη φοβάται τις έπιθέσεις της πεθεράς της.

Σήμερα στη Γερμανία, όποιος θέλει να παντρευθή, δεν ζητάει γυναίκα με πρόκα, αλλά θέλει γυναίκα με... δίπλωμα!

MANTELEN ΛΕΒΕ

Μεσουρανεί

μιά καινούργια στάρ:

ΛΥΝΤΑ ΜΠΑΑΡΟΒΑ

Συνήντησα την Λύντα Μπαάροβα πρό δέκα πέντε μηνών στο Παρίσι. Είχε έλθη με άεροπλάνο για 24 ώρες για να παραστή στην πρώτη προβολή του «Πατριώτη», φίλμ στο οποίο έπαιζε το ρόλο μιάς μικρής Γαλλίδος. Από τότε δε άκόμη έλέγετο ότι ή νεαρά αυτή Τσέχα καλλιτέχνης, είχε άρχισει να καταλαμβάνη μιά σπουδαία θέση στο γερμανικό κινηματογραφικό στερέωμα.

Λίγο άργότερα, είχε άρχισει να ψηφρίζεται ότι ή μελαχροινή Λύντα θα έπαιρνε την θέση που είχαν στον γερμανικό κινηματογράφο ή Λένι Ρίφενσταλ και ή Πόλα Νέγκρι.

Ποιά όμως, είναι στην πραγματικότητα ή κατάσταση;

Ο δωρ Γκαίμπελς άρχηγός της Γερμανικής Προπαγάνδας και άρχων άπόλυτος του γερμανικού κινηματογράφου, είχε διακρίνει από την πρώτη στιγμή την νεαρά Μπαάροβα. Την γνώμη του γι' αυτήν συνεμερίζετο άργότερα και ο καγκελάριος Χίτλερ, ο όποιος είχε παρακολουθήσει ένα από τα τελευταία της φίλμ. Ως γνωστόν, ο άρχηγός του Γ' Ράιχ ένδιαφέρεται άπ' εύθείας για όλα τα ζητήματα που άφορούν τον τόπο του. Δεν άπαξίσι, λοιπόν, ν' άσχοληθή ο ίδιος και με τον κινηματογράφο, υποδεικνύοντας τα πρόσωπα τα όποια μπορούν κατά την γνώμη του, να τον προαγάγουν. Έτσι προέκρινε την Λύντα και τώρα το έκφραστικώτατο πρόσωπο, με τα σμαραγδένια μάτια της νεαρής καλλιτέχνης κοσμεί την πρώτη σελίδα των γερμανικών «εφημερίδων», που επί πλέον είναι γεμάτα από συνεντεύξεις και άρθρα επάνω στο νέο άστέρι της γερμανικής κινηματογραφίας.

Φαίνεται όμως, ότι της Λύντας δεν της πολυαρέσουν οι δηλώσεις και ο δημοσιογραφικός θόρυβος. Προτιμά να κλείνεται στον έαυτό της, στον κόσμο της—έναν κόσμο όνειρου.

Ένας Γερμανός δημοσιογράφος μες την περιγραφή της Λύντα ως ένα «άορατο φάντασμα» και την άποκαλεί «ή Αίνιγματική γυναίκα».

Η Μπαάροβα γεννήθηκε μιά ώραία νέρα Σπτεμβέρλου στη Πράγα. Ο πατέρας της ήταν δικαστικός, ή μητέρα της μιά πρώην τραγουδίστρια, ή όποια παράτησε την καριέρα της για να παντρευτή και να ανατρέψει τα παιδιά της, δυό κοριτσά-

κια: την Λουντιλλα— είναι το πραγματικό όνομα της Λύντα— και την Σόρα, μιά ξανθή τόσο, ή Λύντα είναι μελαχροινή. Η Λύντα παρηκολούθησε ταυτοχρόνως μαθήματα στο Λύκειο, στην Ακαδημία Χορού της Τσεχικής Όπερας και στο Κονσερβατοάρι.

Λόγοι όμως ύγείας την άποχρέωναν να άφήση τον χορό και να άφοσιωθή ιονάχα στο θέατρο. Σε λίγο προσελαμιά-

Λύντα Μπαάροβα ή γόνισσα με το άγγελικό χαμόγελο, όπως την άποκαλούν, έρχεται σήμερα να έπισκιάση μιά άλλη γόνισσα, μοιραία αυτήν, την Πόλα Νέγκρι.

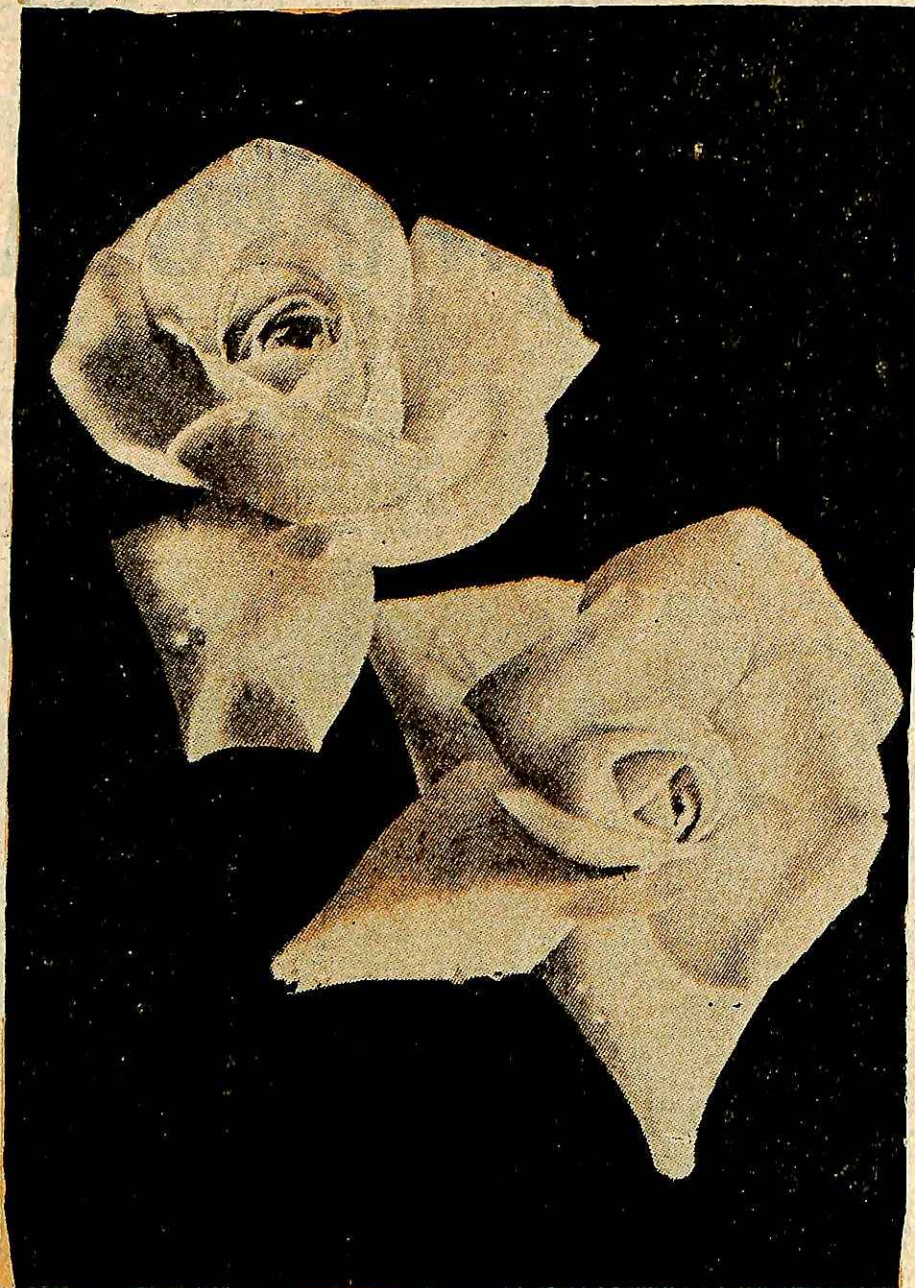
νέτο στον θίασο του Έθνικού Θεάτρου της Πράγας.

Όπως τόσες άλλες καλλιτέχνιδες του θεάτρου, και ή Λύντα έννοισε να την τραβά ο κινηματογράφος. Έγύρισε, έτσι πολλές τσεχικές ταινίες. Κατόπι την έκάλεσε το Βερολίνο. Άρχισε εκεί με την «Βαρακαρόλα», κατόπι ήλθε ή «Νυχτερίδα» και τέλος, ή «Πατριώτης».

Η Μπαάροβα γυρίζει κατόπι άπ' αυτή ένα νέο φίλμ γερμανικά. Η γυναίκα που δεν την ξέρει κανείς.

Η Λύντα λατρεύει τα σπόρ και τα καλά βιβλία. Παρακολουθεί επίσης τα κινηματογραφικά περιοδικά.

ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ ΜΠΥΣΣΟ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Χρύσα καὶ ἡ Φανή Μαργέτη εἶναι δύο ἀδελφές πού ἐργάζονται μαζὶ στὸ μπαλέτο τοῦ καλοκαιρινοῦ θεάτρου «Κοσμικόν». Ἐκεῖ, ἡ Χρύσα, ἡ μεγαλύτερη, γνωρίζεται μετὰ τὸν δημοσιογράφου Χρυσάνη καὶ γίνεται φιλενάδα του, ἐνῶ ἡ Φανή συνδέεται μ' ἕνα τρυφερότατο αἶσθημα, μετὰ τὸν πιανίστα τῆς ὀρχήστρας Λεωνίδα. Κάποτε, ὅμως, ὁ Χρυσάνης βαριέται τὴν Χρύσα καὶ θέλει νὰ κἀνῃ ἐρωμένη του τὴν Φανή. Αὐτὴ ἀντιστέκεται ἀλλὰ σὲ μιὰ ἐκδρομὴ μετὰ καὶ τοιο φίλο τοῦ Χρυσάνη, τὸν ἑμπορο κρασιῶν Γεωργόπουλο στὴν Βουλιαγμένη, ὁ δημοσιογράφος κατορθώνει νὰ ἀποσπάσῃ τὴν Φανή ἀπὸ τὴν παρέα της καὶ νὰ τὴν συνοδεύῃ ὡς τὸ σπίτι της. Ἐκεῖ τῆς εἰσάγει καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν κἀνῃ δικιά του. Ἡ κοπέλλα ἀντιστέκεται ὅσο μπορεῖ ἀλλὰ δὲν θὰ στατοῦσε πολὺ. Εὐτυχῶς τὴν τελευταία στιγμή ἐπεμβαίνει ὁ Λεωνίδης πού παρα-

φύλαγε ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ διώχνει τὸν Χρυσάνη μετὰ τὴν κλωστή. Ἐκείνη τὴν νύχτα ὁ Λεωνίδης τὴν περνᾷ κοιμημένη μετὰ τὸ ρούχα πάνω σ' ἕνα νιβάκι, στὸ κῶλ τοῦ σπιτιοῦ τῆς Φανῆς. Τὸ πρωὶ ἐπιστρέφει καὶ ἡ Χρύσα ἀναστατωμένη. Τὴν εἶχε παρασύρει, ὁ Γεωργόπουλος μετὰ νυκτωτικὸ ὡς τὸ σπίτι

του, ἀπ' ὅπου ἐξέφυγε κρυφά, πολὺ ἀνήσυχη γιὰ τὴν τύχη τῆς ἀδελφῆς της. Ἡ Φανή τὴν καθουσιάζει καὶ τῆς ἀφηγεῖται τὴν περιπέτειά της μετὰ τὸν Χρυσάνη. Ἡ Χρύσα εἶναι εὐτυχισμένη πού γλύτωσε ἡ ἀδελφοῦλα της ἀπὸ τὴν φοβερὴ αὐτὴ περιπέτεια. Τὸ ἄλλο βράδυ, γεμάτες ἀγωνία οἱ δύο ἀδελφές πηγαίνουν στὸ θέατρο. Τίποτε ὅμως τὰ ἀνῶμαλο καὶ δυσάρεστο δὲν συμβαίνει. Στὰ μέσα ἐν τούτοις τῆς 6' πράξεως, φέρνουν τῆς Φανῆς ἕνα μπουκέτο ἀπὸ τριαντάφυλλα, ἐκ μέρους κάποιου κ. Νικολαΐδης. Οἱ δύο ἀδελφές δὲν ξέρουν ποῖός εἶναι. Ὁ Λεωνίδης, πού τις συνοδεύει μετὰ τὴν παράσταση στὴν μπύρα ὅπου θάτρωγαν, κάνει ὁλόκληρη σκηνὴ τῆς Φανῆς γιὰ τὸ μπουκέτο αὐτὸ καὶ στὸ τέλος φεύγει καὶ τὴν ἀφήνει μόνη. Ἀνήσυχη ἡ Χρύσα, ρωτᾷ στὸ σπίτι τὴν ἀδελφὴ της ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Νικολαΐδης, ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶχε τολμήσει νὰ τὴν παρακολουθήσῃ ὡς τὴν μπύρα.

—Σοῦ δοκίμομαι... δὲν τὸν ξέρω, τῆς ἀπαντᾷ ἡ Φανή.

8ον

ΣΤΗΣ Χρύσας τὸ μυαλὸ μιὰ ἀπορία σφιγογύριζε μετὰ μανιασμένη ὁρμή: Ποῖος νάταν ἄραγε αὐτὸς ὁ Νικολαΐδης, ποῦχε μὴ γιὰ νὰ ταράξῃ τὴ ζωὴ τῆς ἀδελφῆς της; Ἦτανε πρόσωπο πραγματικό, ἦτανε θαυμαστής, ἢ μήπως πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ κρυβόταν κάτι ἄλλο; Ἡ, ἀκόμα, μήπως ἡ Φανή ἔλεγε ψέμματα, κι' ὁ Νικολαΐδης αὐτὸς ἦταν γνωστός της, ἐραστής, ἴσως; Καὶ σ' ὅλες αὐτὲς τίς ἐρωτήσεις, πού, χωρὶς νὰ ἐξωτερικευτοῦν, τῆς ταράζανε τὴ σκέψη, ἡ Χρύσα ἀποφάσισε νὰ πάρῃ μιὰ γρήγορη καὶ κατηγορηματικὴ ἀπάντησιν.

—Εἶπε—

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ δύο ἀδελφές, βρήκανε αὐτὸ τὸ μυστηριώδη κι' ἀγνωστο Νικολαΐδην νὰ τις περιμένῃ ἐπίμονος κι' ἐκνευριστικός. Κάτω ἀπ' τὴν πόρτα εἶχε γλυστρήσῃ ἕνα ἐπισκεπτήριο. Ἡ Χρύσα τὸ σήκωσε καὶ διάβασε: «Φῶτης Νικολαΐδης, εἰσαγωγαί—ἐξαγωγαί».

Χωρὶς νὰ μιλήσῃ καθόλου ἡ Χρύ-

σά, ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια, μπῆκε στὴν κἀμαρα κι' ἔκανε τὸ φῶς. Πίσω της, μετὰ τὸ κεφάλι σκυμμένο καὶ βυθισμένο στίς σκέψεις πού τῆς εἶχανε πνίξῃ τὴν καρδιά, ἀνέβηκε κι' ἡ Φανή. Τότε, ἐκφονικά, ἡ Χρύσα γύρισε κι' ἀρπάξε τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς της, καὶ τὸ κούνησε δυνατά,

μου πῆγε χαμένη... Καθὼς ἦτανε κι' οἱ δύο τοὺς καθισμένους στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, ἡ Χρύσα ἐγείρε τὸ κεφάλι της μετὰ χέρια της μετὰ ἀπόγνωσιν.

—Ἀπὸ μικρὴ συνήθισα νὰ σὲ παρακολουθῶ καὶ νὰ σὲ προσέχω σὰ

μητέρα... συνέχισε χαμηλόφωνα. Ὅση σπορὴ δὲν πρόφτασα νὰ χάρισω σὲ κείνο τὸ αὐτοχόλο πλάσμα πού βγήκε ἀπὸ μέσα μου, στὴ χάρισα ὁλόκληρη ἐσένα... Συνήθισα πάντα νὰ πονῶ μετὰ τὸ δικό σου κορμί, γιατί οἱ πόνοι πού δέρνανε τὸ δικό μου φαινόνταν ἀδιάφοροι, καὶ τὸ κορμί μου ἔξενε... Ὅχι, δὲ θέλω νὰ πῆσῃς, δὲ θέλω νὰ γίνῃς σάν καὶ μένα... Κι' αὐτό, καταλαβαίνεις πῶς δὲν τὸ κάνω ἀπὸ τιμωρία, γιατί τίμιος δὲν εἶμαι... Τὸ κάνω γιατί θέλω νὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ τίς λαχτάρες καὶ τίς φουρτοῦνες πού τραβᾶς γὰ καὶ τραβάω ἀκόμα... Γιατί, πιστέψτε με Φανή... Μιὰ γυναίκα πωλημένη, εἶναι πάντα μιὰ γυναίκα χωρὶς χαμόγελο... Καὶ τὸ γέλιο της, πού τ' ἀκούμε καμμιὰ φορὰ ν' ἀντηχῇ, εἶναι κι' αὐτὸ πληρωμένο καὶ ψεύτικο, ὅπως ψεύτικη εἶναι κι' ἡ χαρὰ της πού τη χρωστᾷ στὸ οἶνόμενον, ὅπως ψεύτικη εἶναι κι' ἡ λησμονία της πού τη χρωστᾷ στὰ ναρκωτικά... Ἀν' ὡς τώρα εἶδες νὰ προστατεύω τὸ αἶσθημά σου μετὰ τὸ Λεωνίδα, τόκανα γιατί ὁ Λεωνίδης ἦταν ἀπ' τὴν τάξη τῆς δικῆς μας, μεροκαματιάρας σάν κι' ἐγώ, καὶ πιστεύα πῶς ἀπὸ δύο ἐνωμένες δυστυχίες δὲν μπορούσε παρὰ νὰ ξεπεταχθῇ μιὰ εὐτυχία. Ἡ δυστυχία ξεπετιέται μόνο ὅταν ἐνωθῶν δύο ἀνισότητες: Τὰ λεφτὰ τοῦ ἀντρα ὅταν ἡ γυναίκα εἶναι φτωχεῖα, ἢ τὰ λεφτὰ τῆς γυναίκας ὅταν ὁ ἀντρας εἶναι φτωχός, προκαλοῦνε πάντα τὴν ταπείνωσιν τοῦ ἑνός, τὴν αὐθάδεια τοῦ ἄλλου. Γι' αὐτὸ δὲ θέλω, Φανή, νὰ πωληθῇς σ' ἕνα πλοῦσιο. Προτιμῶ χιλιάδες φορές νὰ δοθῇς χάρισμα στὸ Λεωνίδα. Γιατί αὐτὸ τὸ τελευταῖο θὰ εἶναι ἔρωτας, ἐνῶ τὸ πρῶτο θάνατι παζάρι...

Ἡ Φανή εἶχε πάσῃ πιά νὰ κλαίῃ, εἶχε σηκώσῃ τὰ μάτια της, καὶ κοιτοῦσε κατὰπληγτὴ τὴν ἀδελφὴ της, πού πρώτῃ φορὰ τῆς ἔκανε ἕνα τόσο ὡμὸ κι' ἀπρόοπτο μάθημα. Κι' ἡ Χρύσα ὅμως εἶχε μείνει κατὰπληγτὴ ἀπ' τὰ ἴδια τὰ λόγια πού δὲν τῆς εἶχε ὑπαγορεύῃ ἡ μόρφωσις, ἀφοῦ μόρφωσις δὲν εἶχε, μὰ τῆς κἀνῃ αὐθόρμητα καὶ πηγαία ν' ἀνημπούνησιν, ἡ μεγάλη ἀγάπη πού νοιώθε γιὰ τὴν ἀδελφὴ της. Τώρα, μιὰ σιωπὴ βάραινε πάνω ἀπ' τὰ κε-

φάλια καὶ τῶν δυσῶν τους. Τὴ σιωπὴ αὐτὴ τὴν ἔκοψε πρώτῃ ἡ Φανή, ἀγκαλιάζοντας σφιχτὰ τὴ Χρύσα:

—Τὸ ξέρω πόσο μ' ἀγαπᾷς, ἀδελφοῦλα, τῆς εἶπε, καὶ σ' ἀγαπῶ κι' ἐγώ, μῆλο πού δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀποδείξω. Στὴν ἀγάπη πού σοῦχω, σ' ὀρκίζομαι πῶς αὐτὸ τὸ Νικολαΐδην δὲν τὸν ξέρω... Πῶς τὸ Λεωνίδα τὸν ἀγαπᾷ, καὶ πῶς ἡ ἀμφιβολία του μετὰ σκοτῶνει, ὅπως κι' ἡ δική σου... Με πιστεύεις τώρα;

Ἡ Χρύσα, σήκωσε τὰ μεγάλα της μαύρα μάτια, τὴν κύτταξε λίγην ὥρα, κι' ἀποκρίθηκε σιγά:

—Σὲ πιστεύω...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10

Τὸ βράδυ στὸ θέατρο, νάσου πάλι ὁ Νικολαΐδης: Ἐνα ἀκριβὸ κρύσταλλο γεμάτο κρίνους ἦρθε νὰ τὸν ἐκπροσωπήσῃ. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πέταλα τῶν λουλουδιῶν ἦταν καρφιστωμένη ἡ ἴδια ἀντιπαθητικὴ κάρτα του: «Φῶτης Νικολαΐδης, εἰσαγωγαί—ἐξαγωγαί». Ὁ μικρὸς πούφερε τὸ βάζο στὸ καμαρίνι τῶν δύο ἀδελφῶν, ρωτήθηκε ἐπίμονα ἀπὸ τὴ Χρύσα:

—Ποῖος εἶναι, παιδί μου, αὐτὸς ὁ κύριος Νικολαΐδης;

Ὁ μικρὸς ἀνοίξε τὰ μάτια του διὰ πλάτα ἀπὸ τὴν ἐκπλήξη.

—Δὲν τὸν ξέρετε;...

—Ἀν' τὸν ξέραμε, δὲ θὰ σὲ ρωτούσαμε... ἔκανε ἡ Χρύσα νευρικά. Στὴ συζήτησιν ἀνακατεῦθηκε ἀπ' τὸ διπλανὸ καμαρίνι ἀπρόσκλητῃ κι' ἡ Μαίρη:

—Γιατί ἐνωσεῖς νὰ μιλάς πάντα στὸν πληθυντικό, καὶ μὲν Χρύσα; Μπορεῖ νὰ μὴ τὸν ξέρεις ἐσὺ τὸν κ. Νικολαΐδην, καὶ μπορεῖ νὰ τὸν ξέρῃ ἡ ἀδελφὴ σου. Εἰσαπὼς ἐνωμένες, δηλαδή, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, πού νὰ μὴν μπορῇ κάθε μιὰ σας νὰ κἀνῃ κάτι, χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ κι' ἡ ἄλλη;

—Εἰσαπὼς Σιαμαῖες, δηλαδή; συμπλήρωσε ὁ Γιαννάκης ὁ Πλερώ, ὁ χορευτὴς τοῦ θιάσου, περνώντας ἀέρινος σάν ὀπτασία μπροστὰ ἀπ' τὸ καμαρίνι.

Ἡ Χρύσα, μετὰ τὸ βλέμμα ἀγριεμένο, στεκότανε σιωπηλὴ ἀνάμεσα σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς σαρκασμοὺς πού ἦταν ἔτοιμοι νὰ κατασπαράξουν τὴ μικροῦλα ὑπόληψιν τῆς ἀδελφῆς της. Σ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἦρθε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἴδια ἡ Φανή, βγαίνοντας ἀπ' τὸ καμαρίνι μετὰ τὸ πρόσωπο μισοβαμμένο καὶ μετὰ ἕνα πρόχειρο κιμονὸ στὴν πλάτη:

—Ἀκουσε, παιδί μου, εἶπε στὸ μικρὸ πούχε φέρει τὸ βάζο, πάρτο αὐτὸ καὶ πηγαίνε τὸ πίσω σ' ἐκεῖνον πού στῆδε... Καὶ πέσου πῶς ἔκανε λάθος στὴ διεύθυνσιν...

—Λάθος;... ἔκανε ὁ μικρὸς σὰ χαμένος. Δὲν εἰσαπὼς σεῖς ἡ δεσποινὶς Φανή Μαργέτη;

—Εἰγὼ εἶμαι, μὰ τὸν κύριον Νικολαΐδην δὲν τὸν ξέρω... Πῆγαινε!

Ὁ μικρὸς, κρατώντας τὸ κρύσταλλο μετὰ τοὺς κρίνους, γλύστρησε σὰ βρεμμένη γάτα, πίσω ἀπὸ ἕνα σκηνικό. Καὶ τότε ἡ κακογλωσσὴ ὥρνιασε γύρω ἀπὸ τίς δύο ἀδελφές: Ἡ Λούλα ἡ γοιτὴ μελαχροινὴ μετὰ τίς κάπως ὑπερβολικὲς περιφέρειες, εἶπε δυνατὰ στὴ Μαίρη, ἀπ' τὸ διπλανὸ καμαρίνι:

—Τί σοῦ εἶναι ὅμως μερικέες—μερικέες... Ὅταν τοὺς παρουσιάζεται μιὰ φορὰ ἡ τύχη, κάνουνε πῶς τὴ διώχνουνε, γιὰ νὰ παραστήσουν

λουλουδιῶν

τῆς Νυχτῆς

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ
ΤΟΥ ΚΟΥ
ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

πώς έχουν πολλά θύματα...

—Κι' άς μην έχουν κανένα, συμπλήρωσε η Μαίρη, προσθέτοντας μια έλλα στο δεξί της μάγουλο, που κάθε βράδυ άλλαζε θέση πάνω στο πρόσωπό της.

—Μ' αλήθεια, ρώτησε δήθεν αδιάφορα η Κάκια, μά φιλόλιγνη με πανάδες στα μούτρα, πιστεύετε σεις κορίτσια πως δεν τον ξέρουν το Νικόλαο; Είναι δυνατό;

—Έλα, καυμένη... Ξανάπε η Λούλα. Κάνουνε πως δεν τον ξέρουνε, γιατί θέλουνε να παραστήσουν τις άθώες... 'Ο άνθρωπος όμως είναι πιο ειλικρινής απ' αυτές... Τις περιποιήσεις που τους έκανε ιδιαίτε- ρως, θέλησε να τις συνεχίσει και στο θέατρο... Και βρήκε ο κακο- μούρης το υπελά του.

—Πώς συγαινόμεναι τις μυξοπά- ρθενες... συμπλή- ρωσε η Μαίρη, τε- λειώνοντας το βά- ψιμο των χειλών της.

—Απ' το διπλανό καμαρίνι τα δά- κρυα πνίγανε τη Φανή, ενώ η Χρύ- σα δάγκωνε τα χείλια της σά να- θέλε να τα ματώ- ση. Έκείνη τη στιγμή, φάνηκε α- πό μακριά ο Βερ- γίδης, ο διευθυν- τής της σκηνής, κρατώντας άνοι- γτή μια έφημερί- δα. Μπήκε στο καμαρίνι, και φώ- ναξε εύθυμα:

—Καλέ δεγύσα- στε συγχάρη- ρα;

—Για ποιο ποά- μα, κ. Βεργίδη; ρώτησε η Χρύσα που προαισθανό- τανε καινούργιο χτύπημα.

—Μά είναι για να κρύβη κανείς αυτά τα πράμα- τα; όταν μάλι- στα τα γράφουνε κι' οι έφημερίδες; επέμεινε ο Βεργί- δης.

—Και ποιά γρά- φουνε οι έφημερί- δες; ρώτησε η Φανή.

—Αφού κάνετε πως δεν τα ξέρετε, καθήστε να σας τα διαβάσω... είπε ο Βεργίδης.

Πλησίασε ύστερα την έφημερίδα που κράταγε στα μάτια του, και διάβασε, ενώ, γύρω του μαζεύνον- τουσαν όσα πρόσωπα του θιάσου δεν είχαν εκείνη τη στιγμή δουλειά στη σκηνή:

—«Μανθάνομεν ότι εις τα παρα- σκήνια του θεάτρου «Κοσμικόν» άρ- χίζει να δημιουργηται ένα ειδύλ- λιον, το όποιον φαίνεται ότι θα έ- χη ταχείαν και ευχάριστον εξέλι- ξιν. Πρόσωπα του ειδυλλίου είναι ο γνωστός και πλουσιώτατος παραγ- γελιολόγος των Άθηνων κ. Φώτης Ν... και η νεαρά χορεύτρια του «Κοσμικου» δις Φανή Μ... Αί πληρο- φορία μας, μάάλιστα, φέρουν το ζεύγος των έρωτευμένων ως συναν- τηθέν προχθές την νύκτα εις την παρά τα Πατήσια οικίαν της χορευ-

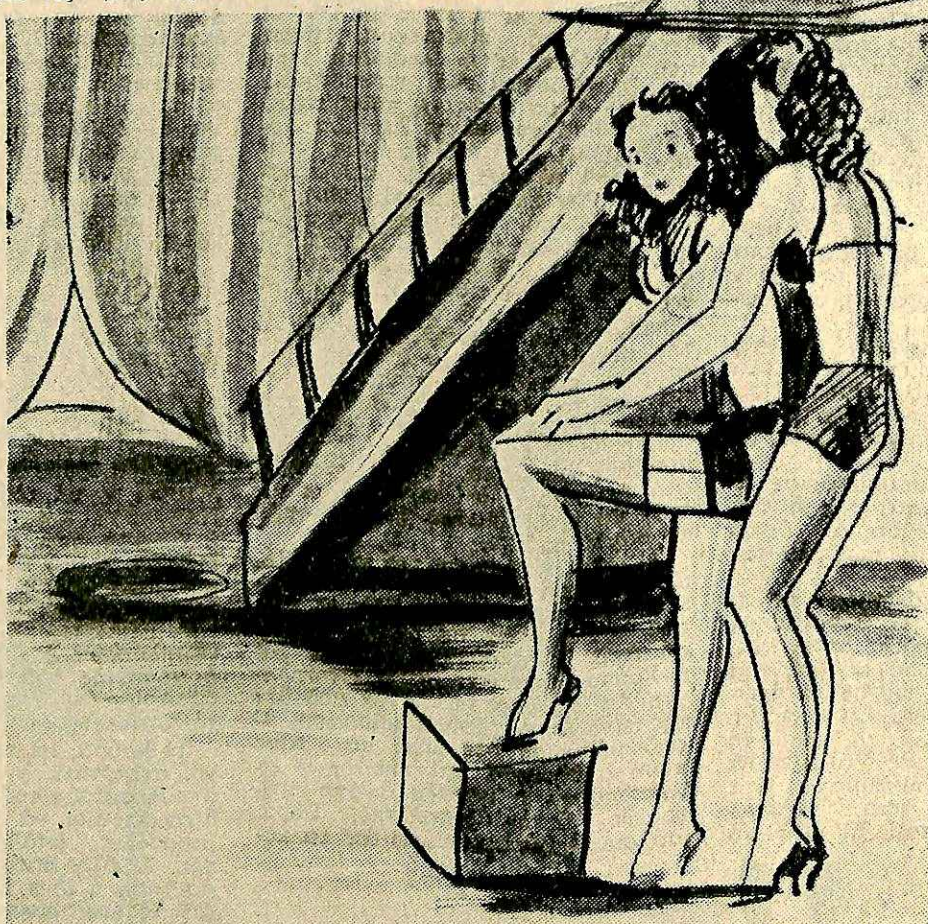
τριάς, όπου και άντηλλάγησαν οι άρραβώνες υπό της μεγαλύτερας άδελφής της μνηστής, χορευτριάς επίσης του «Κοσμικου» Χρύσας Μ... Το πράγμα έτηρήθη μέχρι σήμερα μυστικόν, διά τον λόγον ότι ο πα- ραγγελιολόγος επέθυμει να προδια- θέση καταλλήλως τους οικείους του με τον γάμον αυτόν.

Τις δυο έκπληκτες μπαλαρινού- λες τις τριγύρισαν άμέσως εύχες και συγχάρηται:

—Μπράβο, μπράβο... έλεγε η μιά. —Κι' είναι, λέει, πλούσιος... πρό- σθετε η άλλη.

—Πολύφερνος γαμπρός, συμπλή- ρωνε η Γιαννάκης η Πλερώ, όλι- σθαίνοντας πάλι σάν όπτασια ανά- μέσα απ' τις μισόγυμνες γυναικες.

—Και την είδες τη μουστία; Μας τόκρυβε τόσο καιρό...

—Έλα ντύσου γρήγορα και τρέξε να προφτάσης το Λεωνίδα...

—Από σιγανά ποτάμια να φαρβά- σαι...

—Η Φανή κι' η Χρύσα μένανε σά χαμένες, ανάμεσα σ' αυτές τις έκ- δηλώσεις της συμπαιθείας, που κρύ- βανε τόσο κακία μέσα τους.

—Ούφ! Άφήστε μας ήσυχες επί- τέλους... φώναξε. "Ο,τι κι' αν κά- νουμε, δεν ενδιαφέρει παρά έμάς τις ίδιες...

—Για δέστηνε καλέ πως θυμώ- νει... έκανε η Μαίρη, που τα άεικί- νητα μάτια της πέταγανε θυμωμέ- νες φωτιές. Καλέ τί φοβάσαι; Μη σάς κλέβουμε το γαμπρό; Χάρι- σμά σας καλέ. Έμεις έχουμε καλύ- τερους...

—Και το σπουδαιότερο, πιδ πολ- λούς... συμπλήρωσε με κακία η Χρύσα.

Τής Μαίρης τα μάτια γινήκανε κάρβουνα ανάμεσα, και τα χέρια της ύψωθηκαν σέ δυο λευκορόδιες

γορθίτσες άπάνω απ' το κεφάλι της Χρύσας, ενώ η φωνή της στρίγγλιζε στους πιδ ψηλούς τόνους της όρ- γης:

—Πρόσεξε, γιατί θα σε ξεμαλλιά- σω!... Πατσάβουρα!...

—Ανάμεσα τους μπήκε ο Βεργί- δης:

—Ε, σιγά... Λυσάξατε;... "Ε- χουμε και παράσταση...

—Όταν τέλειωσε και το μπαλέτο του φινάλε, η Φανή τράβηξε την Χρύσα τρέχοντας στο καμαρίνι τους και της είπε, λαχανιασμένη ακόμα από τις τελευταίες φιογούρες του χορού.

—Έλα ντύσου γρήγορα, και τρέ- ξε να προφτάσης το Λεωνίδα... Θά- χη διαβάση χωρίς άλλο κι' αυτός την «Εσπέρα», και τώρα πιά δεν του βγάζεις την ι- δέα...

Πραγματικά, η Χρύσα τσακίστηκε να ντυθί, και πε- τάχτηκε έξω απ' το θέατρο. Στη συνηθισμένη του όμως γωνιά δεν περιμένε ο Λεωνί- δας. Σέ λίγο κα- τέβηκε κι' η Φα- νή και μαζί οι δυο τους προχω-ρήσανε προς την μπύρα. Κι' εκεί ο- μως ο Λεωνίδας δεν ήταν. Καί, για δεύτερη φορά, οι δυο αδερφές τραβήξαν μόνες κι' άμυλητες για το σπίτι τους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11

Κάτω απ' την πόρτα τους, τις πε- ριμένε μολυβογραμ- μένο ένα σημεί- ωμα του Λεωνίδα:

«Ξέρω, Φανίτσα»

έγραφε, «πως έ- χεις πάντα τη γνώ- μη ότι δε μπορείς ν' άρχεινάς δυο λόγια της προσκο- πής, όπως δε μπο- ρώ να συνθέσω και δυο νότες που να υποφέρωνται. Παρ' όλα αυτά, θα προ- σπαθήσω να σου

δώσω να καταλάβης ότι αυτό που νοιώθω είναι περισσότερο χαρά και λιγώτερο θυμός.

Πάνω απ' την αγάπη πουχω για σένα, βρίσκεται η έλπίδα μου να σε δω έντυ- χισμένη. Την ευτυχία αυτή είχα όνει- ρενή να στη δώσω εγώ. Είχα όνειρευτή

—συχώρεσέ με να στο πω σήμερα, που όλα τελειώνουν, να γίνω και εγώ κάτι, όχι για μένα, μα για σένα μονάχα. Τό- ρα όλα αυτά περάσαν. Κατάφερα ν' έλ- λάξω τί θέση μου στο «Κοσμικόν», με

τη θέση ενός πιανίστα κάποιου θιάσου που περιοδεύει στις έπιτοχίες. Από αυ- ριο, όταν χορεύς, δε θα με βλέπης προ- στα στα πόδια σου. Συχώρεσέ με: Δε μπόρεσα να παρακολουθήσω με τό ίδια μου τα μάτια ακόμα και την ευτυχία σου μακριά απ' την άγκυλιά μου... Μ' δλ' αυτά όμως στην εύχουμαι άπόλυτη, και χωρίς το παραμικρό συννεφάκι.

—Αντίο Φανίτσα μου, αγάπη μου ΛΕΩΝΙΔΑΣ»

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Το εἶδος τοῦ δικαστηρίου Νυκτερινή περιπέτεια

Τοῦ κ. Δημ. Ψαθα

Α ΠΑΝΤΗΣΕ κατηγορούμενε! Τι έζητούσες μέσα εις την πολυκα- τοικίαν, ώρα τέσσαρες το πρωί με τα παπούτσια στο χέρι!

Κατεβάζει τα βλέμματα ο κατηγορού- μενος και σιωπά. Δεν χρειάζονται ειδ- και γνώσεις φυσιογνωστικής για να διασέ- κανείς την αγωνίαν στο ταλαιπωρημένο πρόσωπό του. Άλλα επάνω από την έ- δρα του ο πρόεδρος είναι αδιάλλακτος. Και μη λαμβάνον άπάντησιν επανέρχεται δριμύτερος επί της ερωτήσεως:

—Άκουσες τί σ' έρώτησα;

Στενάζει:

—Άκουσα...

—Γιατί δεν άπαντάς; λοιπόν;

Βογγά:

—Διότι...

—Κατοικείς μέσα εις την πολυκατοι- κίαν;

—Όχι.

—Έχεις κανένα γνωστό εκεί;

—Όχι, όχι.

—Έπιγες να κλέψης;

—Όχι-όχι, προς Θεού!...

—Ανάβει ο πρόεδρος και κοκκινίζει σάν παπαρούνα, σφίγγει την κουδούνα και την χτυπά έξω φρενών επάνω στην έδραν του:

—Τί όχι-όχι; Σε συλλαμβάνουν επ' αυτοφώρῳ μέσα στην πολυκατοικίαν έη- μερώματα. Η πόρτα κλειστή. Έχεις διαλέξει τα παπούτσια σου, προφανώς για να μη κάνης θόρυβον. Σ' έρωτούν για τί θέλεις εδώ, σιωπάς. Σε πάνε στην α- στυνομία σιωπάζ. Σε πάνε στον άνακρι- τή, σιωπάζ. Σε φέρουν εδώ, σιωπάζ. Ξέρεις ότι θα καταδικασθής ως κλέπτης;

Στενάζει:

—Τό ξέρω.

—Τό προτιμάς;

—Τί να κάνω;

—Ξέρεις ότι η φυλάκιση μπορεί να φτάση και μέχρις ενός έτους;

Φριττει:

—Ένός έτους!!

—Αμ, βέβαια.

—Ω, Θεέ μου!

Σκουπίζει τον ιδρώτα ο πρόεδρος:

—Τί θα πη, Θεέ μου; Έδώ δεν χωρεί άλλη εξήγησις. Έμπήκες την μέρα στην πολυκατοικία, εκερύφτηκες την δουλειά σου. Εύρηκες την έξωπορτα κλειστή, σ' έπια- σε ο θυρωρός επ' αυτοφώρῳ.

—Άγωνιά ο κατηγορούμενος.

—"Οχι κ. πρόεδρε! (ικετεύει). Σας παρακαλώ, μην έπιμένετε. Δεν μπορώ να μιλήσω. (στενάζει) Βεβαίως δεν θρβθή- κα τυχαίως εκεί... αλλά (ικετεύει) σας παρακαλώ κ. πρόεδρε μην έπιμένετε να μάθετε.

—Να μην έπιμένω;

—Να μην έπιμένετε... Άκουσες τί κατέθεσε ο θυρωρός; (Πως δεν άκουσε; Έδώ άκουσε όλό- κληρο το άκροατήριον και παρηκολούθη- σε με έξαιρετικόν ενδιαφέρον την κατά- σταν που έπροξένησε κατάπληξιν. Ήταν

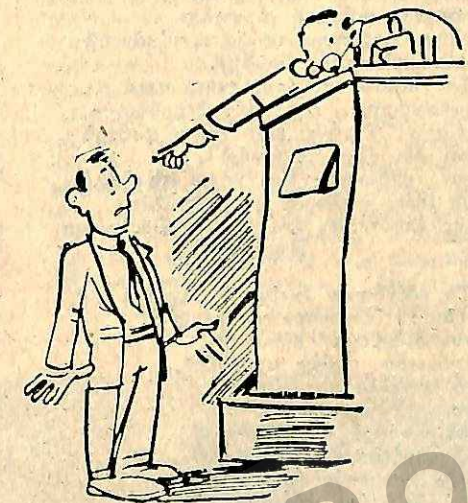
ένας τύπος. Ξαναμπήκε, εις το πνεύμα του όποιου δε μπορούσε να παρεισφρήση το μικρόβιον των άμφιβολιών. Γι' αυτό

είπε με τρόπον άπόλυτον:

—Λοιποδύτης!

—Είσαι βέβαιος;

—Έχει γούστο! Το δωμάτιο του θυ- ρωρείου κ. πρόεδρα είναι πλησίον της έ- ξωπορτας στο όποιον κοιμάται σάν λα- γός. Κίχ να κάνης, παίρνω κάθο. Το λοιπόν, διά να μην στα πολυλογώ, ά- κούω κράκ-κράκ στην πόρτα, πετάγομαι άπάνω, βάζω αυτό, ξανακούω κράκ-κράκ. Παίρνω μαγγούρα και περιπατώ επί των όνυχων βγαίνω έξω προχωρώ στην πόρ- τα, ανάβω άστραπηδόν το φώς και τί γλέπω; Ένα κύριον με κολάρο και με κάλτσες. Βάζει το μυαλό σου; Τα πα-

—Θα καταδικασθής ως κλέπτης!

πούτσια στο χέρι. Τί θές εδώ μέσα κύ- ριος; Κιτρινίζει. Μίλα ρε κύριος! Κοκ- κινίζει. Άπάντησον! Πρασινίζει. Μιλιά. Να τρέμη σάν το ψάρι. Κάνει έτσι, βγά- ζει το πορτοφόλι να με δωροδοκήση! Βρέ βάλε μέσα τα λεφτά που θα δωρο- δοκήσης έμένα, λομποδύτη! Άνοιγω την πόρτα, ξανακίново, παίρνω πέντε βήματα φωνάζω άστραμύλακα, τόν φέ- ρω στο σπίτι, παίρνω μέσα τον κύριο.

Στρέφεται στον κατηγορούμενο:

—Έτσι είναι κύριος;

—Μάλιστα.

—Έπρεσπάθης να με δωροδοκή- σης;

—Δηλαδή...

—Σούτ! Άς τα δηλαδή. Δεν ξέρεις τί ποσών είναι ο Μιχάλης ο Σερμαπέτης. Και εάν κατηγορησάμεν θυρωροί, έχομε φι- λότιμο κύριο! Μ' έννόησες;

—Η κατάθεσις του θυρωρού όχι μονά- χα δεν διελεύκανε το μυστήριον αλλά το κατέστησε ακόμη σκοτεινότερο. Και σκο-τεινότερον ακόμα το καθιστά η έπιμονη σιωπής του κατηγορούμενου άξιότιμου κυ- ρίου που θαφώνει φεύ!... τόσο φοβερή και άπάνθρωπη κατηγορία.

Συμπάθης κύριος είναι. Άξιοσπελής φαίνεται φάτσα αγαθάτατα... πεφιστα- λική. Μάτια γαλανά. Μαλλιά—όσα άπέ- μιναν—ξανθά. Μετωπον εύρύ, που σβύ- νει σέ ύπαινημους αλάνθρας. Μύτη ε- λαφρότατα γαυρή όλος μαζί, κάτι μετα-

ξύ Ρώσσου, Γάλλου και Έλληνας. Ού- τε κουβέντα ότι δεν πρόκειται περί λω- ποδύτου. Τόν κυτιά ο πρόεδρος, τόν κυ- τιά ο δημόσιος κατηγορός, είναι σχεδόν βέβαιοι ότι κλέφτης τουλάχιστο δεν εί- ναι. Άλλά τί είναι; Ίδου η άπορία).

—Θά μιλήσης;

—Σας παρακαλώ κ. πρόεδρε...

—Τόν λόγον έχει ο δημόσιος κατή- γορος.

Τρέμει. Άγωνιά. Να πάη στα καλά καθούμενα ένα χέρον φυλάκι ως λωπο- δύτης; Ύψιστε Κύριε!... Άλλά την κρι- σιμη στιγμή συμβαίνει γεγονός άρκετά έκπληκτικό. Απ' το άκροατήριό άποσπά- ται θήλυ συμπαθές.

—Κύριε πρόεδρε.

—Τί θές έσύ;

—Μπορώ να μιλήσω;

—Γιατί;

—Να σας πω πως εύρέθηκε ο κύριος μέσα στην πολυκατοικία.

Γυρνά ο κατηγορούμενος, βλέπει το θήλυ και το πρόσωπό του φαιτίζεται ά- πό ούράνιο χαμόγελο. 'Ο από μηχανής Θεός—και τί Θεός!—είναι αυτός που ένεφανίσθη. Ξανθό. Γαλανό. Γάμπα σα- θή. Μέση σφιχτή. Σιλουέτα που έλάξου- σε καλλιτέχνης που έχει άδυναμία στις γεμάτες. Όλόκληρη—ένσάρκωσις του πειρασμού, δοκιμασία τρομερή για τους άγίους άντωνίους. Στο θελτικό της πρό- σωπο η ταραχή προσθέτει θέλητρον που κάνει τα στήθη του άκροατηρίου να φου- σκώνουν.

—Τί ξέρεις έσύ;

—'Ο κύριος...

—Λοιπόν;

—Εύρισκετο...

—Πού;

Μάτια χαμηλά: Φωνή ακόμα χαμηλώ- τερη:

—Στο σπίτι μου.

Κατάπληξις:

—Μπ;:

—Μάλιστα. Και έφτανε το πρωί, άλ- λά εύρηκε την πόρτα κλειστή. Άν δεν σάς το έπαι το έκανε προφανώς για να μη μ' έκθέση. Άλλά εγώ, φυσικά, δεν μπορώ ν' άφήσω τον κύριο να καταδικα- σθί σάν κοινός λωποδύτης...

—Είσαι παντρεμένη;

—"Ησουν.

—Και τώρα;

—Χορισμένη.

—Και έχεις σχέσεις με τον κύριο;

—Μάλιστα.

—Α, τί «μάλιστα» ήταν εκείνο τ' άκούει το άκροατήριον, σκουπίζει τα στήλα και κυτιά τόν κατηγορούμενον μ' αίσθηματα άνάμικτα από κακία, σβδνον και έηλο- τυπία. Καλείται ο θυρωρός και βεβαίσι ότι η κυρία είναι κάποιος της πολυκα- τοικίας. Σιάνδαλον. Άθώος ο κατηγο- ρούμενος. 'Ο όποιος όμως κάνει χειρονο- μίαν έπιτοικήν:

—Κύριε πρόεδρε, η κυρία συντοούτα- τα θα γίνη σύζυγός μου...

Η Ποζέλλι μικρούλα ακόμη σε μία έκδρομή στην Θεσσαλονίκη.

έχει πιά επιβληθή στο αθηναϊκό κοινόν.

Οι δύο σκηνές που περιγράψαμε ανήκουν σε διαφορετικές εποχές. Η πρώτη στο 1929, η δεύτερη στην περασμένη εβδομάδα. Η πρώτη περιγράφει ένα παιδικό πραξικόπημα που συνέβη στο κέντρον «Αλμοσλίνο» ή δεύτερη μιὰ θεατρική παράσταση, μιὰ σκηνή μάλλον της επιθεωρήσεως «Σταχτοπούτα» που παίζεται από δεκαπενθήμερου στο «Μοντιάλ».

Και οι δύο σκηνές όμως άφορούν ένα και το αυτό πρόσωπο: Την Λουίζα Ποζέλλι!

— ■ —

Νά περιγράψουμε την νεαρή αυτή θεατρίτσα του επιθεωρησιακού θεάτρου μας είναι σά να θέλωμε να φέρουμε γλαύκα στις Αθήνας. Υπάρχει κανείς που να την άγνοη, που να μην την άκουσε να τραγουδά τις ρωμάντσες της, που να μη την είδε να χορεύη τις περίφημες κλακέτες της; Υπάρχει κανείς που να μη την έχειροκρότησε με ένθουσιασμό εστω και μιὰ φορά, στα εξ αυτά χρόνια που θριαμβεύει ή πρωταγωνίστρια της «Σταχτοπούτας»;

Ας μιλήσουμε καλλίτερα για ό,τι μπορεί να άγνοη ο άναγνώστης. Για την Ποζέλλι, όπως είναι έξω απ' τη σκηνή.

Αν πούμε ότι είναι ένα άβγαλο κοριτσάκι θα κινήσετε το κεφάλι με δυσπιστία. «Είναι δυνατόν θα πητε; Τόσα χρόνια στο παλαιοσέικο και δεν έχει άποκτήσει ακόμα αυτόν τον «άερα» άς πούμε της θεατρίτσας που δεν έχει βέβαια καμμιά σχέση με τη σεμνότητα ενός κοριτσιού δεκαέξ χρονών;

Νά, που είναι δυνατόν! Τό Ποζελάνι κρατά άμειωτη την άγνότητα της ηλικίας της, όσο τουλάχιστο μπορεί να την κρατήσει ένα κορίτσι που έπι χρόνια περνά το μεγαλειότερο μέρος της ημέρας της στα παρασκηνία.

— ■ —

Συναντήσαμε την Ποζέλλι στο καμαρίνι της περιτοισμένης ή μάλλον περιφρονισμένης απ' τους γονείς της. Είναι κι' οι δύο φύλακες άγρυπνοι, που δεν φεύγουν στιγμή από κοντά της. Ο πατέρας, πλινίστα, μουσικός καλός, παίζει ακορντεόν, άπαραιτήτως στην όρχήστρα του θεάτρου στο όποιον παίζει και ή κόρη του. Η μητέρα έγκατεστημένη στο καμαρίνι, δεν άφήνει απ' τα μάτια της τη Λουίζα. Στο περιβάλλον των παρασκηνίων οι κίνδυνοι είναι πολλοί και ποικίλοι!

Τό καμαρίνι της πρωταγωνιστρίδας του «Μοντιάλ» μικρό και στενόχωρο όπως όλα τα καμαρίνια, έχει μιὰ νοικοκυρίστια

κη άτμόσφαιρα που δεν σου διαφεύγει εύκολα. Κάπου είνε παρητημένο τό πουλόβερ που πλέκει ή Λουίζα στα διαλείματα, κοντά του ό «Βέρθερος», του Γκαίτε, που διάβαζε ή καλλιτέχνις όταν φθάσαμε, σε μιὰ γωνία δύο εικόνισματα της Θεοτόκου και της 'Αγίας Βαρβάρας, στο τραπέζι ακριβώς σύνθησμένα απ' αυτά που στολίζουν όλα τα λαϊκά σπίτια.

Η Λουίζα είναι νοικοκυρούλα. Δυστυχώς δεν μπορεί παρά μόνο στην κουζίνα ν' ανακατεύεται λίγο κι' αυτό υπό τύπον παραχωρήσεως απ' τη μητέρα της. Ωστόσο ή χαρά της είναι να καταπιάνεται με τις δουλειές του σπιτιού. Τό σφουγγάρισμα ιδίως της άρέσει πολύ. Από μικρή άλλωστε είχε μιὰ αδυναμία στα νερά. Έπανηγύριζε όταν κατόρθωνε να ξεφύγει απ' τα χέρια της μητέρας της και να τρέξει να «παλατιστεί» αν πάει μέσα στα στεκάμενα νερά της αύλης ή του δρόμου.

— Πηγαίνετε σε σχολείο;

— Μά βέβαια! Άπαντά με υπερηφάνεια ή νεαρή καλλιτέχνις που άμοίβεται περισσότερο από κάθε άλλην ήθοποιό της σειράς της αφού παίρνει 30 χιλιάδες δραχμές τόν μήνα. Μετά τό δημοτικό, συνεχίζει πήγα στο γυμνάσιο. Τώρα είμαι στην 4η τάξη, δηλαδή ύστερα από 2 χρόνια παίρνω άπολυτήριο. Έννοείται όλα αυτά στο σπίτι, με δασκάλες, γιατί δυστυχώς τό θέατρο δεν μ' άφήνει όπως άλλοτε να έμπω τό πρωί, στις 7, για να τρέχω στο σχολείο.

— Σε πούδ μάθημα έχετε προτίμηση;

— Στη γραμματική. Ένώ αντίθετως τό συντακτικό δεν τό χωνεύω.

Η Λουίζα έχει αδυναμία στα γλυκά, στον κινηματογράφο και στο σοφάρισμα. Είναι τελεία οδηγός αλλά δυστυχώς δεν μπορεί να πάρη δίπλωμα πριν κλείση τα δεκαεννέα. Της άρέσει ακόμα να μαζεύη γραμματόσημα, να πλέξη πουλόβερ, να κεντά, να διαβάξη φιλολογικά βιβλία.

— Άπ' όσα έχω διαβάσει ως τώρα μ' άρεσε έξαιρετικά, μ' έξαιρετικά, ή μαντάμ Μποβαρν του Φλωμπέρ και ή Εύγενία Γκραντέ του Μπαλζάκ. Αιγώτερο ή «Πείνα» του Χάμσον. Τώρα, σήμερα μάλιστα, άρχισα τόν «Βέρθερο»! Άχ πόσο όμορφος που είναι!

Μικρούλα ή Ποζέλλι ήταν πολύ «ρέμπωλη», άτακτη. Στο σχολείο βέβαια καλή μαθήτρια, στα διαλείματα όμως ό καπετάν φασαρίας της τάξεως. Άνεσάττανε τό σύμπαν, προπάντων με τους χορούς

της που έσήμαιναν συναγεμιά σ' όλο τό σχολείο. Σε ηλικία έξ χρονών χόρευε σε οικογενειακές διασκεδάσεις προς μεγάλη κατάπληξη των προσκεκλημένων που δεν περίμεναν ότι τό μαϊμουδάκι εκείνο μπορούσε να είναι τόσο άσχημο στην τέχνη της Τερψιχόρης...

Η έπίσημη νά πούμε εμφάνισή της έγινε μιὰ φορά στην «Έκθεση Θεσσαλονίκης» όπου τραγούδησε δύο-τρία τραγουδάκια. Ο Άττίκ που βρισκόταν εκείνο τόν καιρό στη Μακεδονική πρωτεύουσα έμαθε ότι στην «Έκθεση» ύπήρχε ένα κοριτσάκι με σπουδαία φωνή, και ένα θράδυ πήγε να την άκούση.

Η έντύπωση που απέκóμισε ήταν καταπληκτική. Τόν πήραν οι ένθουσιασμοί και είναι γνωστό πόσο παράφορα ένθουσιάζεται ό έξαιρετικός αυτός καλλιτέχνης όταν ανακαλύπτει ένα άγνωστο ταλέντο. Χωρίς ένθουσιασμό έτρεξε στους γονείς της για ν' άγκαλίσει άμέσως την μικροσκοπική καλλιτέχνηδα.

Δύο μήνες άργότερα ό άρχισέλιγκας της «Μάντρας» ένεφάνιζε από της σκηνής του «Κεντρικού» τό εύρημά του που δεν έδίστασε να τό χαρακτηρίση «έναν τέλωνα άστέρ» της μουσικής σκηνής μας.

— Λοιπόν κυρίες και κύριοι, ανήγγειλε στο κοινόν. Τό σημαμύθι αυτό που βλέπετε θα έξελιχθή σε σπουδαία άρτίστα. Και να μου τό θυμάστε!

— ■ —

Η από σκηνής εμφάνισις της Λουίζας συνεδύασθη με ένα έξυπνότατο τραύκ. Ο Άττίκ βγήκε στη σκηνή κρατώντας ένα καλάθι, απ' τό όποιο σε μιὰ στιγμή πετάχθηκε ένα κοριτσάκι κι' άρχισε να τραγουδά.

— Ποτέ δεν είχα τράκ. Ούτε σε καμμιά πρεμιέρα ούτε όταν έθγαννε μπροστά σε ξένο, άγνωστο κοινόν όπως στην Αίγυπτο, την Πόλη, την Ρουμανία.

Από την πρώτη εκείνη έπίσημη εμφάνισή της στην Αθήνα και σήμερα ή Ποζέλλι δεν έχει παρά άλλεπάλληλες επιτυχίες συνεχώς θριαμβούς στο ενεργητικόν της. Μια άδιάκοπη άνιούσα. Είχε και την καλή τύχη να δώθ θαυμάσιους δασκάλους. Τόν Άττίκ στο τραγούδι, τόν έξαιρετικό μαύρο χορευτή Χάρρυ Φλέμινγκ στο χορό. Καμιά άλλη δεν χορεύει κλακέτες όπως ή Λουίζα κι' αυτό τό όφείλει στον Φλέμινγκ.

(Η συνέχεια στη σελίδα 18)

Η Λουίζα όταν έπαιρνε μαθήματα από τόν δασκαλό της Άττίκ.

— Ένας ναυαγός —

—Θά μου κάνετε έξαιρετική εύχαρίστηση αν μείνετε μαζί μου...

Η Άρλντ Μαρρέγ, συντάκτις της «Αύγης» μήκε χαρούμενη όπως πάντα στα γραφεία της έφημερίδος. Της προέβη νούσε έξαιρετική εύχαρίστηση, είχε μιὰ έξχωριστή γοητεία γι' αυτήν ή πυρετώδης άτμόσφαιρα που θασίλευε στα γραφεία της συντάξεως, ενώ έφθανε από κάτω, από τα υπόγεια ό ρυθμικός θόρυβος των πιεστηρίων.

Διέσχισε τόν διάδρομο, χαιρέτησε φιλικά τόν γέρο κλητήρα και μήκε στο γραφείο του διευθυντού.

Ο Άντρέ Φάρς, ό διευθυντής, ένας μεσόκοπος άνδρας ως σαράντα χρονών, κομψός όμως και πού φαι-

νόταν νεώτερος από την ηλικία του, σηκώθηκε μόλις την είδε.

—Καλώς την Άρλντ! Πώς τά περάσες στο ταξίδι σου; Δεν πιστεύω να είσαι πολύ κουρασμένη, ή;

Η νέα χαμογέλασε.

—Όχι και πολύ. Έπήρα, σήμερα τό πρωί, τό τραίνο των εξήμισι, και νά με!

Ο Άντρέ την κύτταξε με θαυμασμό.

—Είσαι σπουδαίο κορίτσι, Άρλντ!

—Μπά! Δέ θαρρεύετε! είπε ή νέα άνασηκώνοντας τους ώμους. Δεν έκανα δά και κανένα σπουδαίο κατόρθωμα! Έπειτα, σήμερα, έ-

να σωρό γυναίκες εργάζονται στή δημοσιογραφία...

—Όχι όπως εσύ όμως... Όχι, με τη δική σου φλόγα... Έδίσασα τις άναποκρίσεις σου για τό Συνέδριο της Λωζάννης. Ήταν υπέροχες! Σε βεβαιώνω πως είμαι περήφανος πού συνεργασόμθα μαζί.

—Άγαπώ τό έπάγγελμά μου, άπλουστάτα!

Ο Άντρέ Φάρς την έκύτταξε σκεπτικός.

—Πράγματι... είπε. Θά έλεγε κανείς ότι αυτό μόνον άγαπάς.

—Ίσως νάχετε δικήν. Άγαπώ την δημοσιογραφία γιατί δεν μου άφήνει καιρό να σκέπτομαι τόν εαυτό μου...

—Και όμως, Άρλντ, έγώ σε σκέφθηκα πολύ κατά τη άπουσία σου.

—Διάβολε! Μήπως έχετε να μου άναθέσετε καμμιά καινούργια στήλη; Η μήπως άπεφασίσατε να με στείλετε σε καμμιά νέα άποστολή; Νά έτοιμάσω τις θαλίτσες μου;

—Άπεναντίας, Άρλντ. Θά μείνης εδώ.

—Με κάνετε ν' άνησυχώ, άγαπητέ μου... Τι έχετε να μου προτείνετε, λοιπόν;

—Άπλουστάτα, μιὰ νέα συνεργασία. Θέλεις να με παντρευθής;

Η Άρλντ τάχασε προς στιγμήν.

—Διάβολε... ψιθύρισε.

—Τι τά θέλεις άγαπητή μου Άρλντ, είπε ό Άντρέ χαμογελώντας. Μεταξύ συναδέλφων πρέπει να θασιλεύη ειλικρίνεια. Τι άπάντηση θά μου δώσης, λοιπόν;

—Άκούστε Άντρέ, είπε άργά ή νέα. Μου φερθήκατε πάντα με πολλή καλωσύνη. Δεν θά ξεχάσω ποτέ τί όφείλω σε σας: με βοηθήσατε, με λανσάρατε στο έπάγγελμά μου.

—Αλλά;

—Αλλά δεν μπορώ να σας άπαντήσω, έτσι, άστραπιώς! Άφησέ με να σκεφθώ πρώτα. Δεν άντιμετώπισα, βλέπετε, ακόμη ένα τέτοιο ένδεχομένο. Και λατρεύω την άνεξαρτησία μου... Δέ θυμάστε;...

—Αινάκι...

—Μπά, θά σας περάση... Ας μιλήσουμε, τώρα για τη δουλειά μας. Πού θά με στείλετε;

—Θέλεις να ξαναφύγης λοιπόν;

—Βέβαια. Μήπως αυτό δεν είναι τό έπάγγελμά μου;

—Έστω, λοιπόν. Τι θάλεγες αν σ' έστειλαν να περάσης μιὰ βραδυά στην Όπερα;

—Τί! Νά δώ τόν Φάουστ;

—Όχι. Στην χορό των Λευκών Λικνών.

—Και για ποιά λόγο πρέπει να πάω εκεί; Για να χορέψω;

—Όχι, για εργασία...

—Κρίμα, είπε γελώντας ή νέα. Κι' έγώ πού νόμιζα ότι είχατε άρχισει να γίνετε φιλόανθρωπος.

—Στόν χορό αυτόν θά συναντήσης τόν Ζάκ Βερνέ.

—Τόν περίφημο αεροπόρο; τόν νικητή της διαδρομής Παρίσι—Ντακάρ;

—Άκριβώς. Έμαθα εκ θετικής

πηγής ότι είχε κρατήσει ένα τραπέζι σ' αυτόν τον χορό. Τον γνωρίζεις, θαρῶ, τὸν Ζάκ Βερνέ.

—Βεβαίως. Μου τὸν σύστησαν στὴν Διασυμμαχική Λέσχη.

—Θαυμάσια. Ἀκουσε, λοιπόν, περὶ τίνος πρόκειται. Εἶναι τὴν ἑξῆς χρονὸς πὺ στερούμεθα εἰδησιῶν του. Μερικοὶ ισχυρίζονται ὅτι ἐτοιμάζεται, μυστικά, γιὰ μιὰ νέα θριαμβευτική πτῆση. Ἄλλοι πάλι διαδίδουν ἕνα σωρὸ πράγματα γι' αὐτόν. Θὰ προσπαθήσης νὰ μάθης τί ἀκριβῶς συμβαίνει !...

—ΕΠ—

Στὴν μεγάλη αἴθουσα τῆς Ὁπερας βασιλευε σωστὸ πανθαυμάσιο. Τὰ σαξόφωνα ὠργιάζαν. Ἐπικρατοῦσε ἕνα διαβολικὸ κέφι. Μόνον ἕνας θαυμὼν καθήμενος σ' ἕνα παράμερο τραπέζι, δὲν φαινόταν νὰ συμμετάσχῃ στὴν γενική αὐτὴ εὐθυμία.

Ἐξαφνα, τὸν ἐπλησίασε μιὰ νέα.

—Κύριε Βερνέ !

—Μπᾶ ! Ἐσεῖς εἰσθε, δεσποινὶς Ἀρλέτ Μαρεῖν... εἶπε μὲ κάποια ἐκπληξη ὁ ἀεροπόρος.

Ἡ νέα χαμογέλασε.

—Βλέπω ὅτι μὲ ἀναγνωρίζετε... εἶπε.

—Βεβαίως ! Καθῆστε στὸ τραπέζι μου. Γκαρσόν, φέρε ἕνα σεרבίτιο !

—Ὦ, δὲν εἶναι ἀνάγκη...

—Μὰ ναι... Θὰ μοῦ κάνετε ἐξαιρετική εὐχαρίστηση ἂν μείνετε μαζί μου.

Ἡ Ἀρλέτ ἐκάθισε ἀπέναντί του. Ὁ Ζάκ Βερνέ ἦταν σιωπηλὸς τώρα. Καί, ἁφνικά, εἶπε σιγὰ σὰ νὰ μιλοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

—Περίεργο πράγμα... Κι' ὅμως ἐσκόπευα νὰ εἶμαι ὁλομόναχος ἀπὸψε τῇ νύχτᾳ...

—Γιατί ; ρώτησε μὲ ἀπορία ἡ Ἀρλέτ. Δὲν ἔχετε φίλους ; γνωστούς ;

—Ὁχι. Ἀπὸψε τὸ βράδυ ὅλοι ἔχουν πεθάνει γιὰ μένα.

—Μὰ...

—Μὴν προσπαθήσετε νὰ ἐννοήσετε... Κυττάζετε καλλίτερα ὁλόγουρά σας τί εὐτυχισμένοι πού εἶναι ὅλοι...

Ἐἴσι κι' ἐγὼ ἤμουν εὐτυχισμένος...

—Γιατί μιλάτε γιὰ τὸ παρελθόν ;

Ὁ Ζάκ Βερνέ χαμογέλασε.

—Μὰ... γιατί σὲ λίγες ὥρες θὰ φύγω γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξίδι... κι' ἴσως δὲν ξανακούσετε νὰ γίνετα λόγος γιὰ μένα.

—Καὶ ποῦ θὰ πάτε ;

—Πολὺ μακριά... Σὲ μιὰ χώρα ὅπου τὰ λησμονεῖ κανεὶς ὅλα...

—Στὴν Καλιφορνία μήπως ; Στὴν Φιορίνα ;

—Ἀκόμη πιὸ μακριά... Σὲ μιὰ χώρα ἀπ' ὅπου δὲν ξαναγυρίζουν...

Ὁ Ζάκ Βερνέ ἀδείασε τὸ ποτήρι του μὲ τὴν συμπάνια. Ἡ Ἀρλέτ τὸν κύτταζε τρομαγμένη.

—Θεέ μου... ψιθύρισε. Δὲν θέλετε, βέβαια, νὰ πῆτε...

—Κυττάτε με καλὰ Ἀρλέτ, εἶπε μὲ φωνὴ βαθεῖα ὁ ἀεροπόρος. Ἐξέρτε ποῖς εἶμαι ; Ἐνας ἄνθρωπος χαμένος... Ναι, χαμένος... Πρὶν ἂν πὸ ἕνα γρόνο, μεθυσμένος κι' ἐγὼ δὲ ἴδιος ἀπὸ τὴ δόξα μου, ἔκανα κά- τι... πού ὑπῆρχε ἡ καυστροφή μου. Εἶχα μιὰ τέτοια πεποίθηση στὸν ἑαυτὸ μου, ὥστε δὲν ἐδίστασα νὰ πετάξω μὲς ἀπὸ τὴν Ἀψίδα τοῦ Θριάμβου τῆς Ρουέν...

—Ὅποτε σῆς εἰσθε ὁ τολμηρὸς ἀεροπόρος τῆς Ρουέν...

—Ναι. Ἐγὼ ἤμουν. Καθὼς θὰ θυμύσατε ἴσως, τὸ ἀεροπλάνο μου

ἀπὸ ἕναν ἀδέξιο χειρισμὸ μου ἔπεσε μέσα στὸ πλῆθος...

—Ὑπῆρξαν πολλὰ θύματα ;

—Δύο νεκροὶ ! Ἀπὸ τότε, ὅπως εἶναι φυσικὸ, καμιά ἐταιρία δὲν δέχεται νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ ἀεροπλάνο της. Βλέπετε, λοιπόν, πὼς εἶμαι ὁ θριαμβευτής, ὅπως νομίζα- τε, ἀλλὰ ἕνας νικημένος ἀπ' τὴ ζωὴ.

—Τις λίγες οἰκονομίες πού εἶχα τις ἐξάντλησα. Ἀπὸψε, ξεδεύω τὰ τελευταῖα γιλιόφραγκά μου.

—Γιατί δὲν ἐπιχειρήτε νὰ ξαναδημιουργήσετε τὴ ζωὴ σας ;

—Τὸ ἐπεχείρησα κι' αὐτὸ.

—Θὰ ἔπρεπε, ἐν τούτοις, νὰ ἐπι- μείνετε...

—Δὲν βαρύνεστε... Δὲν ξέρετε τὸ λόγιον πού λέει : Οὐαί τοῖς ἡττημέ- νοις !

—Πιστέψτε με. Ἡ ζωὴ εἶναι ἐξαι- ρετικά σκληρὴ σὲ ὅσους νικῆθηκαν ἀπὸ τὴ μοῖρα...

—Ὅστε ὅπως βλέπετε, ἐξακολου- θησε, δὲν μοῦ μένει ὅταν γυρίσω στὸ σπίτι μου, παρὰ νὰ πάρω ἕνα ρεβόλβερ καί...

—Τρελλαθήκατε ;

—Μὰ γιὰ σκεφθῆτε λίγο : Δὲν ἔ- χω πλέον κοινωνική θέση, δὲν ἔχω φίλους...

Ἡ Ἀρλέτ ἐπῆρε ἁφνικά τὴν ἀ- πόφασί της.

—Θὰ τοὺς ἀντικαταστήσουμε ! εἶ- πε.

—Ναι ; Μὲ ποιούς ;

—Μὲ μένα ! ἀπήντησε ἡ νέα κυ- τάζοντάς τον κατάματα.

—Πρὸς τί ;... ἐπιθύρισε ἀποκα- μωμένος ὁ ἀεροπόρος.

Ἡ συμπάνια τὸν εἶχε χαλίσση. Ἡ Ἀρλέτ τὸ κατάλαβε αὐτὸ καὶ τὸν ἐ- βοήθησε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κέντρο. Τὸν ὠδήγησε ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπι- τιοῦ του.

Πρὶν χωρισθοῦν, τοῦ εἶπε :

—Ὑποσχέθητε μοι πὼς θὰ εἰσθε λογικός...

Αὐτὸς ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

—Σὰς τὸ ὑπόσχομαι...

Καὶ μὲ ἀγωνία ἐρώτησε :

—Πότε θὰ σὰς ξαναῖδῶ ;

—Ἀπὸψε τὸ βράδυ, στίς ὀκτώ, στὸ μπάρ Φλεριάν...

—ΕΠ—

—Μπράβο ! Τὰ συγχαρητήριά μου ! Τώρα ἄρχισες νὰ κάνης ἐμ- φανίσεις, στὰ κοσμικὰ κέντρα μὲ τὸν Ζάκ Βερνέ !

Ὁ Ἀντρέ Φάρξ δὲν μπορούσε πλέον νὰ συγκρατηθῇ, κι' ὤφεινε νὰ ἐκδηλώνεται ὅλη ἡ ζήλεια πού ἔ- νοιθε μέσα στὴν ψυχὴ του.

—Ἀντρέ, Ἀνέλαβα κάποιο κα- θῆκον. Καὶ θὰ τὸ φέρω ὅπως εἶ- ποτε εἰς πέρας...

—Πρόσεξε, Ἀρλέτ... Σὲ προειδο- ποιῶ ὅτι δὲν θὰ ξανάρθης στὴν ἐφη- μερίδα ἂν ξαναῖδῃς αὐτὸν τὸν ἄν- θρωπο.

—Μ' ἐκβιάζετε ;

—Ἐάν θέλῃς...

—Τότε... ἀποχαιρετήστε με γιὰ πάντα...

—ΕΠ—

Ὅταν βρέθηκε στὸ πεζοδρόμιο, ὁλομόναχος, ἡ Ἀρλέτ ἀνέπνευσε.

Ἦξερε ὅτι θάρχιζε γι' αὐτὴν μιὰ καινούργια ζωὴ, ὅτι θὰ ἐγγνώριζε πολλὰ ἐμπόδια, ὅτι θὰ εἶχε νὰ πα- λαίση, ὅτι θ' ἀντιμετώπιζε τὴν φτώ- χεια πάλι.

Δὲν τὴν ἐνοίαζε ὅμως. Ἀτένιζε μ' ἐμπιστοσύνη στὴν εὐτυχία πού ἐβλεπε νὰ τῆς χαμογελά στὸ βά-θος...

ΦΡ. ΒΑΛΑΜΠΡΕΖΗ

Ἐκείνη

Τὸν οὐρανὸ ἐκύτταζα μ' Ἐκεί-
(νη,
τὸ γαλάνο βιβλίο τοῦ Θεοῦ,
κι' ἐδιάβαζα σ' ἀστέρια, στὴ
(σελήνη,
μὲ τὴν ψυχὴ ποιήσεις τ' οὐρα-
(νοῦ.

Ἐφίλησα τ' ἀστέρια-στὴ μα-
(τιά της
στὴ λάμψη της τ' Ἀπρίλη τὴν
(αὐγὴ,
κι' ἦπια ζωὴ εἰς ἕνα φίλημά
(της,
κι' ἦπια δροσιά στοῦ ἡλίου
(τὴν πηγὴ !

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Τὸ σπουργίτι

Αἰσθηματικὸς

διάλογος τοῦ

κ. Χρήστου Κ.

Χαιροπούλου

(Φθινοπωρινὸ σούρουπο. Ἐκεῖνος βη-
ματίζει νευρικά μέσα στὸ μισοσκότεινο
σαλόνι. Ἐκείνη θυθισμένη μέσα
στὰ πουπουλένια μαξηλαράκια ἐνὸς εὐ-
ρύχωρου γιγαντιοῦ, τελειώνει τὸ κά-
πνισμα ἐνὸς ἀρωματισμένου τσιγάρου
στὴν ἄκρη μιᾶς μακρόστενης κοκκάλινης
πίπας. Στὸ τέλος Ἐκεῖνος σταματᾷ
μπροστά της, καὶ ἀρχίζει ἕναν ἀτίλειωτο
φιλιππικό).

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ὅστε ἔτσι, λοιπόν...
Δὲν πρόφτασα νὰ φύγω, κι' ἀμέσως
ἔπεσες στὴν ἀγκαλιὰ ἐνὸς ἄλλου...
Καὶ χωρὶς κανένα λόγο... Νάλεγα
ὅτι σ' εἶχα ἀπατήσῃ πρῶτα ἐγὼ κι'
ὅτι τόκωνες γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθῇς...
Μὰ ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔμεινα τόσο ἡλι-
θια πιστὸς σ' ἐσένα, ὅσο τὸν τελευ-
ταῖο αὐτὸν καιρὸ... Ἐτσι ὅμως εἰ-
σαστε ὅλες οἱ γυναῖκες. Θέλετε ὁ
ἄντρας νὰ κρατᾷ κνούτο καὶ νὰ
σὰς τρομοκρατῇ... Στὸν ἴσιο δρόμο
δὲ σὰς βαστάει οὔτε ἡ ἀγάπη οὔτε
ἡ εὐπρέπεια, γιατί εἰσαστε ἀνίκα-
νες νὰ νοιώσετε καὶ τὴ μιὰ καὶ τὴν
ἄλλη, σὰς κρατᾷ μόνο ὁ φόβος...

ΕΚΕΙΝΗ (σβύνοντας τὸ τσιγάρο
της) : Λες βλακείες...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξη-
γήσης γιατί ;

ΕΚΕΙΝΗ : Ἐτσι... Ὅλοι οἱ ἄν-
τρες ἔχετε ἕναν περίεργο τρόπο νὰ
λέτε τίς πιὸ ἡλίθιες κοινοτυπίες...
Θὰ μπορούσες ἐσύ νὰ κάνης ἐξαί-
ρεση ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (γάνει τὰ νύχια τοῦ
μέσα στὴν παλάμη του) : Ἐλπίζω ἡ
αὐθάδεια σου νὰ μὴν ἐκτραχύνῃ τὴν
συζήτηση...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπολύτως ἀδιάφορη) :
Κι' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω... (Τοποθετεῖται
πιὸ ἀναστακτικὰ μέσα στὰ μαξηλα-
ράκια τοῦ γιγαντιοῦ). Ἀς ἀρχίσου-
με ἀπ' τὴν ἀρχή : Ἀποφασίσαμε νὰ
με ἀπ' τὴν ἀρχή : Ἀποφασίσαμε νὰ
περάσουμε ἕνα μῆνα στὴν ἐξοχὴ οἱ
δύο μας... Προτιμήσαμε τὸ ἑυλόκα-
στο, δὲν καταφέραμε ὅμως, ἐσύ
μὲ τις δουλειές σου, ἐγὼ μὲ τὴν ἁ-
μέλειά μου, παρὰ νὰ φύγουμε ὅταν
οἱ ἄλλοι γυρίζανε : Στὴν ἀρχὴ τοῦ

Ὀγτώβρη, δηλαδή...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Καλλίτερα νὰ μὰς
ἔσπαγε τὸ πόδι καὶ νὰ μὴ φεύγα-
με...

ΕΚΕΙΝΗ : Πάντως δὲ μὰς ἔσπα-
σε κανένα πόδι, καὶ φύγαμε ἀρτι-
μελεῖς... Στίς δέκα πέντε πρῶτες
μέρες, ἡ ἐξοχὴ μὰς φάνηκε παρά-
δεισος, ἡ θάλασσα ἀρτυρωμένη... Εἶ-
μνη, καὶ τὸ φθινόπωρο ἀνοιξή... Τὴ
ναί γιατί βρισκόμαστε μαζί...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Δὲν ἦτανε λόγος
μοῦ φαίνεται αὐτὸς γιὰ νὰ μὴ ἀπα-
τήσης ἔτσι χυδαῖα...

ΕΚΕΙΝΗ : Ὅπως δὲν εἶναι λό-
γος νὰ μεταχειρίζεσαι κι' ἐσύ ἐ-
πιρρήματα προσβλητικά, γιὰ νὰ χα-
ρακτηρίσης μιὰ πράξη πού σὲ εὐ-
θύνει ἐξ ὁλοκλήρου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀφρίζει) : Μήπως θὰ
πῆς στὸ τέλος ὅτι ἐγὼ σ' ἔβαλα νὰ
μὲ ἀπατήσης ;

ΕΚΕΙΝΗ (Πάντα ἥρεμη) : Ναι,
χωρὶς νὰ θέλῃς... (Τὸν παίρνει ἀπ'
τὸ χέρι, καὶ τὸν καθίζει ἀνάμεσα

μονῆς μου στὸ ἑυλόκαστρο ἐπιβε-
βλημένη. Κι' ἔτσι, ἐφυγες ἐσύ, κι' ἔ-
μεινα ἐγὼ...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Αὐτὸ ἦτανε τὸ μεγά-
λο μου λάθος...

ΕΚΕΙΝΗ : Τὸ ἐκατάλαβες κάπως
ἀργά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐξαλλος) : Θάπρε-
πε, δηλαδή, νὰ νάμαι σίγουρος, νὰ
σὲ σέρνω μαζί μου δεμένη μ' ἀλυσ-
σίδες ;...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγὰ) : Θάπρεπε νὰ
θυμῆς πὼς εἶναι φθινόπωρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Φθινόπωρο ἦτανε,
μοῦ φαίνεται, κι' ὅταν πῆγαμε...

ΕΚΕΙΝΗ : Τις ἐποχὲς τίς ὑπο-
γραμμίζουν πάντα οἱ ψυχικὲς κα-
ταστάσεις τῶν ἀνθρώπων : Ἡ ἀνοι-
ξη δὲν εἶναι χαμογελαστὴ παρὰ ὅ-
ταν χαμογελάει κι' ἡ ψυχὴ μας...

Τὸ φθινόπωρο εἶναι μεγαγχολικὸ
κυρίως ὅταν εἶμαστε μόνοι...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Δὲν ἦτανε λόγος
μοῦ φαίνεται αὐτὸς γιὰ νὰ μὴ ἀπα-
τήσης ἔτσι χυδαῖα...

ΕΚΕΙΝΗ : Ὅπως δὲν εἶναι λό-
γος νὰ μεταχειρίζεσαι κι' ἐσύ ἐ-
πιρρήματα προσβλητικά, γιὰ νὰ χα-
ρακτηρίσης μιὰ πράξη πού σὲ εὐ-
θύνει ἐξ ὁλοκλήρου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀφρίζει) : Μήπως θὰ
πῆς στὸ τέλος ὅτι ἐγὼ σ' ἔβαλα νὰ
μὲ ἀπατήσης ;

ΕΚΕΙΝΗ (Πάντα ἥρεμη) : Ναι,
χωρὶς νὰ θέλῃς... (Τὸν παίρνει ἀπ'
τὸ χέρι, καὶ τὸν καθίζει ἀνάμεσα

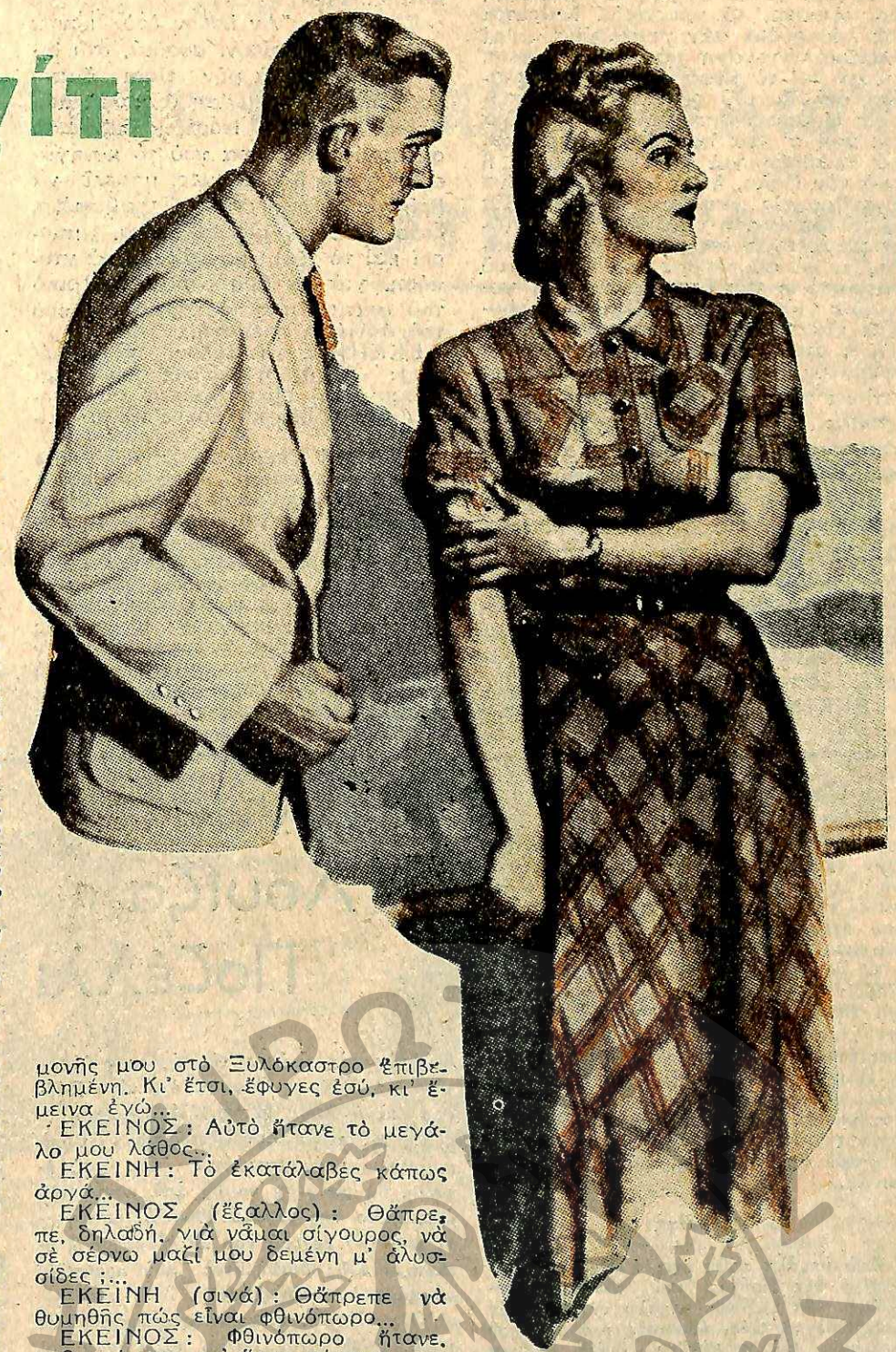
—Ὅστε ἔτσι λοιπόν ! Δὲν πρόφτασα νὰ
φύγω, κι' ἀμέσως ἔπεσες στὴν ἀγκαλιὰ
ἐνὸς ἄλλου !

στὰ μαξηλαράκια τοῦ γιγαντιοῦ, δι-
πλα της). Ἐλα, θὰ σοῦ κάνω μιὰ
μικρὴ ἐξομολόγησι, κι' ὕστερα ἔ-
χεις ὅλο τὸν καιρὸ νὰ θυμώσης...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βράζει σιωπηλά) :
Σ' ἀκούω...

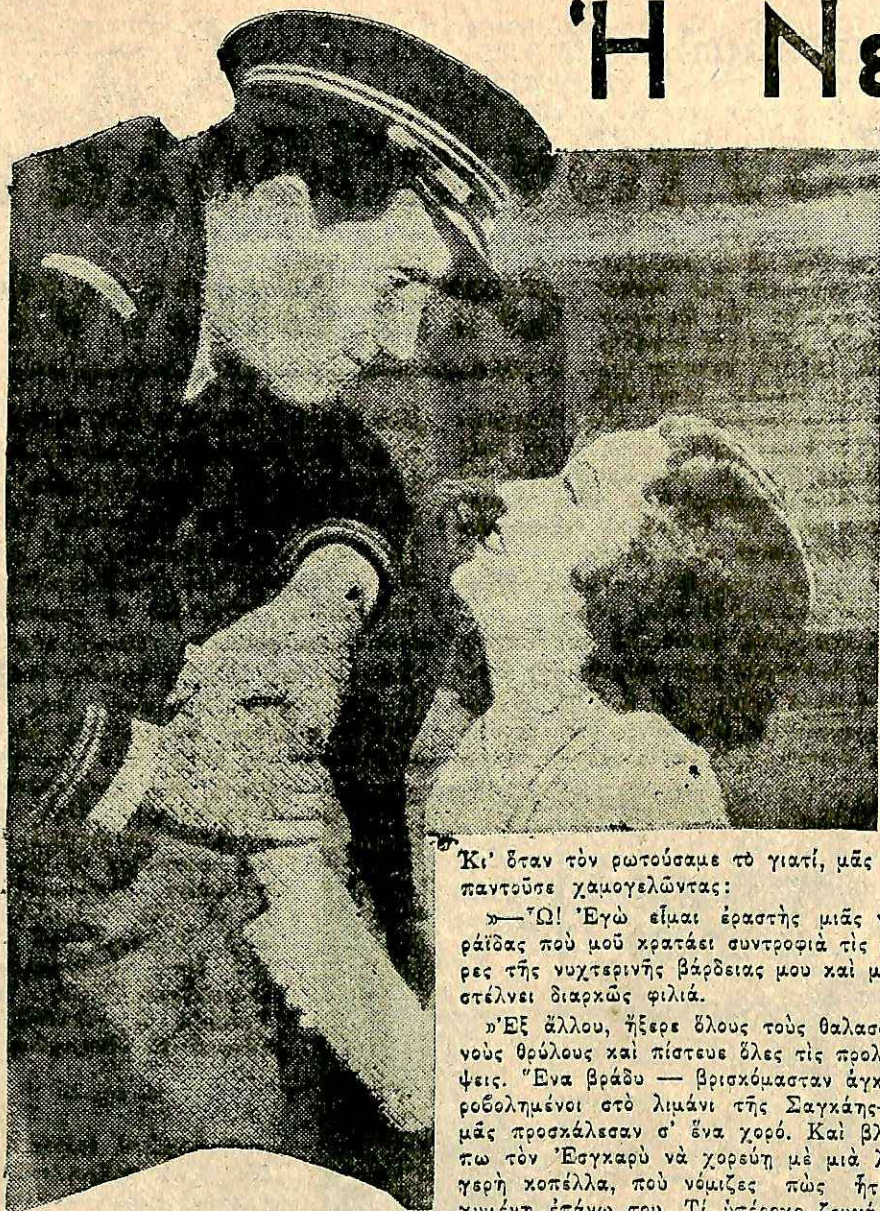
ΕΚΕΙΝΗ (στερεώνει ἕνα τσιγάρο
στὴν ἄκρη τῆς μακροῦς κοκκάλινης
πίπας της καὶ τὸ ἀνάβει μὲ νωθρὲς
κινήσεις. Ὑστερα στέλνει τὸν κα-
πνὸ τοῦ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνου, μα-
ζὶ μὲ τὰ χαμηλόφωνα λόγια της) :

Ἡ γυναῖκα, φίλε μου, μοιάζει μὲ τὸ
σπουργίτι : Ἐποχὴ της εἶναι ἡ ἀνοι-
ξη, θερμοκρασία της οἱ εἰκοσιογτώ

‘Η Νεράϊδα

Ένα δραματικό διήγημα
της Μύριαμ Χάρρου

Κι' όταν τον ρωτούσαμε το γιατί, μās α παντούσε χαμογελώντας:

«Ω! Έγώ είμαι έραστής μιάς νεράϊδας που μου κρατάει συντροφιά τις ώρες της νυχτερινής βάρδειας μου και μου στέλνει διαρκώς φιλιά.

«Έξ' άλλου, ήξερε όλους τους θαλασσι- νους θρύλους και πίστευε όλες τις προλή- φεις. Ένα βράδυ — βρισκόμασταν άγκυ- ρωμένοι στο λιμάνι της Σαγκάης — μās προσκάλεσαν σ' ένα χορό. Και βλέ- πω τον Έσγκαρδ να χορεύει με μιά λι- γερή κοπέλλα, που νόμιζες πώς ήταν χυμένη επάνω του. Τι υπέροχο ζευγάρι!

Ο τυφών, είχε κοπάσει. Ο Ένας με- τὰ τον άλλον, οι επίβατοι άνέβη- καν και πάλι στη γέφυρα. Ένα μεγάλο γκρουπ είχε σχηματισθί γύρω από τον πλοίαρχο, που διηγείτο μιά ταξιδιωτική του περιπέτεια με άγρια φουρτούνα.

—Και δέν φοβηθήκατε; τον ρώτησε κάποιος.

—Νά φοβηθώ! Γιατί; Όταν ταξιδεύει κανείς μ' ένα καράβι έξ' χιλιάδων τόν- νων, που τρέχει με δεκάξη κόμβους την ώρα, τὰ κύματα είναι άνίσχυρα για τὸ παραμικρό κακό. Έξ' άλλου, οι ναυτικοί προβλέπουν σήμερα τον έρχομό των κα- ταιγίδων και λαμβάνουν έγκαιρως τὰ μέτρα τους. Όταν έχει κανείς τον έχθρο απέναντί του, κατάφατσα, δέν τον φοβά- ται. Μόνον οι άδραστοί κίνδυνοι και τὰ μυστηριώδη όντα των ύγρων άβύσσων προκαλούν τρόμο. Αλλά τότε προκείται περί τρόμου και όχι περί δειλίας.

Αυτό μου θυμίζει τον πλοίαρχο Έσγ- καρδ. Είχαμε πάρει μαζί τὸ δίπλωμα και είμασταν για πολλά χρόνια άχώριστοι. Στην ήλικία των είκοσιπέντε μόνον χρονών ήταν πλωτάρχης και ίππότης της Λεγεώνας της Τιμής Σ' όποιο λιμάνι κατεβαίναμε, οι γυναίκες πεταλούδι- ζαν γύρω του, σαν γλάροι γύρω από έναν βράχο. Αλλά αυτός παρέμεινε άδιάφορος.

«Τὴν έπαύριον, σηκώσαμε άγκυρα. Μπαίνοντας στην καμπίνα μου, βλέπω, κατάπληκτος, πάνω στην κουσέτα μου, έναν άγνωστο μούτσο, στο πρόσωπο του οποίου αναγνωρίζω σέ λίγο τὴν ντάμα του χορού. Καταλαβαίνετε τί σημαίνει νά βρεθῇ μέσα σ' ένα θωρηκτό, μιά γυναίκα που την άπτήγαγε ένας αξιωματικός! Αλ- λά τί μπορούσα νά κάνω τώρα για νά μεταπείσω τον φίλο μου; Είχαμε ξεκινή- σει. Και ο Έσγκαρδ που είπε, άπαθέςτα- τα: «Είμαι ἡ νεράϊδα μου. Πρέπει νά με βοηθήσεις νά τὴν κρύψω». Τὸν βοήθησα κι' άρχισε για τους τρεις μας μιά ζωή γεμάτη περιπέτειες. Τότε κατάλαβα τί μπορεί νά κάνει μιά γυναίκα, όταν είναι έρωτευμένη. Ἡ ταλαίπωρη έβανε κλει- σμένη ώρες όλόκληρες μέσα σ' ένα κιώ- τιο, με κίνδυνο νά πεθάνη από άσφυξία.

Τὴν τρέφαμε με δῖτι κλέδαμε από τὸ τραπέζι. Και τὰ βράδια, όποτε είχαμε βάρδεια, τὴν μεταφέραμε μισολιπόθυμη επάνω στη γέφυρα, πὴν ν' άναπνεύσει.

Μιά νύχτα — βρισκόμασταν τὸν Ἰν- δικό ωκεανό — ἡ ανερίδα ήταν μαζί μας στη γέφυρα, σπριγμένη στο τιμόνι. Έξαφνα, γλιστρώνει κι' ο Έσγκαρδ όρμα για νά τὴ συλλάβει. Μετὰ παρέλθουν ενός δευτερολέπτου, τὸς βλέπω και τὸς δυό νά κυλιώνται σφιχταγκαλιασμέ- νοι στο κατάρωμα, ενώ τὰ κεφάλια

τους χτυποῦσαν με δύναμη πάνω στα μπρούτζινα καρφιά. Κατόπιν ο Έσγκαρδ άρχισε νά ούρλιάζει σαν τρελλός... Και είχε δίκιο ο δυστυχής. Ἡ άγνωστη είχε κουράσθαι πολύ όσο νά τον άποσπασω από τὴν περίπτωσή της.

«Καταλαβαίνετε τώρα τον τρόπο μας. Πώς νά σās διηγηθώ τὴ συνέχεια; Πώς νά σās περιγράψω τὴν κατάπληξη, τὴν όργη και τὴ δυσφορία του κυβερνήτου που εκλήθη άσπευσμένως επάνω στην γέφυρα, για νά διαπιστώσει τὸν θάνατο μιάς γυναίκας, μετρημένης σε άν- δρα; Πώς νά σās παραστήσω τὴν απελ- πισία του Έσγκαρδ τὴν ώρα που ρίξαμε τὴν νεράϊδα του μέσα στη θάλασσα, σύμ- φωνα με τὰ ναυτικά έθιμα;

«Κι' ωστόσο δέν ξέραμε τίποτα γι' αὐ- τὴ τὴ γυναίκα, ούτε τὸν όνομά της, ούτε τὴν καταγωγή της. Τὸ μόνο που ξέραμε, ήταν ο τάφος της, που βρισκόταν 70 μί- λια ανατολικώς του φάρου της Βομβάης.

«Υστερ' από αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ο Έσγκαρδ περατήθηκε και μπήκε στο έμ- πορικό ναυτικό. Τὸν έγρασα. Μιά μέρα, ζώως, καθώς επέστρεφα από τὸ Τονκίν, βρέθηκα επίδατης του πλοίου που κυ- βερνοῦσε αὐτός. Ανασυνέσαμε τις παλ- τίς μας άναμνήσεις, αλλά δέν κάναμε κα- θόλου λόγο για τὴ νεράϊδα. Μόλις, έ- μως, φθάσαμε στὸν Ἰνδικό ωκεανό, άντε- λήφθην ότι ο καπετάνιος ήταν πολύ τα- ραγμένος. Γύρω από τις τσιμινιέρες μας τυλίγονταν σύννεφα πυκνῆς ο- μίχλης και τὰ κύματα έσπαζαν ά- νάλαφρα στα πλευρά του σκάφους.

«Είστε; μου είπε μιά στιγμή ο Έσ- γκαρδ, δείχνοντας τις φασφορώδεις αναλαμπές της θάλασσας, λένε πὸς αὐ- τὰ τὰ φῶτα είναι οι ψυχές των νεκρῶν που δέν βόηχαν άνάπαυσή. Και προσέ- θεσε: «Είμαι ἡ πρώτη φορά από τότε που πέθανε, που ξαναγεννίω σ' αὐτὰ τὰ μέ- ρη. Σε λίγο, θά περάσουμε πάνω από τον τάφο της».

«Τὴν ίδια στιγμή, έμπηξε μιά δυνατὴ κραυγὴ τρόμου.

«Κύτταξε! μου είπε. Τὸ χέρι μιάς πεθαμένης! Σκαρφάλασε στα πλευρά του πλοίου και θέλει ν' άνεβῇ.

«Φυσικά, δέν είδα τίποτα. Ο Έσγκα- ρδ, όμως, τὸ έδλεπε και με μιάς τὸν έχα- σα από τὰ μάτια μου. Λίγα λεπτά της ώρας άργότερα, τὸ καράβι σταματοῦσε. Ο μηχανικός κατέβηκε νά βοή τὴν αἰ- τία. Τὸ μοτέρ είχε βουλώσει. Και ήταν έλυσαν τὸς κυλίνδρους, βόηχαν άνάμε- σα μερικές ματωμένες σάρκες και κάτι κουρέλια από ναυτική φορεσιά.

Αὐτὴ τὴ φορά, ο Έσγκαρδ δέν είχε πιά νά φοβάται τὸς βουχόλακες της θα- λάσσης. Είχε πέσει μέσα στις μηχαν- νές...»

ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

Ομιλούν οι ποιηταί μας

Ο κ. 'Απ. Μελαχρινός

έξηγεῖ τὸν έαυτό του

Του συνεργάτου μας κ Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Τ Ο ποιητικό έργο του κ. 'Αποστό- λου Μελαχρινού έχει φανατικούς θαυμαστές και φανατικούς άρνη- τές. Όρισμένοι τοποθετούν τὸν ποιητὴ του «Απολλώνιου» σέ πολύ ψη- λές κορυφές του νεοελληνικού Παρνασσού. Άλλοι, τελείως αντίθετα, άμφι- σβητούν πέρα για πέρα τὴν αξία του και φθάνουν νά πουν ότι πρόκειται περί έ- νός «θερμπαλιστή» άναξίου προσοχής.

Ελάχιστοι είναι εκείνοι που σταμα- τώντας άνάμεσα στις δυό αυτές παρατά- ξεις παραδέχονται ότι μπορεί οι στίχοι του Μελαχρινού νά είναι κάποτε επιτη- δευμένοι, κάποτε υπερβολικοί — όσον ά- ριστὸ τὸ εκφραστικό τους μέρος — κάπο- τε άκατανόητοι, σιθυλλικοί, τὸ λεκτικό του συχνά έξεζητημένο, ἡ φράση του βε- βιασμένη, άνώμαλη, άσυνεπής ίσως και πρὸς τὸς γραμματικούς κανόνες, αλλά παραλλήλως παραδέχονται άνεπιφύλακτα ότι πρόκειται περί ποιητοῦ με καλλι- εργημένους αισθητικούς κόσμους, με λυ- ρική διάθεση πλούσια και πηγαία, με προσωπικό ύφος, με ιδιότυπο καλλιτε- χνικό ταμπεραμέντο. Περί ενός ποιητοῦ που «αφουγκράζεται» — περμένος σέ θείαν έκσταση — όλες τις μουσικές συγχορίες που πλημμυρίζουν τὸ σύμπαν, κι' έπειτα προσπαθεῖ νά μεταφέρει στο χαρτί, νά δώσει σέ νοητὰ σχήματα κι' εικόνες τὰ τόσο ραφιναρισμένα συναισθήματα που τὸν έγέννησε αὐτὴ ἡ έκστατική άκρόα- σις. Ίσως νά μὴ γίνωμαι τελείως άν- τιληπτός. Αλλά αὐτὸ όφείλεται μάλλον στο ότι ἡ ποίησις του Μελαχι- ρινού όπως κάθε ποίησις που ά- πευθύνεται στο δυνατόν λι- γότερο στο λογικό και στο δυνατόν περισσότερο στις αἰ- σθήσεις, δέν μπορεί νά έρμη- νευθῇ εύκολα, δέν μπορεί νά κλεισθῇ στα φραστικά εκείνα καλούπια με τὰ όποια συνήθως εκφράζουμε τὰ νοήματα και τὸς στοχασμούς μας. Απαιτεῖται ά- παρατήτως μιά κάποια καλλιτε- χνική μύηση, απαιτεῖται μιά αἰ- σθητική και ψυχική καλλιέρ- γεια. Στα ποιήματα του Μελα- χρινού συναντᾷ σπάνια τὴν θε- ματογραφία. Τὸ θέμα για τὸν ποιητὴ του «Απολλώνιου» εἶ- ναι πάντοτε τὸ περίγραμμα, τὸ πλαίσιο. Τὴν «εἰκόνα», τὸν πί- νακα, πρέπει νά τὸν ζητήσουμε στὴν ψυχική κατάσταση που έ- γέννησε τὸ ποίημα. Και μόνο έ-τσι θά τὸν βρούμε. Για τούτο οι στίχοι του Μελαχρινού εἶ- ναι τόσο υποβλητικοί, σχεδόν οι περισσότεροι υποβλητικοί, νεοελληνικοί στίχοι. Και για τούτο εισηγόνουν μέσα μας ο- λόκληρους συναισθηματικούς κόσμους που εύρίσκονται εν- ναρκάσει, χωρίς και μεις οι έ- δικτοι νά καταλαβαίνουμε γιατί και πὸς συνετέλεσθη αὐτὴ ἡ ψυχική άναταραχή. Όπως πε-

ρίπου δέν μπορούμε νά καταλάβουμε πὸς μās θαρραίνει ξαφνικά μιά κατα- θλιπτική μελαγχολία έπειδή, εκεί πρὸς τὸ δέιλι, είδαμε νά περνούν στο βάθος τὸν δρίζοντα δυά μουντά σύν- νεφα φθινοπωρινῶν προμηνυμάτων.

—□□—

Συναντήσαμε τὸν κ. Μελαχρινό στο σπίτι του αγαπητοῦ φίλου και μονα- δικού — καθώς θά ξέρουν οι άναγνώ- στες μās — σκιτσογράφου κ. Φωκ. Δη- μητριάδη. Ατυδσφαιρα, περιβάλλον καλλιτεχνικό, άρμονισμένο με τὸ σκο- πὸ της συναντήσεως. Στους τοίχους πίνακες του Λύτρα κι' άλλων ζωγρά- φων, στις έταξέρες φωτογραφίες της Κοτοπούλης, ήθοποιῶν άλλων, λογοτε- χνῶν, τόμοι ποιημάτων του Βερλαίν, του Μωρέας, άλλων ποιητῶν... Πρὸ πάντων όμως ἡ παρουσία της οικοδέ- σποινας, της κ. Μέλκως Δημητριάδης που είναι από τις λίγες κυρίες — από κείνες έννοείται που έχει γνωρίσει ο υποφαι- νόμενος — για τις όποιες ἡ γνώση και ἡ παρακολούθηση της φιλολογίας δέν απο- τελεί έπιχρησμα στοιχειώδους κοινωνικής ανάγκης αλλά πνευματική και ψυχική έ- πιταγή, χρονολογημένη από τὴν παιδική ήλικία.

Τὸ βράδυ εκείνο είχε πεθάνει στὸν «Εὐαγγελισμό» όπου ένωσηλεύστο έπί- δειμνον ο άλησμόνητος καλλιτέχνης Ντί- νο-μπέης. Και φυσικά ἡ συζήτηση άρ-

Ο κ. ΑΠ. ΜΕΛΑΧΡΙΝΟΣ
(κατὰ σκίτσο του κ. Φ. Δημητριάδη)

χισε με τὸν άδικο χαμό του εύγενικοῦ ανθρώπου και έξοχου σκιτσογράφου. Έ- πειτα ἡ κουβέντα γύρισε στην φήμη που είχε κυκλοφορήσει τὴν ώρα εκείνη ότι έπεσε τὸ ύδροπλάνο στο όποιον επέβαι- νε ο Μπρούνο Βάτερ, κατόπιν πέρασε σέ άλλα θέματα. Ο κ. Μελαχρινός σ' όλο αὐτὸ τὸ διάστημα δυσφοροῦσε, και δέν έκρυβε καθόλου τὴν άνυπομονήσά του.

Ήθελε νά τελειώση όσο τὸ δυνατόν πιο γρήγορα με μιά άγγαρεία που δέβαια δέν θά του ήταν εύχαιρη. Είχε τάχα καταστρώσει στο μεταξύ στο μυαλό του ώρισμένες ιδέες, μιά κάποια γραμμή που θά κρατούσε στην συνέντευξη, και δέν ήθελε με τὸ κουδεντολόι νά τὴν χάσει.

Ήταν ἡ αντίδραση του πνευ- ματικού ανθρώπου που προσφέ- ρεται δύσκολα σέ δημοσιογρα- φικά έντεχνά και που εν τού- τοις — με τὴν μεσολάβηση του κοινού φίλου — δέχθηκε νά μιλή- σῃ. Δέν ξέρω, δέν μπορέσα νά καταλάβω ποιά ήταν ἡ άφορητὴ της νευρικότητας που κατείχε τὸν ποιητὴ.

Φυσικά ἡ συζήτηση διεκόπη κάποτε και ο υποφαινόμενος ά- κολούθησε τὸν ποιητὴ του «Α- πολλώνιου» στο ιδιαίτερο γρα- φείο του κ. Δημητριάδη. Έξω είχε άρρίξει μιά ραγδαία θεο- ραχία που έδινε στην άτιμόφαιρα ένα τόνο άκόμα πιο υποβλητι- κό — άφού μάλιστα τὸ ποίημα που είχε όρισθῇ ως θέμα της συνεντεύσεως ήταν τὸ περίφη- μο «Πάλι βρέχει».

Έχετε δῇ ποτὲ τὸν κ. Με- λαχρινό; Φυσικῶς μιά ιδιο- ρρυθμία, άσυνήθιστη. Μοιάζει πολύ με τὸν Γερμανό εκείνο ἡ- θοποδ που θαυμάσαμε άλλοτε στὸν «Μανδραγόρα» και άλλα μεγάλα φίμ, τὸν Πόλ. Βέγκε- νερ. Κεφάλι μεγάλο, μαλλιά ποιητικά, μάσκα με έντονα χα- ρακτηριστικά, έκφραση πνευμα- τική. Ἡ φωνή του είναι βα- ρειά, έχει τόνους βαθύς, μπά- σους σχεδόν, ἡ όμιλία του λα-

Πάλι βρέχει

Πάλι βρέχει!

Στα παράμερα τριόδια
οι ψαλμοί θρηνοῦν που έδιάβιζες στὸν όθρο.
Μυροβόλησε ἡ ψυχούλα σου ἡ εύώδια
τὸ κορμί σου, σέ μιά δέσπιν όλόρεθα.

Πάλι βρέχει!

Στοῦ κελιού τ' άραχνα τζάμια
κλαῖν μυστηριακῆς άγιογραφίας,
που ἤλθοι με τὸ αἷμα τους ζωγράφισαν
στις λιθανωτές σου ψαλμωδίες.

Πάλι βρέχει!

Σαν άντίφωνο μέσ' στη θαμπή σου μνήμη
ἡ κλαίμενη βροχή!
Λές, της φύσης που είναι ἡ προσευχή.
Κι' ἡ ψυχὴ σου κλαίει κάτι που άποθνήμει.

Πάλι βρέχει!

Τί σέ θέλουν οι καημοί που λέν: ΘΥΜΗΣΟΥ;
Οι ψαλμοί τους βροχίνου
μούσκεψαν τὴν άσπλη ψυχὴ σου
και στα δάκρυα δέν άντέχει.
Πάλι βρέχει.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΕΛΑΧΡΙΝΟΣ

γαρή δημοτική με Πολίτικους ιδιωτισμούς κάποτε.

Γεννήθηκε, κατά σύμπτωση όπως λέει στη Βαλίδα, αλλά μορφή τον έφεραν οι γονείς του στην Πόλη όπου ανατράφηκε και μεγάλωσε. Η οικογένειά του που είναι Χιώτικης καταγωγής κατέφυγε στην Πόλη εύθες μετά την καταστροφή της Χίου.

Ο Σάβας αναφέρει κάποιον Έμμανου-ήλ Μελαχρινό που ήταν αποκριστής—πρεσβύτερος να πούμε—του τελευταίου Παλαιολόγου—του Κωνσταντίνου του ΙΑ—στο σουλτανάτο της Ανδριανούπολης. Κατά πάσαν πιθανότητα ο Βυζαντινός αυτός άρχοντας ήταν πρόγονος του ποιητή μας.

Ο πατέρας του κ. Μελαχρινού ήταν μουσικοδιδάσκαλος, διδάσκαλος και βυζαντινολόγος άριστος. Σ' αυτόν ο ποιητής των «Φίλων Έπιδων» όφείλει τον πρώτο μεγάλο πνευματικό του έρωτα, τον έρωτα στο Βυζάντιο και την ιστορία του. Όταν ο κ. Μελαχρινός τελείωσε το ελληνικό και το γαλλικό γυμνάσιο, πήγε κι έμεινε κάμποσο καιρό στο Παρίσι όπου άκουσε μαθήματα φιλολογίας προπάντων. Κατά το διάστημα του Μεγάλου Πολέμου που θρόνιζε αποκλεισμένους στην Πόλη θόρηκε την ευκαιρία να άφιερωνόταν αποκλειστικά στην αρχαία φιλολογία. Έργάζονταν τότε εκεί ως αντιπρόσωπος διαφόρων ασφαλιστικών εταιριών και κέρδιζε πολλά.

Στο μεταξύ έγραφε βέβαια. Στο 1907 είχε τυπώσει μια πλακέτα με 30 ποιήματα, τις περιφημες «Παραλλαγές».

Ξενόπουλος και Γαβριηλίδης

Ο Ξενόπουλος διάβασε τη μικρή συλλογή και μ' ένα άπαικτο κριτικό άρθρο του στο «Νέο Άστυ» εύαγγελίστηκε τον έρχομό ενός καινούργιου ποιητή. Άς σημειωθεί ότι ο ίδιος ο κ. Ξενόπουλος ένεφάνισε κατά καιρούς πολλούς νέους ποιητές και διηγηματογράφους, που σήμερα κατέχουν εξαιρετική θέση στα νεοελληνικά γράμματα, όπως ο ακαδημαϊκός Ζαχαρίας Παπαντωνίου κι άλλοι. Τον Μελαχρινό όμως τον είχαν άνακαλύψει στην κυριολεξία πολύ πρωτίτερα ο Γαβριηλίδης όταν σ'α «Λακωνικά» του μίλησε με τον παρομοιάζον έθουσιασμό του για μερικούς στίχους του ποιητή του «Απολλώνιου» που είχε διαβάσει στο περιοδικό «Ζωή». Το περιοδικό αυτό, που βγήκε σε δυο μονάχα φυλλάδια, το εξέδωσε ο ίδιος ο Μελαχρινός. Στο πρώτο τεύχος ύπηρχε συνεργασία των παλαιότερων, των έπιβεβλημένων να πούμε, λογοτεχνών, του Παπαδιαμάντη, του Παλαμά, του Βλαχουγιάννη και άλλων. Στο δεύτερο έκαναν την εμφάνισή τους μερικοί νέοι, έπιδοδοι λογοτέχνες της εποχής που τα όνόματά τους σήμερα κρατούν τις πρώτες θέσεις της φιλολογίας μας, όπως ο Σικελιανός, ο Σκίπης, ο ίδιος ο Μελαχρινός, ο Άριστος Καμπάνης, που πρώτη φορά τότε παρουσιάστηκε με αξιώσεις κριτικού και άλλοι.

Όταν κυκλοφόρησαν οι «Παραλλαγές» έλαμψε άισθηση. Συζητήθηκαν πολύ, σχολιάσθηκαν ποικιλοτρόπως στους φιλολογικούς κύκλους, άκουσαν ύπερ και κατά. Την μεγαλύτερη άπτυχία σημείωσαν μεταξυ του Κρητικού φιλολογικού κύκλου, στον όποιον την εποχή εκείνη πρωτοστατούσαν ο Καζαντζάκης ή Γαλάτεια Καζαντζάκη, ο Λευτέρης Άλεξίου και άλλοι λόγιοι της μεγαλονήσου.

Άπό τότε ο Μελαχρινός δεν έδημιούργεσε παρά σε περιοδικά στίχους του, χωρίς αυτό να έμποδισή διόλου την έπιβολή του στα νεοελληνικά γράμματα, που από μέρα σε μέρα έγιγόνταν σταθε-

ρότερη, πλατύτερη. Το 1935 τέλος έκυκλοφόρησε τα περίφημα «Φίλτρα Έπιδων» που έγιναν δεκτά με ένθουσιασμό και πέrouσι έτύπωσε τον «Απολλώνιο» ή μάλλον ένα μέρος από τη μεγάλη αυτή ποιητική του δημιουργία, που όλοκληρώμένη φαίνεται πως θα είναι κάτι το πολύ σημαντικό για την φιλολογία μας. Πρέπει να σημειώσουμε άκόμα ότι το μεταφραστικό του έργο όπως ή «Έκδωρη» που πείχτηκε στο Στάδιο είνε μοναδικό.

Το 'Απολλώνειον πνεύμα

Για να δοθί μια έξηγήσις του ποιητικού «κλίματος» του «Απολλώνιου» πρέπει να λεχθούν δυο λόγια για την ποιητική κοσμοθεωρία την όποιαν πρεσβεύει ο κ. Μελαχρινός. Άς τα 25 του χρόνια ήταν ένας άπ' τους πιο φανατικούς Βυζαντινολάτρες. Το Βυζάντιο περνούσε μέσα άπ' όλο του το έργο, το σφράγιζε, το έπηρραζε βαθειά τόσο στην ουσία όσο και στη μορφή.

Άπό τα είκοσιπέντε όμως και πέρα ο ποιητής του «Απολλώνιου» άπομακρύνθηκε άπ' το Βυζάντιο και προσώρρησε στους αρχαίους, στην λατρεία των κλασσικών, του 'Απολλώνειου πνεύματος. Κι' από τότε μένει πιστός σ' αυτό και φυσικά το έργο του δεν μπορεί παρά να αποτελή ζωνή αντίστασης των πνευματικών κόσμων με τους όποιους είναι δεμένος. Ο κ. Μελαχρινός πιστεύοντας ότι το Βυζάντιο άπετίλεσε τον μεγαλύτερο κρικό της άλυσίδας που συνδέει τη σημερινή ελληνική ψυχή με τους κλασσικούς χρόνους, και ξεκινώντας άκόμα άπ' την προϋπόθεση ότι στον σημερινό ελληνικό λαό ύπάρχουν ζωντανά και πλούσια τα παγανιστικά (είδωλολατρικά) στοιχεία που του κληρονόμησαν ή 'Απολλώνεια 'Ελλάδα, όραματίζεται να κλείση στο ποιητικό του έργο αυτά άκριβώς τα (είδωλολατρικά) στοιχεία πάνω στα όποια και θα βασισθί κατά την αντίληψή του, ή προσεχώς νεοελληνική ή ναγέννηση, ή άναμεινόμενη άναζωπύρωση του άκατάλυτου ελληνικού πνεύματος.

Γύρω άπ' το Βυζάντιο

Το ποίημα που δημοσιεύουμε άνήκει στη σειρά εκείνη των έργων του κ. Μελαχρινού που είχαν έπικεντρον το Βυζάντιον. Η ύπαρξις που προσεύχεται πίσω άπ' του «κελιού τ' άρχαγια τάματα» δεν είναι παρά αυτή ή ίδια ή Βυζαντινή ψυχή που φθείρεται μέσα στις ψαλμοδίες, άφανίζεται μέσα στον άτέλειωτο θρήνο, μουλιάζει μέσα στην άκνησία και την μόνωση. Η Βυζαντινή ψυχή με δυο λόγια που στραγγαλίστηκε άπό τα έξωτερικά σύμβολα της θρησκείας, που παρεξήγησε τη θρησκεία και άφησε να της ρουφήξη όλο το αίμα και την ζωτικότητα της ή Τυπολατρεία.

Την ψυχήν αυτήν ο κ. Μελαχρινός την ζωντανεύει σε μια δύσκολη ώρα της, σε μια ώρα που ή βροχή—ό χειμώνας—την δέρνει άλύπητα. Ψαλμοί, λιθανοτοί, άγιογραφίες μυστηριακές, δημιουργούν την άτμόσφαιρα της κατανυκτικής άκνησίας που χαρακτηρίζει το Βυζάντιο και σκορπίζουν γύρω άπ' αυτό την άνία, την άπορη ζωή πρὸς ό,τι έγκόσμιον, την ήρεμη άπόννηση, την εγκατάλειψη που κάνει την άτμόσφαιρα να πέφτη βαρεία και καταθλιπτική επάνω στη χειμαζόμενη ψυχή.

Και όμως ή Βυζαντινή ψυχή δεν προσεύχεται μέσα σε ναό, όπως θα περιέμενε κανείς. Προσεύχεται μέσα στη φύση, που τόσο την είχε στερεθί, προσεύχεται

δηλαδή μπροστά σ' αυτήν την ίδια την ποίηση που τόσο είχε λείψει άπ' τη ζωή της. Είναι γνωστό πως το Βυζάντιο με την φανατισμένη του προσήλωση στο τυπικό μέρος, στο έξωτερικό σχήμα του χριστιανισμού, άπεμακρύνθηκε άπό κάθε τι που μπορούσε να θυμίξη την είδωλολατρική άτμόσφαιρα του παρελθόντος. Μίσησε τον ήλιο, το φῶς γιατί θυμίζαν τον 'Απόλλωνα, μίσησε τη χαρά της ζωής και το γέλιο, γιατί θυμίζαν τον Διόνυσο. Μίσησε όλοκληρη τη φύση γιατί στις διάφορες εκδηλώσεις της έβλεπε την αρχαία μυθολογία, τους θεύλους και τις συμβολικές παραδόσεις που είχαν δημιουργηθί γύρω άπ' το δωδεκάθεο.

Πίστις και φῶς

Η φύσις όμως που είναι αυτή ή ίδια ή Ποίηση εκδηλώθηκε για την περιφρόνηση. Η Βυζαντινή ψυχή άποξηράθηκε σιγά-σιγά σε τέτοιο βαθμό ώστε ο άφανισμός της να έπέβη άμείλικτος. Οι πλούσιοι χυμοί που είχε κληρονομήσει άπ' την κλασσική 'Ελλάδα ξεραθήκαν. Φθίνουσα διαρκώς έφθασε στο μοιζίο τέλος. Και τότε μονάχα, σε μια στιγμή οξυτάτου πόνου ξαναβρήκε τον παλιό εαυτό της και μπόρεσε να κλάψη σ' ένα τόνο γεμάτο ελκρινεία και ανθρώπινο σπαραγμό. Η στιγμή αυτή ήταν εκείνη που μας έδωσε τους λαιρετισμούς, τη μόνη άληθινά ποιητική φωνή που ύψώθηκε άπ' το Βυζάντιο, όπως μας θυμίζει τόσο ύποβλητικά σ' ένα άλλο του ποίημα ο κ. Μελαχρινός.

Μιά ώρα διήρκεσε ή συνομιλία με τον κ. Μελαχρινό—της όποιας περίληψιν άποτελούν τα άνωτέρω. Γυρίζουμε στο σάλαν όπου οι φίλοι του συνέχιζαν την κουβέντα πάνω σε διάφορα θέματα. Έξω ή βροχή έπεφτε όρητικώτερη άπό πριν. Ο ποιητής για πολλήν ώρα έμενε σά-ν' άφουγκράζονταν κάτι. Τον ήχο της βροχής, τους άπόηχους των άναμνήσεων του;—δεν ξέρω. Σε μια στιγμή άρχισε να άπαγγέλλη ένα άλλο ποίημά του έπ' τα «Φίλτρα Έπιδων» που κατά σύμπτωση το έχει άφιερώσει στην παριστάμενη κυρία Μέλπω Δημητριάδου. Στίχος ύποβλητικώτατος, όπως όλοι οι στίχοι του Μελαχρινού, συντονισμένος με την στιγμή...

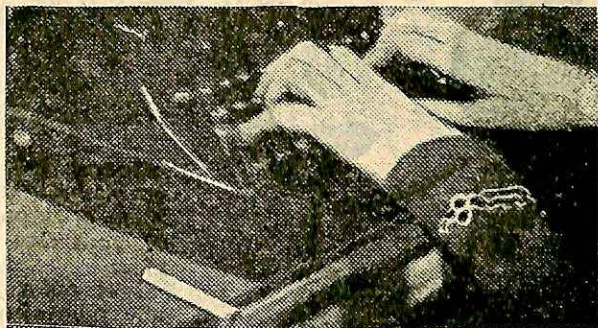
...Όλο και βρέχει άπαρηγόρητα της ώρας το φευγόν τί θλίψη πάχει! του χινόπαρου το φίλερμον στοιχίσκορπά τη μοναξιά σε κάθε κόχη...

— Ποιά είναι για σάς ή ουσία της ζωής; τον ρωτούμε σε μια στιγμή.
— Μόνο ή ποίησις! Η ποίησις καθ' έαυτήν, ή καθαρή, ή άποξενωμένη άπ' τα άλλότρια στοιχεία όπως ή φιλοσοφία, ή ρητορική, ή πατριωτισμός...

Και πραγματικά ο κ. Μελαχρινός είναι πρώτα άπ' όλα και πάνω άπ' όλα ποιητής. Άλλ' οι αισθητικές αντίληψεις του για την ποίηση ακολουθούν ώρισμένο θεωρητικό δόγμα, τον όποιον έχει καθορίσει ο κ. Κλ. Παράσχος ως έξης: «Άποκλεισμός άπό την ποίηση κάθε στοιχείου όχι καθαρά λυρικού, μουσική, έποβολή και μεταχείρισμα των λέξεων με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούν ν' άναδίνουν το μέξιμουν της ποιητικής του άξίας». Συνέπεια αυτού του δόγματος είναι και ή κατηγορία ότι ο Μελαχρινός δεν είναι τίποτε άλλο άπό κυνηγός φράσεων, θρηυτής λέξεων, άναζητητής της σπάνιας ρίμας, του πλουσιότου έπιθέτου, του άσυνήθιστου έήματος... Πόσο άδικη κατηγορία!...

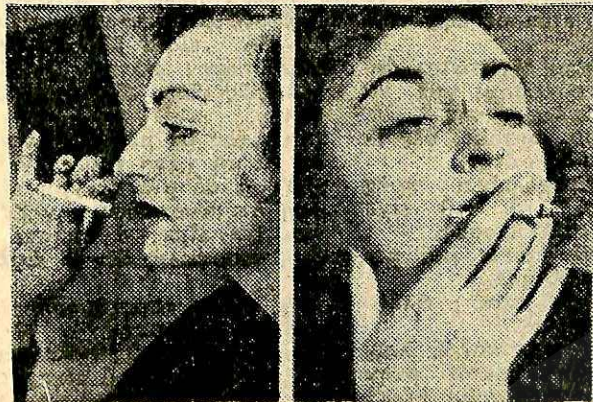
Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Πῶς νά γνωρίσετε τούς ἄλλους 'Από τὸ πιάσιμο τοῦ τσιγάρου

«Καί θῆμα ποδὸς καὶ γέλως ὁδῶ ἀναγγέλλουν τὰ περὶ αὐτοῦ», ἔλεγαν οἱ πρόγονοί μας, ὑπονοοῦντες ὅτι ἀπ' τὸ περπάτημα κι' ἀπὸ τὸ γέλιο τοῦ καθενὸς μποροῦμε νὰ καταλάβωμε τί ἄνθρωπος εἶνε. Δὲν θὰ φαντασθῆκατε ὅμως ποτέ σας ὅτι τὰ ἱδια πράγματα μποροῦμε νὰ καταλάβωμε παρατηρώντας τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο κρατᾷ κανεὶς τὸ... τσιγάρο του! Ἐνα ἀγγλικὸ περιοδικό, μᾶς δίδει σχετικὲς εἰκονογραφημένες ὁδηγίες.

Ἡ γυναίκα (ἢ ὁ ἄνδρας) ποὺ ἀφήνει τὸ τσιγάρο του νὰ καίεται πάνω στὸ τραπέζι εἶνε ὄχι μόνο ἄτακτη στὴ δουλειὰ της ἀλλὰ καὶ ἀδυνάτου χαρακτήρος. Δὲν ἔχει τὴ θέληση νὰ ἐπιβλήθῃ στὸν ἑαυτὸ της καὶ νὰ καπνίσῃ ἀφοῦ τελειώσῃ τὴν ἐργασία της, μὰ οὔτε τὴν ἀποφασιστικότητά της νὰ τὴν τάξῃ νὰ τὴν διακόψῃ γιὰ νὰ καπνίσῃ.

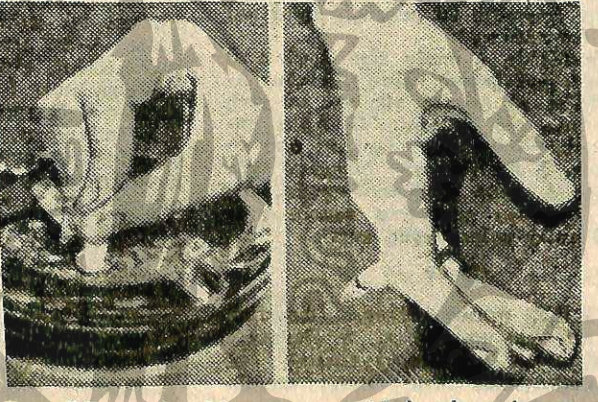
Τόσο προσεκτικὸ πιάσιμο τσιγάρου δείχνει ἐπιτήρηδεν ὁ ἄνθρωπος. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἀγαπᾷ τὴν ἐπιδείξει καὶ συνηθίζει νὰ μεγαλοπιάνεται.

Ἡ γυναίκα ποὺ κρατᾷ ἔτσι τὸ τσιγάρο εἶνε συνήθως στενοκέφαλη καὶ φιλήδονη συγχρόνως. Πρέπει νὰ τὴν ἀποφεύγετε ὡς ἐπικίνδυνη.

Αὐτὸ τὸ στέρεο πιάσιμο ἀποδεικνύει ἐνεργητικὸτητα καὶ ἐπίμονη θέληση στὴν ὁποία νὰ βασισθεῖτε.

Ὅσοι τὸ σδύνουν ἔτσι πρὶν τελειώσῃ, εἶνε ἀνυπόμονοι καὶ πολὺ εὐερέθιστοι. Ἐγκαταλείπουν εὐκολὰ τὸν ἄγωνά.

Αὐτὸ τὸ πιάσιμο δείχνει ἄνθρωπο ἡρεμό, θετικὸ καὶ μετρημένο. Ἄν ἡκεὶ ἄνθρωπο μὲ χαρακτήρα.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο άλλοτε πλουσιώτατος πυργοδεσπότης των «Λευκών Βράχων» ντέ Κλίφφενς, είναι τώρα τελείως κατεστραμμένος. Κινδυνεύει να χάσει κι' αυτόν τον πατρογονικό του πύργο. Απελπισμένος φωνάζει την κόρη του Γενεβιέθ, ένα όμορφο κορίτσι και του έμυστηρεύεται την κατάσταση τους. Αυτή προσπαθεί να τον παρηγορήσει. Έκείνη την ώρα τους επισκέπτεται ένας φίλος του ντέ Κλίφφενς, ο κόμης Ρυσνταέλ, ο οποίος εν γνώσει της καταστροφής του γέρω-πυργοδεσπότη, ζητεί το χέρι της κόρης του την οποία αγαπούσε από καιρό. Η Γενεβιέθ δεν απαντά άμεσα, αλλά ζητεί από τον πατέρα της να την αφήσει να το σκεφθεί.

Η δίσ ντέ Κλίφφενς είχε μια φίλη, την Λόλα ντέ Φερράς, μια φλογερή Ισπανίδα, πολύ όμορφη. Αυτή τίποτε άλλο δεν σκέπτεται παρά πως να κάμει έναν πλούσιο γάμο για να βοηθήσει την μητέρα της. Δύο είναι οι υποψήφιοι στους οποίους αποδίδεται η Λόλα: ο κόμης ντέ Κλίφφενς και ο νεαρός βαρώνος ντέ Αμορύ. Και οι δύο των όμως δεν έχουν μάτια παρά μόνο για την Γενεβιέθ. Η Λόλα το αντιλαμβάνεται αυτό και ζηλεύει την φίλη της. Ένα βράδυ διοργανώνει μια δεξίωση σπίτι της στην οποία καλεί και την Γενεβιέθ. Στην έσπερίδα θα παρευρίσκοντο και οι δύο υποψήφιοι.

Η Γενεβιέθ ή οποία είχε άρχισει να αισθάνεται μια ζωντανή κλίση για τον Αμορύ, δάξει τα δυνάτα της για να γίνει όσο έπαιρνε πιο όμορφη. Η Λόλα πηγαίνει και παίρνει την φίλη της από το σπίτι της. Καθ' όλην την διάρκεια της διαδρομής η Λόλα μιλούσε διαρκώς. Διαηγείται διάφορα πικάντικα άστεία σχετικά με τους καλεσμένους της.

2 ον

Ο ΣΕΣΣ προσπάθειες, ωστόσο, κι' αν κατέβαλε, η Γενεβιέθ για να συγκεντρώσει το ενδιαφέρον της στα καμάκια της Λόλας, παρέμενε μελαγχολική, και δεν κατάρθωνε να κρύψει την μεγάλη της αγωνία.

Τι εκπλήξεις θα της παρουσιαζόταν, ή θραυρά αυτή;

— — —

«Όταν οι δυο νέες μπήκαν στην

ΕΝΑ
ΔΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑ-
ΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

αίθουσα του χορού ένας ψίθυρος θαυμασμού τους υποδέχθηκε. Και ο ίδιος ο Πάρις ακόμη δεν θα ήξερε σε ποιά από τις δυο να δώσει το μήλο.

— Η Λόλα μοιάζει μ' ένα άνθος των τροπικών, και η Γενεβιέθ είναι, απεναντίας, ο τέλειος τύπος του αθώου κοριτσιού του τόπου μας... είπε ένας γέρος διπλωμάτης.

Η Γενεβιέθ έσκόπευε να μη φερθεί με ψυχρότητα, αυτή τη φορά, στον Σάρλ Αμορύ.

Εν τούτοις, όταν άκουσε τη φωνή του, στο άλλο άκρον της αίθουσας, έχλωμιασε, κι' έφερε το χέρι της στο στήθος της. Σα να ήθελε να συγκρατήσει τους κτύπους της καρδιάς της.

— Όλη η ζωή μου εξαρτάται απ' αυτή τη θραυρά, σκέφθηκε για να δώσει θάρρος στον εαυτό της.

Ο Σάρλ Αμορύ, ωστόσο, δεν έσπευσε άμεσα προς αυτήν.

Η Λόλα είχε προχωρήσει προς προϋπάντησή του, και του είχε πιάσει κουδέντα στην εισόδο.

— Θέλετε να μου κάνετε μια μεγάλη χάρη; τον ρώτησε.

— Αμφιβάλλετε γι' αυτό; απήντησε αυτός μ' ευγένεια.

— Καθόλου. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να πάτε άμεσα κοντά στην γηραιά μου φίλη, την λαίδη Φρέζ, και να της κάνετε κόρτε!

— Άλλες διαταγές δεν έχετε να μου δώσετε; ρώτησε ο νέος γελώντας.

— Προς το παρόν όχι. Αργότερα, ίσως, απήντησε αυτή κυττάζοντάς τον θαρραλέα στα μάτια.

Ο βαρώνος υπεκλήθη και διευθύνθηκε εκεί όπου τον έστειλαν.

Ξεχνώντας, εν τούτοις, ότι δεν πρέπει να μιλή κανείς ποτέ έπαινετικά για μια γυναίκα μπρος σε μιαν άλλη, είπε δυνατά:

— Θεέ μου! Τι όμορφη πού είναι απόψε η δεσποινίς ντέ Κλίφφενς!

— Πράγματι. Η τουαλέττα που φορεί της πηγαίνει θαυμάσια, είπε η Λόλα. Και με ύπουλο ύφος πρόσθεσε: Έχει λ ό γ ο, δ μ ω ς ν α ε ι ν ε τ ό σ ο δ μ ο ρ φ η ά π ό ψ ε.

— Γιατί «άπόψε»; επανέλαβε αυτός με φωνή που έτρεμε.

— Γιατί ο «πόλεμος των δυο ρόδων», εύρισκεται περί το τέρμα του. Το ένα από τα δύο κατεκτήθη ήδη.

— Μιλάτε σαν Σφίγγα, δεσποινίς. Δεν μπορείτε να μιλήσετε καθαρώτερα;

— Δεν ξέρω αν έχω αυτό το δικαίωμα... Μου υπόσχεσθε πως θα κρατήσετε το μυστικό που θα σας πω;

— Φυσικά, αφού μου το ζητάτε...

απήντησε αυτός προσπαθώντας να κρύψει την αγωνία του πίσω από ένα χαμόγελο.

— Δεν θάπρεπε να μιλήσω γιατί η Γενεβιέθ δεν μου είπε τίποτε ακόμη... έχω όμως λόγους να πιστεύω... ή μάλλον να είμαι βεβαία ότι η Γενεβιέθ άρραβωνιάστηκε τον λόρδο Ρυσνταέλ!

— Τόν Ρυσνταέλ! φώναξε ο Αμορύ με ταραχή. Μ' αυτός θα μπορούσε να είναι πατέρας της!

— Δεν θαρρώ! είναι προτιμότερο για μια γυναίκα να είναι βασίλισσα μ' έναν γέρο άνδρα, παρά σκλάβια μ' έναν νέο.

Αυτός όμως δεν άκουγε πιά.

Φαινόταν απογοητευμένος.

— Μά, είσθε βεβαία ότι άρραβωνιάστηκαν; ρώτησε σε λίγο.

— Σας είπα. Δεν αμφιβάλλω καθόλου.

Ο νέος με μεγάλο κόπο κατάρθωσε να μη χάσει την ψυχραιμία του.

Μέσα σε μια στιγμή είχε αντιληφθεί ότι αγαπούσε την Γενεβιέθ όπως δεν είχε αγαπήσει ποτέ στη ζωή του, όπως δεν θ' αγαπούσε ποτέ...

Η Λόλα παρετήρησε την ταραχή του και γέλασε:

— Μά γιατί σας φαίνεται τόσο παράξενο αυτό; του είπε. Ο Ρυσνταέλ, είναι πολύ πλούσιος... Όταν μάλιστα πρωτοήλθε σ' αυτόν τον τόπο, έσχημάτισα την γνώμη ότι ήταν ο μόνος ύπολογισμός ως υποψήφιος σύζυγος...

— Και τώρα; ρώτησεν ο Αμορύ μ' αδιαφορία.

— Τώρα; Τώρα... άλλαξα γνώμη, απήντησε η Λόλα κυττάζοντάς τον κατάματα.

Η απάντησις αυτή, που αποτελούσε συγχρόνως μια όμολογία, θα έπρεπε να ευχαριστήσει τον νέο. Απεναντίας, εν τούτοις, τον εξερέθισε και τον πείραξε.

Δεν έπεχείρησε καν να υποκριθεί ότι δεν είχε καταλάβει το βαθύτερο νόημα των λόγων της.

Έκανε τη σκέψη ότι η Γενεβιέθ, θα παντρευόταν, βέβαια, τον Ρυσνταέλ για τα χρήματά του. Εν τούτοις, του ήταν δύσκολο να παραδεχθεί ότι το άθωο αυτό κορίτσι ήταν στο βάθος ένα τόσο συμφεροντολόγο πλάσμα.

— — —

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς, ή οίτι κωδέσποινα παρεκάλεσε την Γενεβιέθ να τραγουδήσει κάποια μελωδία του Φωρέ.

Από μακριά, ο Αμορύ αντελήφθη ότι η νέα δεν δεχόταν.

— Κύριε Αμορύ! Έλάτε να με βοηθήσετε και σεις στο να πείσω

ΑΝΤΙΖΗΝΕΣ

όμως, γιατί κάνει πολλή ζέστη εδώ. Θα έπαιρνα ευχαρίστως κανένα δροσιστικό.

Ο Αμορύ, αντί να χαρή για το φέρσιμό της, σκέφθηκε ότι ο προσεχής γάμος της με τον Ρυσνταέλ θα την έκανε να είναι τόσο ευδιάθετη, κι' έγινε έξω φρενών.

— Θα γίνη μια από τις πλουσιώτερες γυναίκες του τόπου, και η ιδέα αυτή την μεθάει από τώρα... συλλογίσθηκε.

Η Γενεβιέθ παρετήρησε την ψυχρότητά του και το χαμόγελο έσβυσε από τα χείλη της.

Ξαναπήρε το αδιάφορο ύφος της.

Ο Αμορύ το άντελήφθη αυτό. Με τάνοιωσε για την στάση που είχε τηρήσει. Και ήταν έτοιμος να της άπευθύνη την έρώτηση που του έ-

την Γενεβιέθ! του φώναξε η κυρία ντέ Φωρένς.

Η γηραιά κυρία, ψυχολόγος όπως ήταν, είχε ήδη αντιληφθεί το κρυφό αίσισημα που συνέδεε τους δυο νέους.

— Θα κάμει, τι της ζητήση! συλλογίσθηκε.

Και τους άφησε μόνους.

— Φοβούμαι ότι δεν θα μπορέσω να σας πείσω ούτε εγώ, είπε ο Αμορύ στην Γενεβιέθ με ύφος ψυχρό.

Η Γενεβιέθ τον κύτταξε με γλυκύτητα. Χαμογέλασε.

— Εξαρτάται από την γνώμη που έχετε για το τραγούδι μου, του άπήντησε φιλάρεσκα. Εάν θέλετε πραγματικά να τραγουδήσω, θα σας υπακούσω. Όχι τώρ' άμεσα

Η Γενεβιέθ ξαναπήρε το αδιάφορο ύφος της.

καίγε τα χείλη σχετικώς με τον γάμο της, όταν άκουσε μια κοροϊδευτική φωνή πίσω του:

— Τι μελαγχολικό τέτ-α-τέ! Λυπούμαι πολύ, αλλά ήρθα να σας πάρω αγαπητέ κύριε, για να οργανώσετε κανένα παιχνίδι για την νεολαία...

Ήταν η Λόλα.

— Δυστυχώς δεν έχω κέφι, άπόψε, δεσποινίς... απήντησε ο Αμορύ.

— Θ' αποκτήσετε είπε η Λόλα γελώντας.

Συγχρόνως, με μια κίνηση γεμάτη τσαχνινιά, πήρε από ένα θάλο με λουλούδια που έρισκόταν εκεί κοντά δυο τριαντάφυλλα, ένα κόκκινο και ένα άσπρο, και του τ' άδωσε.

— Διαλέξτε! του είπε προκλητικά. Άπόψε το θραυρό πρέπει όλοι να έχουν στην μπουτονιέρα τους το άνθος της προτιμήσεώς τους.

Ο Αμορύ ένοιωσε εκείνη τη στιγμή την έπιθυμία να την δείρη.

Ένα παράξενο όμως συναίσθημα τον έκυριεύσε συγχρόνως.

Θέλησε να κάμει να υποφέρει εκείνη πού του είχε προξενήσει τόσο βαθύ πόνο.

Με μια άπότημη κίνηση πήρε το κόκκινο τριαντάφυλλο.

Πόσο μισούσε τον εαυτό του, την ίδια στιγμή, για τη χειρονομία του αυτή!

Η Γενεβιέθ χλώμιασε τρομερά.

— Εάν θέλετε να τραγουδήσω, είπε, θα σας παρακαλέσω να με συνοδεύετε ως το σαλόνι.

— Πολύ σωστά... είπε αυτός προσφέροντάς της το μπράτσο του.

Εάν η Γενεβιέθ τον εκύτταζε εκείνη τη στιγμή, θα τον έβλεπε με πόση λύσσα τσαλάκωσε το κόκκινο τριαντάφυλλο και το πέταξε μακριά του.

Δεν τόλμησε όμως να σηκώσει τα μάτια της επάνω του.

Κι' ούτε αργότερα, την ώρα που τραγουδούσε, είδε το φλογερό βλέμμα με το όποιον την παρακολουθούσε ο Αμορύ.

Γιατί ο Αμορύ συναισθανόταν την γκάφφα του και είχε άρχισει να υποψιάζεται ότι είχε πέσει θύμα μιας φιλάρεσκης ζηλιάρας, μιας ψεύτρας, πού έθριάμβευε τώρα για την ταπείνωση στην όποιαν είχε ύ-

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

Ἐπίκαιρα

Μιά ἡρωΐς

Ἱστοριοῦλες

Ἡ μὲς Πατρίστια Ράβεν, ἡ ὁποία ἐργαζόταν ὡς ἀναπληρωματικὴ σπῆκερ στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς Νέας Ὑόρκης, μπῆκε σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα φτηνὸ κολλιὲ ἀπὸ ψεύτικα μαργαριτάρια, καὶ πιάνοντας ἕνα, τὸ παρέβαλλε μὲ τὸ δικό της ποὺ ἦταν ἀληθινὸ καὶ ἄξιζε 500 δολλάρια.

Στὸ τέλος δὲν ἀποφάσισε τὴν ἀγορά του καὶ ἔφυγε. Ὅταν ὅμως ἔφθασε σπῆκερ, ἀντελήφθη ὅτι εἶχε κάκει ἕνα σοβαρὸ λάθος. Φοροῦσε τὸ ψεύτικο, καὶ στὸ κατάστημα εἶχε ἀφίσει τὸ ἀληθινό. Ἐπείχε ὁμῶς ἐκεῖ, ἀλλὰ ἦταν πλέον ἀργά. Κάποιος ἄλλος, εἶχε ἀγοράσει τὸ κολλιὲ τῆς στὴν τιμὴ τῶν πέντε δολλαρίων, χωρὶς νὰ ξέρῃ, ἴσως, ὅτι ἄξιζε 500 δολλάρια.

Ἐνα πολὺ περίεργο δυστύχημα ἔγινε αὐτὲς τὲς μέρες στὸ Λιβερπούλ τῆς Ἀγγλίας. Ἐνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο τοῦ ὁποίου εἶχαν χαλάσει τὰ φρένα, ἐπέπεσε ἐναντίον τῆς βιτρίνας ἐνὸς μικροῦ βουτυροπωλείου, μπῆκε μέσα στὸ κατάστημα, ἔριξε κάτω ἕνα λεπτὸ ξύλινο μεστόχο καὶ βρέθηκε στὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν ἀπὸ πίσω καὶ στὸ ὁποῖο τὴν ὥρα ἐκεῖνη πορνεομαζοῦσε ἡ οἰκογένεια τοῦ βουτυροπώλη! Εὐτυχῶς, κανένας ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους δὲν ἐπαθε τίποτε.

Στὴν Μαδαγασκάρη, ἕνας ἰθαγενὴς κατέπιε χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ ἕνα βότρυχο, τοῦ εἶδους τῶν μικροσώμων ποὺ ἀπαντοῦν στὸ νησί αὐτό. Ὁ βότρυχος ὅμως ἦταν θηλυκὸς καὶ ἐπὶ πλέον εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ἔπαισαν ἀρσενικά τὸν ἰθαγενὴ φοβεροὶ πόνοι στὴν κοιλία, ἐπιχολούθησε ἐμῆτος καὶ καταπομαγμένος ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος ἔδωκε νὰ χοροπηδοῦν μέσα στὴ λεκάνη ἕνας μεγάλος βότρυχος καὶ πλῆθος μικρὰ βατραχάκια μὲ μακροὰ οὐρά. Ἡ βατραχίνα εἶχε ἐν τῷ μεταξύ γεννοβολήσῃ μέσα στὸ στομάχι τοῦ ἰθαγενοῦς...

Ἐνας μπακάλης στὴ Νέα Ὑόρκη ἐμήνυσε κατὰ λάθος τὸν ἑαυτὸ του! Συμπληρώνοντας τὴν ἐντυπὸν μήνυσή τῆς τῆς τοῦ μηνυομένου ἔγραψε τὸ δικό του ὄνομα καὶ σὲ λίγες μέρες ἐκλήθη νὰ δικασθῇ κανονικά!

Ἐνας πεισματάρης πιστωτὴς ἀποφασισμένος ὑποσέχθηκε νὰ εἰσπράξῃ τὰ λεπτὰ του, ἀλυσοδέθηκε σὲ μιὰ κολῶνα τοῦ καταστήματος τοῦ χρεώστου του. Ὁ τελευταῖος ὅμως εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ καταδικασθῇ ὁ πιστωτὴς ἐπὶ... ἀκαταπίεσι τοῦ χρεώστου του.

Ἡ Κομεντία Φρανσίζ, ἀνέβασε πρὸ ἡμερῶν τὸ νέον ἔργον τοῦ γνωστοτάτου συγγραφέως Πιέρ Λεστριγκέ, «Τρικολόρ», ὅπου ξαναζωντανεύει μὲ τὰ παραστατικώτερα χρώματα ἡ περιπετειώδης ζωὴ μιᾶς ὠραίης κοπέλλας τῆς Λιένης, τῆς Τερονάν ντέ Μερικουρ.

Ὁ πατέρας τῆς ἦταν γεωργός, Μικρὴ, ἡ Ἄννα-Ζοζέφα Τερνάν — αὐτὸ ἦταν τὸ ἀρχικὸ τῆς ὀνόμας — ἔχασε τὴ μητέρα της. Ἦταν ἀπίστευτα ὁμορφὴ. Κι' ἕνα πρωί, ἐκεῖ ποὺ ἔδωκε τις χῆνες της, τὴν εἶδε ὁ ἀρχοντας τοῦ χωριοῦ, τὴν ἐξέλασε κι' ὕστερα τὴν ἀφῆσε. Μὴ μπορῶντας πιά νὰ ζήσῃ αἰμασμένη στὸ χωριὸ τῆς, ἡ Ἄννα-Ζοζέφα πῆγε στὴν Ἀγγλία ὡς ὑπηρετρία. Κατόπιν, πῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου ὁ πρῶτος ἄνδρας ποὺ τὴν ὑποδέχθηκε ἦταν ὁ Μιραμπώ. Πῶς αὐτό; Ἀπλῶς, γιατί στὸ ταξίδι τῆς εἶχε γνωρισθῇ μὲ τὸν διάσημον Κλότρε, στενὸν φίλον τοῦ ὑπάτου.

Ἀπὸ τὸν Μιραμπώ, ἡ Ἄννα-Ζοζέφα γνωρίστηκε μὲ τὸν Δαντὸν, τὸν Κάμιλλο Ντεμουλέν, τὸν Σεγιέζ καὶ πολλοὺς ἄλλους λογίους καὶ φιλοσόφους.

Γιὰ ν' ἀναδειχθῇ, χρειάστηκε νὰ παῖξῃ ἐνεργὸν μέρος στὴ γαλλικὴ ἐπανάστασι. Πράγματι, ὅταν οἱ γυναῖκες τῆς ἀγορᾶς πῆγαν στὶς 5 Ὀκτωβρίου στὴ Βερσαλλί, γιὰ νὰ πάρουν τὸν βασιλέα, τὴ βασιλισσα καὶ τὸν δελφίνο καὶ νὰ τοὺς φέρουν διὰ τῆς βίας στὸ Παρίσι, ἡ Ἄννα-Ζοζέφα βρισκόταν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ γυναικείου αὐτοῦ ὄχλου.

Οἱ ποιηταὶ τὴν ὠνόμασαν Ἀμαζόνα τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ Ἀπολυταρχίας τοῦ Λαοῦ.

Κάποτε πῆγε στὴ Λιέγη. Ἐνα πρωί, ὅμως, ἐκεῖ ποὺ κοιμόταν μέσα στὸ Πανδοχεῖον τοῦ Λευκοῦ Σταυροῦ, δὺν νεαροὶ βασιλόφρονες τὴν ἀπῆγαν ἀνὸν ὀνόματι τῆς Καθολικῆς Μεγαλειότητος τοῦ Ἀυτοκράτορος τῆς Αὐστρίας. Λίγες μέρες ἀργότερα, ἡ Ἄννα-Ζοζέφα εἰχόνταν ἐγκλεισμένη στὰ ὑπόγεια τοῦ φρουρίου τοῦ Κουφστάιν. Ἀπελευθερωθεῖσα ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψιν τοῦ αὐτοκράτορος Λεοπόλδου Β', ἐπιστράφη κατόπιν στὸ Παρίσι ὡς κῆρυξ τῆς ἐπαναστάσεως, συμμαχεῖ μὲ τοὺς Γερουσίους κατὰ τοῦ Ροβεσπιέρου, πέφτει στὴ δυσμένεια τοῦ πλῆθους, μαστιγώνεται, παραφρονεῖ καὶ ἐγκλείεται στὴ Σαλπετρίερ, ὅπου καὶ πεθαίνει ὕστερ' ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρόνια, τρελλὴ πάντοτε...

—Τὴν ἐργασμένη Κυριακὴ κατὰ τὴ λειτουργίαν θὰ γίνῃ στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας μιὰ φιλανθρωπικὴ ἀγορά, ἀνήγγειλε ὁ πάστορ στὸ γυναικεῖο ἐκκλησιασμά του. Ἐστὶ θὰ εἴς δόξῃ ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν πλουτίσετε μὲ ὅ,τι περιττὸ ἀντικείμενον ἔχετε στὸ σπῆτι σας. Μὴν λησμονήσετε νὰ φέρετε καὶ τοὺς συζύγους σας.

—Θέλω νὰ κάμω ἕνα δῶρο στὴν κόρη μου.

—Νὰ εἴς δώσω αὐτὸ τὸ ρολόϊ.

—Εἶναι καλὸ;

—Πολύ. Θὰ λειτουργῇ 14 μέρες χωρὶς νὰ τὸ κουρδίσετε.

—Καὶ πόσο καιρὸ θὰ λειτουργῇ ἐν τῷ κουρδίῳ;

Ὁ καθηγητὴς: Ἄν αὐτὴ ἡ αἰθουσα τῆς ἐκθέσεως πιάσῃ φωτιὰ καὶ δὲν σοὺ μένει καιρὸς νὰ γλυτώσῃς παρὰ μόνον πέντε πίνακες, ποιοὺς πίνακες θὰ προτιμήσῃς νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὴ φωτιὰ;

Ὁ φοιτητὴς: Αὐτοὺς ποὺ βρίζονται κοντὰ στὴν πόρτα.

Γνωστὸς διπλωμάτης — ὄνομα καὶ μὴ χωριό, ἀφοῦ ζῇ ἀκόμη — ἔχει τελευταία κουφαθῇ.

Μιὰ μέρα ἕνας φίλος του τοῦ φώναξε μὲ τὸ ἀκουστικὸν κέρας.

—Πόσο λυπᾶμαι, φίλε μου, γι' αὐτὸ ποὺ σοὺ συνέβη.

—Νὰ μὴ λυπᾶσαι διόλου, ἀγαπητέ μου, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ διπλωμάτης. Ἀκούω τώρα ὀλιγώτερες ἀνοησίες.

Ἡ Κα Εὐλαλία ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώω, ὕστερα ἀπὸ δέκα ἐτῶν συζυγικῆς ζωῆς, τὸν ἄνδρα τῆς ἀπιστοῦντα.

—Τί κοίμα, εἶπε κλαίγοντας. Καὶ ὁ μὲς μου ἔλεγεσ ὅτι ὁλος ὁ κόσμος γιὰ σένα ἦμουν ἐγώ!...

Καὶ ὁ σύζυγος:

—Ναί, ἀλλὰ τότε οἱ γεωγραφικὲς γνώσεις μου ἦσαν πολὺ περιορισμένες.

Ὁ κ. Τ. ἐπιστρέφει ὑπερήφανος στὸ σπῆτι του ἀπὸ τὸ κυνήγι, κρατώντας στὸ χέρι ἕναν ὑπέροχο λαγόν.

—Γυναίκα, φωνάζει ἀπὸ τὴν πόρτα, πάρτον γρήγορα καὶ ἐτοιμάσε τον. Θὰ γίνῃ ἔξοχο σιτάδα!

Ἡ Κα Τ. παίρνει τὸν λαγόν καὶ τὸν πηγαίνει ἐν θριάμβῳ στὴν κουζίνα. Σὲ λίγο ὅμως ἐπιστρέφει ἔξαλλη.

—Ὁ λαγὸς ποὺ σκότωσες, ἀνδρὸν λῆ μου, βρωμάει!

—Βρωμάει; Ἀ, τὸν ἀπατεῶνα καὶ ποὺ εἶπα νὰ μοὺ διαλέξῃ τὸν φρεσκότερον!

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΕΤΕ

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Ὅταν εἰσδε μνηστευμένοι

Α τῶχετε βέβαια παρατηρήσῃ: Ὅσο ἄξεστος ὅσο ἀγορικός, ὅσο ζεμανφουτίστας κι' ἂν εἶναι κανεὶς, μόλις ἀρραβωνιασθῇ θ' ἀλλάξῃ ὡς διὰ μαγείας τρόπους καὶ ἀρχήν νὰ προσέξῃ τὸ ντύσιμό του, τὴ συμπεριφορὰ του, τὴς ἐμφανίσεώς του, ὅλες τέλος τις ἐκδηλώσεις του. Γιατί; Γιατί ἀπλούστατα θέλει νὰ φανῇ στὴ μνηστὴ του (ἢ ἂν πρόκειται περὶ γυναικός, στὸν μνηστῆρα της) εὐχάριστος, εὐγενικός καὶ λεπτός. Διαβάστε τώρα τις παρακάτω σχετικὲς συμβουλές, γιὰ νὰ τις ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅσοι καὶ ὅσες βρῆκατε στὰ πρόθυρα τοῦ γάμου.

Οἱ γονεῖς τοῦ μνηστήρος ὀφείλουν, ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, ν' ἀνταποδώσουν τὸ γεῦμα ποὺ προσεφέρθη στὸ σπῆτι τῆς μνηστῆς, ἐπ' εὐκαιρίαν τῶν ἀρραβῶνων. Στὸ σπῆτι τῆς, ἡ μνηστὴ εἶχε τὸν ἀρραβωνιαστικόν της στὸ δεξιὸ χέρι. Αὐτὸ σπῆτι τῶν πεθερικῶν τῆς, ἡ μνηστὴ θὰ καταλάβῃ τὴν τιμητικὴ θέσιν, δηλαδή, δεξιὰ τοῦ μνηστήρος τῆς.

Ἡ ἐπίσημη ἀναγγελία τῶν ἀρραβῶνων γίνεται τὴν ἐπαύριον τοῦ πρώτου γεύματος, ποὺ δόθηκε στὸ σπῆτι τῆς μνηστῆς. Στους συγγενεῖς καὶ στοὺς στενοὺς φίλους ποὺ δὲν εἶχαν παρευρεθῇ στὸ γεῦμα, ἡ ἀναγγελία γίνεται δι' ἐπιστολῆς. Στους γνωστούς, μ' ἕνα φαίρ—παρ.

Ἡ βέρα τῶν ἀρραβῶνων φέρει χαραγμένα στὴν ἐσωτερικὴ τῆς πλευρὰ τὰ ἀρχικὰ τῶν μνηστήρων καὶ τὴν ἡμερομηνία τῶν ἀρραβῶνων.

Τὰ προικὰ τῆς μνηστῆς ἔχουν τὴ μάρκα τοῦ μέλλοντος συζύγου τῆς. Πρὶν ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ τοῦ μνηστήρος, μπαίνει τὸ ἀρχικὸ τῆς μνηστῆς. Τὰ ἀπρόρουχα τοῦ μνηστήρος ἔχουν μόνον τὴ δική του μάρκα.

Οἱ προσκλήσεις γιὰ τὸν γάμον πρέπει νὰ στέλλονται πρὸ ἐνὸς μηνός, ὥστε νὰ μποροῦν οἱ καλεσμένοι νὰ ἐτοιμασθοῦν.

Τὰ γεροντοπαλικάρα ποὺ συνδέονται μὲ τοὺς μελονόμους διὰ στενῆς φιλίας, προσφέρουν δῶρα πρακτικά, συνήθη εἶδη τοῦ νοικοκυριοῦ.

Οἱ μνηστῆρες ὀφείλουν νὰ εὐχαριστήσουν ὅσους τοὺς ἔστει-

λαν δῶρα, μὲ γράμμα ὑπογεγραμμένο κι' ἀπὸ τοὺς δύο. Ἄν, ὅμως, τὸ δῶρο ἀπευθύνεται μόνον στὸν ἕνα, τότε τὸ εὐχαριστήριο γράμμα δὲν θὰ ὑπογραφῇ κι' ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ἄν οἱ ἀρραβῶνες διαλυθοῦν, τότε ἀφήστε στοὺς γονεῖς σας τὴ φροντίδα νὰ ἐξηγήσουν στοὺς γονεῖς τοῦ μνηστήρος σας τοὺς λόγους τῆς ρήξεως. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ὅλα τ' ἀνταλλαγέντα δῶρα ἐπιστρέφονται.

Ἡ μνηστὴ δὲν προσφέρει στὸν μνηστῆρα τῆς δῶρα, παρὰ μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὀνομαστικῆς τοῦ γιορτῆς ἢ τῶν γενεθλίων του. Τὰ δῶρα αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ εἶναι μεγάλης ἀξίας, συνήθως δὲ πρέπει νὰ εἶναι πρακτικά: Μιὰ τσιγαροθήκη, μιὰ πίπα, ἕνα ὑπρὶκὲ κ.τ.λ.

Οἱ μνηστῆρες ἔχουν δικαίωμα νὰ ἐπισκέπτονται καθημερινῶς τὴν μνηστὴν στὸ σπῆτι τῶν γονέων τῆς.

Οἱ ἀρραβωνιασμένες κοπέλλες πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐπιφυλακτικὲς ὅταν ἡ συνομιλία περιστρέφεται γύρω ἀπὸ αἰσθηματολογικὰ ζητήματα. Οἱ μνηστῆρες, ὅμως, μποροῦν νὰ εἶναι ὁμιλητικώτεροι καὶ διαχυτικώτεροι.

Οἱ μνηστῆρες φιλοῦν τὴν ἀρραβωνιαστικίαν τοὺς μόνον κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀφίξεως ἢ τῆς ἀναχωρήσεώς των, καὶ πάντοτε μπροστὰ στοὺς γονεῖς τῆς. Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθημερινῶν ἐπισκέψεων δὲν εἶναι περιορισμένος. Συνεπῶς, ὁ μνηστῆρ μπορεῖ νὰ πηγαίνει καὶ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ

ἀπόγευμα καὶ τὸ βράδυ στὸ σπῆτι τῆς μνηστῆς του.

Κατὰ τὴ διάρκειαν τῶν ἀρραβῶνων, ἡ μνηστὴ δὲν πρέπει νὰ φορῇ ἄλλο κόσμημα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βέρα τῆς. Ἡ βέρα εἶναι τὸ πρῶτο σοβαρὸ μπιζού ποὺ φορεῖ.

Οἱ ἀρραβωνιασμένες κοπέλλες πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τοὺς ὅτι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν κοσμικὲς ἐμφανίσεις, ἂν δὲν συνοδεύονται ἀπὸ τὸν μνηστῆρα τοὺς. Οἱ γονεῖς τῆς μνηστῆς εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀποφεύγουν ὅλες τις προσκλήσεις ποὺ τοὺς γίνονται, ἂν δὲν προσκαλεῖται ταῦτοχρόνως καὶ ὁ μνηστῆρ.

Οἱ μνηστῆρες δὲν πρέπει νὰ μιλοῦν μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικίαν τοὺς γιὰ χρηματικὰ ζητήματα. Οἱ οἰκονομικὲς ἀπόψεις τοῦ γάμου ρυθμίζονται ἀπαξ διὰ παντός μετὰ τῶν οἰκογενειῶν τῶν μνηστήρων.

Μιὰ μνηστὴ ποὺ σέβεται τὰ καθιερωμένα, δὲν κρατεῖ ποτὲ τὸν μνηστῆρα τῆς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, οὔτε τὸν καθυστερεῖ ἀπὸ τὴν δουλειὰ του. Εἶναι πολὺ ἐγωιστικὴ ἡ ἀντίληψη μερικῶν κοριτσιῶν ποὺ ἔχουν τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸ σκάζῃ ὁ μνηστῆρ τὸν ἀπὸ τὴ δουλειὰ του, γιὰ νὰ βρῆται διαρκῶς κοντὰ τοὺς. Μία τέτοια τακτικὴ μπορεῖ νὰ βλάψῃ πολὺ τὸ μέλλον τοῦ μνηστήρος. Γιατί ἂν παραμελῇ τὴ δουλειὰ του, θὰ κακοχαρακτηρισθῇ ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους του.

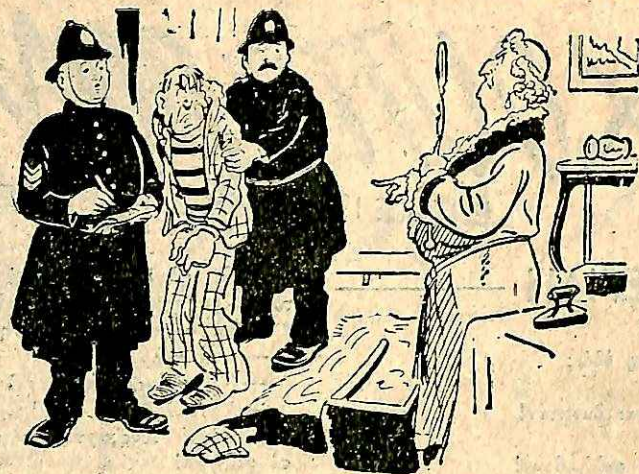
Τὰ δῶρα ποὺ κάνουν οἱ μνηστῆρες στὴν μέλλουσα σύζυγόν τοὺς: δίσκοι γραμμοφώνου, βιβλία, κασσετίνες, ὁτιδήποτε τέλος πάντων, δὲν πρέπει μὲ κανένα λόγο νὰ μαρκάρονται μὲ τὴν ἡμερομηνία.

Τὰ γράμματα ποὺ στέλλει ἡ μνηστὴ στὸν μνηστῆρα τῆς πρέπει νὰ διαβάζονται ἀπαραίτητως ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς. Ποτὲ μιὰ μνηστὴ δὲν πρέπει νὰ ἔχη μυστικὴ ἀλληλογραφία μὲ τὸν μνηστῆρα τῆς, γιατί μπορεῖ λόγῳ τῆς ἀπειρίας τῆς νὰ διαπράξῃ γκάφες, ποὺ νὰ κλονίσουν τὴ μέλλοντικὴ τῆς εὐτυχία.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ ΕΙΧΕ ΑΛΛΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

—...Όταν μπήκε μέσα στο σκοτάδι, στο δωμάτιό μου, θέλησε να υποκριθώ τον άντρα μου. Και μουπε: «άγαπητή μου...». Έγώ τότε άμέσως κατάλαβα πώς δεν μπορούσε να είναι ο άντρας μου...

Κυρίες μου, μάθετε να ντύνεσθε...

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ: Πολλές κυρίες έχουν την έσφαλμένη αντίληψη ότι όταν βρίσκονται στο σπίτι τους δεν χρειάζεται να δίνουν προσοχή στο ζήτημα της περιβολής τους και γι' αυτό εμφανίζονται ατημέλητες. Αυτό είναι ελάττωμα που πρέπει σύντομα να λείψει. Μη ντυνόσαστε όπως—όπως στο σπίτι σας αφού μπορείτε κάλλιστα να φορέσετε ένα παλιό σακκάκι του συζύγου σας ή την βελάδα του παπού σας. Οι παντόφλες και τα παπούμια τείνουν να καταργηθούν. Γι' αυτό, αν θέλετε να θεωρείστε μοντέρνες, φοράτε τσαρούχια με φούντες σάξ ή μπουά — ντέ—ρόζ. Επίσης μην μεταχειρίζεσθε ποτέ φιλέ για τα μαλλιά έφ' όσον σας είναι εύκολο να κάνετε με μία εξασέλιδη έφημερίδα ένα χωνί και να το φορέσετε λίγο στραβά. Οι περισσότεροι σίκ μάλιστα, συνηθίζουν να κρεμούν στην άκρη του χωνιού μία κουβαρίστρα ή ένα σπασμένο φλυτζανάκι του καφέ.

ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟ: Ίδιαίτερη προσοχή πρέπει να δώσει κάθε σίκ κυρία στο ντύσιμό της όταν πρόκειται να βγεί περίπατο. Το ταγιέρ, βέβαια, δεν είναι πιά της μόδας, γιατί έχει αποδειχθεί ότι πολύ κομψότερη και πρακτικότερη είναι η πυτζάμα. Για το ζήτημα των παπουσιών υπάρχουν μεγάλες διαφωνίες. Πάντως δεν είναι άσχημο να βγαίνετε ευπόλητες. "Αν όμως κρυώνουν τα πόδια σας μπορείτε να τυλίξετε τις πατούσες σας με καθαρούς επίδεσμους. Κι' όσο για καπέλλο προτιμήστε ή τραγιάνσκα ή φέσι χωρίς φούντα.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Και όλίγη μαγειρική

ΠΗΡΟΥΝΙΑ ΑΤΖΕΜ.—Λαμβάνετε πηρούνια και τα τοποθετείτε εντός πηλίνης χύτρας. Ακολουθώντας ρίπτεται την χύτραν με δύναμιν ες το πάτωμα φροντίζοντες να μην σπάσετε τα πηρούνια. Όταν γίνη τοῦτο ανάβετε μίαν πυράν, επί της οποίας τοποθετείται όλίγην ναφθαλίνην εἰς σφαιρίδια. Τα αφήνετε να βράσουν όλα όμοι εντός χαρτίνης κατασρόλας και σερβίρετε εντός μπανιέρας, αφού προηγουμένως φροντίσετε να χυλώσουν τα κοκκινογούλια που έχετε αναμίξει με θειούχον σίδηρον.

ΤΣΕΚΟΛΑΟΣ ΝΙΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΒΕΓΓΕΡΕΣ

Κάθε τοῦ έτους έποχή —τό θέρος, τό φθινόπωρο, τό ξαρ, ό χειμών— μ' ένα ρυθμό πολύ ταχύ θά προσπαθήση πάντοτε νά υπερίκη έφ' ήμῶν όλα της τά γνωρίσματα κι' όλας τάς συνήθειας

κι' έμείς κατά κανόνα τό άνεχόμεθα ψυχροί και πλήρεις άπαθείας γι' αυτό και τόν ένσκήψαντα πρό ήμερῶν γειμῶνα

τόν υπεδέχθημεν κι' αὐτόν άνευ, βεβαίως, θλίψεως τινός ιδιαιτέρας, έφ' όσον έχει κι' έν προσόν άπείρως ζηλευτόν και θεωρείται ως φορέυς, νά ποῦμε, της βεγγέρας!

Βεγγέρες γίνονται πολλές μετ' άκρας ήσυ- (χίας, είτε εἰς τήν πρωτεύουσάν είτε στάς έπαρχιας, με άλλους λόγους ήτοι γιά μία βεγγέρα μάς καλεῖ κάθε γνωστό μας (σπίτι...

Σέ μία βεγγέρα γίνονται πολλά ενδιαφέροντα που τέρπουσιν άπείρως τόν νέον, τόν μεσήλικα, τόν έφηβον, τόν γέρον- (τα,

όστις θά γίνη ήρωας άθῶν ή και πονηρῶν έρωτικῶν σκανδάλων. άν κι' οἱ βεγγέρες, φυσικά, διοργανοῦνται (μάλλον

χάριν τῶν δεσποινίδων τῶν «περασμένων», αἵτινες, εάν τήν παρατήρησιν όλίγον έπεξετέινες, θάβλεπες ότι τρέφουσαι πληθῶραν έξ έλπί- (δων

ώραίων και κουφίων, έναγωνίως καρτεροῦν τόν ποθητόν νυμφίον, όστις, ως έχων, άσφαλῶς, ιδέας άνωτέρας, θά τό άποφασίση και κατά τήν διάρκειαν μιᾶς φιλικῆς βεγγέ- (ρας) της δεσποινίδος εύγενῶς τήν χείρα θά ζητή- (ση!...

Σέ μία βεγγέρα δύναται νά λάβη τέλος αἰσίον τό κάθε συνοικέσιον...

Σέ μία βεγγέρα δύναται ή κάθε κουτσομπό- (λα, τόσον ή 'Επαρχιώτισσα όσον κι' ή 'Αθηναία, σαφῶς νά πληροφορηθῇ άνεξαιρέτως όλα της γειτονίας τά νέα...

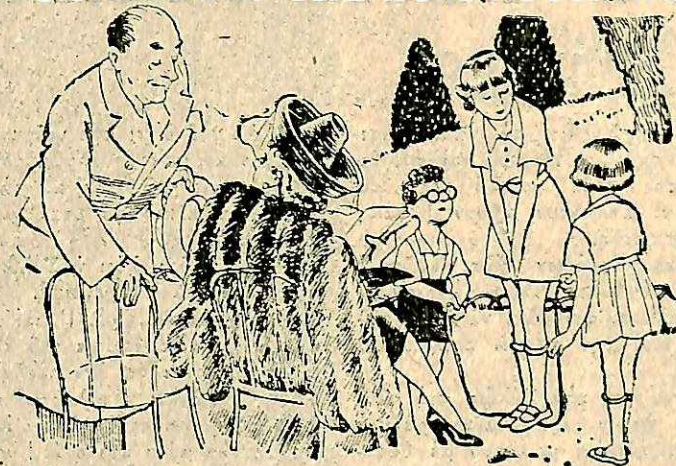
Σέ μία βεγγέρα δύναται ό κάθε ποιητής, μιᾶ κι' είναι ειδικώτατος τοῦ κάλλους ύμνητής, άράδα ν' άπαγγέλῃ και στίχους και πεζά, αλλά θά γίνη βαρετός και όγληρῶς έν τέλει και —πράγμα συνηθέστατον—θά τοῦρθη καρ- (παζά!...

Αὐτά και άλλα γίνονται σέ μία βεγγέρα, ή- (τοι

θά εἶν' ευχάριστο πολύ άν μία βεγγέρα παρδαλή κάνατε λίαν προσεγῶς και στο δικό σας σπῖ- (τι!...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Ο ΕΝΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΠΑΤΩΜΑΤΟΣ: Κυρία μου, βλέπω με κατάπληξη ότι τα χαριτωμένα παιδάκια σας, έχουν μόνο δύο πόδια το καθένα...

Η ΚΥΡΙΑ (που δεν καταλαβαίνει).—Τι είπατε; Ο ΕΝΟΙΚΟΣ.—Όταν τα άκουσα να τρέχουν πάνω από το κεφάλι μου, φανταζόμουν ότι θάπρεπε να έχουν πολύ περισσότερα...

Πλήρες προγραμμα του Ραδιοφώνου

Όλοκληρον το πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφώνου δημοσιεύεται, ως γνωστόν, εἰς όλας τάς πρώινās και άπογευματινās έφημερίδας. Έπομένως, αν θέλετε νά πληροφορηθῇτε τάς λεπτομερείας τῶν Ραδιοφωνικῶν έκπομπῶν, δεν έχετε παρά νά αγοράσετε τήν έφημερίδα της προτιμήσεώς σας, καταβάλλοντες, έν ταπεινόν δίδραχμον, και όχι νά τὰ περιμένετε όλα από μάς. Όρίστε μάς!

Τα θεάματα

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ: «Ό Βασιλεύς... Αίρ!...». ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ ΡΕΝΕ: «Θά σε παντρευτώ... τέρας!...».

Έκλεκτοί γάμοι

Ό κ. Θεόδωρος Τεπελενλής και ή δεσποινίς Εὐδοξία Μερμετίδου έτέλεσαν τούς γάμους τῶν, έν μέσω τῶν θερμῶν έκδηλώσεων τοῦ πλήθους. Τόν επικήδειον έξεφώνησεν ό κ. Δημοσθένης Όλεθριάδης, εξάρας τάς ψυχικάς αρετάς τοῦ άτυχοῦς συζύγου

Εὐχαριστήριον

Τόν ρέκτην και φιλοπρόδοον έμποροράπτην της πόλεως μας κ. "Ηλ. "Ιθιον, δεχθέντα νά μοῦ κατασκευάσῃ πέντε ένδυμασίας άνευ οὐδεμιᾶς προκαταβολῆς ή έγγυήσεως ευχαριστῶ θερμῶς. Τοιοῦτοι ράπται άποτελοῦν άγαθάματα της Κοινωνίας και καλόν θά ήτο νά τούς μιμηθοῦν και οἱ έμποροι καμπαρντινῶν (καθόσον στεροῦμαι τοῦ εἶδους τούτου).

Ό Εὐχαριστῶν
ΑΠ. Ε. ΝΤΑΡΟΣ

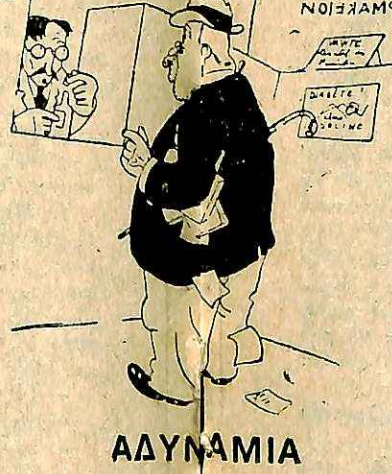
ΤΟ ΞΕΝΟ

ΠΕΝΘΟΣ

—Όταν πέθανε ό μακαρίτης θά σάς ήθελε σάν κατακεφαλιά.
—Άπεναντίας! Οἱ κατακεφαλίες μου έρχόνταν ένόσφ ζούσε.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΔΥΝΑΜΙΑ

Ό καθηγητής της χημείας.—Θέω 150 χιλιοστ. γραμμα διμεθυλμινοπυραμιδόλη.
Ό φαρμακοποιός.— Παρακαλώ, θέλετε νά πῆτε άσπιρίνη;
Ό καθηγητής.— Άκριβώς. Ποτέ, δεν καταφέρνω νά θυμηθῶ αὐτό τό όνομα.

ΕΝΗΜΕΡΟΤΗΣ

—Ό τρόπος με τόν όποιο ζωγραφίζετε μοῦ θυμίζει τόν Λεονάρδο ντά Βίντσι.
—Μην άπορήτε, υπάρχουν πολλοί που με μιμούνται!...

Τὸ τελευταῖο μάλωμα

Ἕνα διήγημα

Ο ΤΑΝ ἡ Σύλβια μὲ ἀποκαλοῦσε «θετὴ τῆς πατέρας», καὶ ἔπερνε τὸ ὄφρος ἐνὸς μικροῦ κοριτσαίου πού τὸ μαλώνουν, ἤμουν βέβαιος ὅτι ἦταν λυπημένη.

Εἶναι εἰκοσιτεσσάρων ἤδη ἐτῶν, ἡ Σύλβια, ἐνῶ ἐγὼ πλησιάζω τὰ σαράντα. Θὰ μπορούσα, συνεπῶς, νὰ εἶμαι πατέρα της. Καὶ τὴν ἀγαπῶ πραγματικά σὰν πατέρα.

Ὅταν ἐγνώρισα τὴν Σύλβια πρὸ πέντε χρόνων, ἤμουν ἐρωτευμένος μὲ μιὰ γυναῖκα τῆς ἡλικίας μου πού μὲ βασάνιζε.

Πῶς μοῦ δρόσιζε τὴν καρδιά, μὲ τίς χαριτωμένες συμβουλές της, ἡ μικρὴ «θετὴ μου κόρη». Πολλὲς φορές προγευματίζαμε στὸ μικρὸ αὐτὸ ἐστιατόριο, καί, καθισμένοι ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον, διηγούμεθα τίς αἰσθηματικὲς μας μικροπεριπέτειες.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη φλερτάριζε ἀθῶα, σὰν κοριτσάκι πού ἦταν ἀκόμη...

Κι' ὅταν εἶχα χαμια μεγάλη θλίψη στὴν καρδιά, τῆς εἶδινα ραντεβού ἀπ' τὸ πρωῒ, γιὰ τὸ μεσημέρι.

—Στις δύο ἀκριβῶς, στὸ μικρὸ ἐστιατόριο, Σύλβια...

—Εἰς...

Ἐγὼ γιατρευθὴ τῶρα πιά.

Σήμερα τὸ πρωῒ, ὡς τόσο, ἡ Σύλβια μ' ἐρώτησε ἐὰν θὰ ἤμουν ἐλεύθερος τὸ μεσημέρι.

Συναντηθήκαμε ὅπως ἄλλοτε στὸ μικρὸ ἐστιατόριο, καὶ καθίσαμε νὰ φάμε...

Στὰ ἐπιδόρπια, ἡ Σύλβια ἄρχισε:

—Θετὴ μου πατερούλη, ἔχω σπουδαία νέα...

—Μαντεύω τί θάνα, Σύλβια.

Ἐπακολουθεῖ σιωπὴ. Ἡ μικρὴ μου φίλη σιωπᾷ.

—Μίλησέ μου γι' αὐτόν, Σύλβια...

—Κατὰ βάθος, δὲν τὸν γνωρίζω... Εἶναι ἀρχιτέκτων, ὅπως ἐσεῖς.

—Ὡραῖο ἐπάγγελμα.

—Σὰς γνωρίζει. Δὲν φαίνεται νὰ σὲ συμπαθῇ πολὺ. Συναντήσατε στὴν «Λέσχη Ἀρχιτεκτόνων».

—Διόλου! Θὰ εἶναι ὁ Ζωρὴς Περώ, Ἄγαθῆς αὐτὸν τὸν νέο; Σὲ ἀγαπᾷ κι' αὐτός;

Δὲν συμπαθῶ καθόλου τὸν Ζωρὴς Περώ. Εἶναι ἕνα παιδί εὐερέθιστο, φιλόδοξο, μὲ τὸ ὅποιο δὲν μπορεῖ νὰ κουβεντιάσῃ κανεὶς ἥρεμα.

Ἐξακολουθεῖ, λοιπόν, Σύλβια, σὲ ἀκούω... Τὸν γνωρίζεις τὸ καλοκαίρι;

—Ἀε μὴν εἰπατε ἀνὰ μὲν τὸν Παρ...

ῥώ. Ἄν μοῦ δίνει στὰ νεῦρα ὁ φιλόδοξος αὐτός νεαρός συνάδελφος, τοῦτο ὀφείλεται σὸ ὅτι μοῦ θυμίζει... τὰ ἐλαττώματά μου εἶχα κι' ἐγὼ ὅταν ἤμουν στὴν ἡλικία του.

—Στὸ βάθος, λέει ἡ Σύλβια, δὲν ξέρω ἐὰν μ' ἀγαπᾷ πραγματικά.

—Θὰ στὸ πᾶ ἐγὼ. Γνωρίζω πῶς εἶναι πλασμένοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν σὲ ζηλεύει. Ἐάν κάνης ἕμως ὅτι χορεύεις μὲ κανέναν ἄλλον, ἀλλοίμονό σου!... Εἶναι ἱκανὸς νὰ τὰ σπᾷση ὅλα μέσα στὸ σπίτι!

—Ἐκανε κάτι χειρότερο; Προχθὲς πού ἐξόρεσα μὲ τὸν ξάδερφο τῆς Λουκί-ας, ξέσπασε ἀπὸ τὸ κακό του τὰ γάντια μου πού τοῦ εἶχα δώσει νὰ μοῦ τὰ φυλάξῃ.

— Μὴ χαμογελάς μικρούλα μου. Δὲν ἴνε διόλου εὐχάριστο γιὰ σένα ν' ἀγαπᾷς ἕναν ἄνθρωπο πού μοῦ μοιάζει.

—Γιὰ πές μου, Σύλβια... Ὅταν μένετε μόνοι, δὲν συνομιλεῖτε μὲ χαμηλὴ φωνή σὰν πραγματικὸς ποιητής; Κι' ὅταν βρίσκετε μπροστὰ σὲ ἄλλους, δὲν συνομιλεῖτε εἰρωνικά, ἐχθρικά σκεδόν;

—Πῶς τὸ ξέρετε;

—Δὲν ἔχω παρὰ νὰ κλείσω τὰ μάτια, Σύλβια, καὶ νὰ θυμῶ τί ἤμουν ἐγὼ πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια. Τρυφερός καὶ ἀπότομος ὅπως αὐτός.

—Σὰς μοιάζει πράγματι, εἶπε χαμογελῶντας ἡ Σύλβια. Ἄν ποῦ τὸ ἔλεγα αὐτό, θὰ γινόταν ἔξω φρενών.

—Μὴ χαμογελάς, μικρούλα μου... Δὲν εἶναι διόλου εὐχάριστο γιὰ σένα ν' ἀγαπᾷς ἕναν ἄνθρωπο πού μοῦ μοιάζει...

—Εἰς...

Στοὺς γόμους τῆς Σύλβιας μὲ τὸν Περώ, δὲν μ' ἐκάλει. Παρετήρησα μάλιστα ὅτι ὁ Περώ μὲ ἀπέφυγε συστηματικά. Ὁ τὸ εἶχε ἐπαναλάβει, φαίνεται, ἡ Σύλβια τὴν κουδέντα μας.

Κάποτε τὴν συνήντησα στὸν δρόμο. Ἦταν μαζί μὲ μερικὲς φίλες της. Πᾶσαν εἶχε ἀνακαταστήσει. Ὁ δὲν...

στιγμὴ, μὲ πλησίασε, καὶ μοῦ εἶπε σιγά, σφίγγοντάς μου τὸ χέρι:

—Δὲν εἶμαι δυστυχισμένη, ξέρετε... Στὸ βάθος εἶσθε καλὸι, ἐσεῖς...

Τῆς ἔστειλα κάθε τόσο μιὰ πλάκα γραμμοφώνου, ἕνα βιβλίο, μιὰ κάρτα-ποστάλ.

Κι' ἔπαυσα ν' ἀκούω νὰ γίνετο β' λόγος γιὰ τὸ νεαρὸ ἀνδρόγυνο.

—Εἰς...

Ἕνα βράδυ — ὅταν περασμένες ἑνδεκα — ἀκουσα νὰ χτυποῦν δαιμονιωδῶς τὰ κουδούνια τῆς ἐξώπορτας.

Ἐβρίξα ἕνα ἐπανωφόρι ἐπάνω μου καὶ πῆγα ν' ἀνοίξω.

Φαντάζεσθε τὴν κατάπληξή μου ὅταν ἀντίκρυσά τὴν Σύλβια.

—Ἐτελείωσε! μοῦ εἶπε, μπαίνοντας. Δὲν θέλω νὰ τὸν ξαναἰδῶ! Θὰ χωρίσω...

Καὶ σωρίσθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ξεσπώντας σὲ λυγμούς.

—Μὰ τί συμβαίνει τέλος πάντων; τὴν ρώτησα.

—Εἶχα βγῆ τ' ἀπόγευμα ἔξω. Συνήντησα ἕναν παιδικό μου φίλο. Φαίνεται ὅτι αὐτός μὲ εἶδε, ἢ ὅτι κάποιος ἄλλος μᾶς εἶδε καὶ τοῦ τὸ ἐπανελάβε. Ὅταν ἐγύρισα τὸ βράδυ στὸ σπίτι, μὲ ὑπεδέχθη μ' ἕνα βλέμμα σκληρό. «Μὲ ποῖον ἤσουν τ' ἀπόγευμα;» μ' ἐρώτησε. Ἐγὼ δὲν κα-ταδέχθηκα νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Ἡ ὑπόψια...

του μ' ἐπρόσβαλλε. Αὐτὸς τότε ἔγινε ἔξω φρενών. Ἐπᾶσε ἕνα θαυμαστό βάζο γιὰ νὰ ξεσπάσῃ. Τότε κι' ἐγὼ ἀνοίξα τὴν πόρτα κι' ἔφυγα σὰν τρελλή. Δὲν θὰ ξαναγορίσω κοντὰ του.

—Κι' ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχεις ἄδικο! τῆς εἶπα σιγά. Πίστεψέ με... Ἐμεῖς ὅταν φερόμεθα ἔτσι, θὰ πῇ ὅτι ἀγαπῶμε βαθιά, ὅτι ὑποφέρουμε, ὅτι ἔχουμε λίγη ἀνάγκη στοργῆς... Ἐπερσε νὰ τὸν καθήσυχάσῃ μὲ λίγα τρυφερά λόγια. Ἐλα, λοιπόν... Πήγαμε νὰ τὸν βρῇς καὶ χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσῃς ἐξήγηση, χωρὶς νὰ τοῦ πῇς τίποτε, μόλις πῆς τοῦ μόνου: «Σ' ἀγαπᾷ!»...

»Θὰ δῇς ἔτι... θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο σάκωμά σας αὐτό...

Ἡ Σύλβια, μὲ μιὰ λάμψη ἐλπίδας στὰ μάτια, διεύθυνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Ἐκεῖ κοντοστάθηκε.

—Λέτε;... μ' ἐρώτησε.

—Μὰ... δὲν ξέρω πῶρα ἐγὼ τὸν ἐαυτό μου! ἀπάντησα χαμογελῶντας μελαγχολικά.

ΖΑΝ ΠΡΕΒΟΣΤ

Τὸ μικρὸ κορίτσι τοῦ Τέννεση πού κερδίζει 275.000 δραχμὰς τὴν ὥρα

ΓΚΡΑΙΗΣ ΜΟΥΡ

ΚΑΜΜΙΑ καλλιτέχνης τοῦ μελοδράματος δὲν πληρώθηκε ἡ ποτὴ, ὅσο πληρώθηκε ἡ Γκράιης Μούρ τὸ ἔακουσέ-νο αὐτὸ ἀηδόνι τοῦ Τέννεση. Ξέρετε πόσο πῆρε γιὰ ἕνα ρεσιτάλ τραγουδιοῦ, πού ἔδωκε τὴν ἴη Νοεμβρίου; Χίλιες λίρες στεολίνες! Μισὸ ἑκατομμύριο, δηλαδὴ! πλεόν δραχμὲς, μέσα σὲ δύο ὥρες!

Πρέπει, ὅμως, νὰ διωλογηθῇ ὅτι ἐλάχιστες πριμαντόνες τῆς ὀπερας εἶναι προικισμένες μὲ τόσο πλούσια χαρίσματα, ὅπως ἡ Γκράιης Μούρ. Τὸ πρόσωπό της, σπανίως κατατομῆς, φωτίζεται ἀπὸ δύο σότια μπλε περβάνς κι' ἀπὸ ἕνα σότια μαλαστὸ μὲ δόντια μαργαριταρένια. Ἡ σιλουέττα της ἔχει ὅλη τὴν ἀρμονία τῶν γραμμῶν πού χαρακτηρίζουν τίς φίλαθλες Ἀμερικανίδες. Ἡ δροσιά της εἶναι ἀνεξάντλητος. Καὶ ἡ γοητεία πού σκορπίζει γύρω της, μαγνητίζει, σαγι-

νεύει, αἰχμαλωτίζει ὁλους τοὺς ἀνδρες.

Στὸ παίξιμο, δὲν ἔχει τὸ ταῖρι της. Παίζει μὲ ἀφθαστὴ ἡθοποιία, ξέρε νὰ συγκινή, ἐρμηνεύει τοὺς ρόλους πού της ἐμπιστεύονται κατὰ τὸν πιὸ πιστὸ τρόπο καὶ δὲν παίζει, ἀλλὰ πάσχει μαζί μὲ τὸ πρόσωπο πού ἐνσαρκώνεται.

Τέλος, εἶναι προικισμένη μὲ μιὰ φωνὴ σπανίως ἐκτάσεως, θαυμαστῆς διαστροφῆς καὶ ἀπροσμέτρητος γλυκύτητος, πού ξέρε νὰ τὴ χρωματί-ζη μὲ ἀπίστευτη μαεστρία, σὰν μιὰ δευτέρη Ἀδελίνα Πάττι.

Δικαίως τὴν ὠνόμασαν Ἀηδὸνι τοῦ Τέννεση.

—Εἰς...

Τώρα, ἡ Γκράιης Μούρ βρίσκεται στὸ Παρίσι. Καὶ κάθε πρωῒ, τὴ βλέπει κανεὶς στὰ στενά δρομάκια τῆς Μονμάρτης, ντυμένη σὰν μιὰ μικρὴ ἐργάτρια τῶν χιλιστραγου-δημένων προσκελίων, νὰ πηγαί-νει...

ἐργεταὶ μεταξύ ἐνὸς μοδιστράδικου καὶ μίος φτωχικῆς σοφίτας λαϊκοῦ σπιτιοῦ. Θὰ καταλάβετε βέβαια ὅτι κάτι ἐτοιμάζει πάλι ἡ ἀξέχαστη δημιουργὸς τοῦ «Μιὰ νύχτα ἔρωτος». Τί ἐτοιμάζει; Θὰ σᾶς τὸ πού-με: «Γυρίζει» τὴ «Λουίζα», τὴν ἀθά-νατη ὄπερα τοῦ Γουσταύου Σαρ-παντιέ. Καὶ τὰ στούντια τοῦ Σαίν-Μωρίς ἀντηχοῦν ὀλημερίς ἀπὸ τὰ τραγούδια τῆς φτωχῆς μοδιστρου-λας μὲ τὴ μεγάλη καρδιά.

Ἀγαπᾷ πολὺ τὴ Λουίζα. Πάντο-τε τὴν ἀγαπᾷ, λέγει ἡ Γκράιης Μούρ, γιὰτί κι' ἐγὼ σὰν αὐτὴν ἤ-μουν. Εἶχα κι' ἐγὼ γονεῖς πού δὲν καταλάβαιναν τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευ-θερίας. Ἀγωνίσθηκα κι' ἐγὼ σὰν αὐτὴν γιὰ ν' ἀποκτήσω τὸ δικαίω-μα τῆς αὐτοδιαθέσεώς μου. Ἡ Λουί-ζα εἶναι γιὰ μένα μιὰ πνευματικὴ ἀδελφή. Ἦταν γραμμένο νὰ ἐνσαρ-κώσω μιὰ μέρα τὸν ρόλο της. Κι' ἦ-ταν γραμμένο νὰ γίνῃ στὸ Παρίσι.

Γιὰ νὰ γίνουν, ὅμως, ὅλα αὐτά, χρειάσθηκε μιὰ δολόκληρη σειρὰ ἀ-πὸ θαύματα. Ἡ Γκράιης Μούρ γεν-νήθηκε εἰς ἀπόστασιν ὀκτῶ χιλιά-δων χιλιόμετρων ἀπὸ τὸ Παρίσι, σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τοῦ Τέννεση, στὸ Τζέλλικο. Ὁ πατέρας της ἦταν συν-ταγματάρχης. Καὶ ἡ μικρὴ Γκράιης ἀντράφη σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα που-ριτανικῆς αὐστηρότητος.

Ξέρετε γιὰτί τὴν προώριζαν οἱ θρησκόληπτοι γονεῖς της; Γιὰ ἱερα-πόστολο. Ἐσκόπευαν νὰ τὴ στεί-λουν στὴν Κίνα, γιὰ νὰ διαδώσῃ στοὺς κιτρινούς τίς ἀρχές τοῦ εὐα-γγελίου. Καὶ γιὰ νὰ συνηθίσῃ τὴν ἀποστολὴ αὐτή, ἄρχισε ἀπὸ τοὺς μι-κροὺς νεγκρους τοῦ χωριοῦ της, στοὺς ὁποίους ἐδίδασκε κάθε Κυρι-ακὴ τὴ Βίβλο καὶ θρησκευτικὸς ὕμνους.

Οἱ ὕμνοι προκαλοῦσαν μέσα της βαθεῖες συγκινήσεις.

—Τὸ τραγοῦδι καὶ ἡ μουσική, ἐ-λεγε, μοῦδιναν ἕνα συναίσθημα ἐ-λευθερίας καὶ δραπετεύσεως.

Καὶ μιὰ μέρα, πῆρε τὴν ἀπόφασή της. Θὰ γινόταν ἀρτιστὸς.

Πῶς νὰ τὸ κατορθώσῃ, ὅμως, αὐ-τὸ μιὰ κοπέλλα, ὅταν βρίσκεται σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ μίος Νοτίου Πολι-τείας τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐνώσεως;

Πρῶτο στάδιο: Πείθει τοὺς γονεῖς της νὰ τὴ στείλουν στὴ Βασίλκετον, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τίς σπουδές της. Κι' ἕνα βράδυ, σὲ μιὰ συναυλία μαθητικῆς, ἡ μικρὴ Γκράιης Μούρ τραγουδοῦσε στὸ πλευρὸ τοῦ διαση-μοῦ τενόρου Τζοβάννι Μαρτινέλλι.

«Τὸ κονόρτο πού λείοντος καὶ τοῦ ποντικοῦ», γράφει τὴν ἄλλη μέρα, ἕνας κριτικός. «Ἀλλὰ τὸ ποντίκι θὰ πᾶ πολὺ μπροστά», προσθέτει. Καὶ πράγματι, ἡ Γκράιης δραπετεύει ἀ-πὸ τὸ σχολεῖο καὶ κρούεται ἐπὶ ὀ-χτῶ δολόκληρες μέρες στὸ δωμάτιο μίος φίλης της, ἐνῶ ἡ ἀστυνομία καὶ ὁ κηδεμὼν της ἀναστατώνουν τὸ σύμπαν γιὰ νὰ τὴ βροῦν. Τὴν ἐν-νάτη μέρα, δανεῖζεται ἀπὸ κάπου τριακόσια δολάρια καὶ παίρνει τὸ

τραίνο για τη Νέα Υόρκη. Έγκαθίσταται στο Γκρήνουιτς. Τό Μοντπάρνς, δηλαδή, το Μπρούκλιν. Άλλα τὰ τριακόσια δολάρια ξαντλοδονται πολύ γρήγορα. Και για να μη πεθάνη της πείνας, η εφήμερος παρτενάρ του μεγάλου Μαρτινέλλι, αναγκάζεται να προσληθθί σ' ένα καμπαρέ: το καμπαρέ του «Μαύρου Γάτου».

—□□—

Σε λίγο, την ξαναβρίσκουμε σ'

Η Γκράις Μούρ, στα χέρια του κουρέως και του μακιγιέρ.

Ένα κέντρο του Μπροντουάι. Κι' ε-να βράδυ, χάνει το παντελόνι της επάνω στη σκηνή! Μικρή καταστροφή. Δύο μήνες αργότερα, άλλη καταστροφή, πολύ μεγαλύτερη: Η Γκράις χάνει τελείως τη φωνή της. Έχουν παραλύσει οι φωνητικές της χορδές. Θα γιατρευθί; Έ-να στά γίλια λένουν οι γιατροί. Καί τη στέλλουν στην εξοχή, όπου μένει ένα ολόκληρο εξάμηνο, χωρίς να βγάδι μιλιά. Θαύμα! Η φωνή επανέρχεται, πιο δυνατή και πιο γλυκειά από κάθε άλλη φορά. Πλημμυρισμένη από ευτυχία η Γκράις αναχωρεί για την Ευρώπη. Κι' ένα βράδυ, στο «Σίρς» του Παρισιού, ο Ίρβινγκ Μπέρλιν της παίρνει την υπογραφή, για να παίξει στη νέα του επιθεώρηση, «Μιούζικ — Μπός».

—□□—

Νάτην πάλι η Γκράις Μούρ στο Μπροντουάι και στο μιούζικ — γώλλ. Έπιτυχία θριαμβευτική. Άλλ' η μικρή κοπέλλα του Τέννερ-ση, με την ιερή φλόγα της τέχνης, ξέρει ότι η μοίρα της την καλεί αλλού. Χάρης στη γνωριμία της με την Μαίρη Γκάρντεν, τη διάσημη Αμερικανίδα σοπράνο της Όπερά — Κομίκ και του Μετροπόλιταν, η Γκράις πειθεται να συνεχίση τις μουσικές της σπουδές. Και ξαφνικά, εγκαταλείπει το Μπροντουάι και τὰ φώτα της ράμπας. Κι' επιδίδεται στο μάθημα του τραγουδιού, ακολουθώντας όλους τους μεγάλους δασκάλους του Μιλάνου και του Παρισιού. Περνούν μήνες πολύ. Και νάτην έτοιμη για τις πρόβες.

Ο Τάιγκλερ, ο διευθυντής του Μετροπόλιταν της λέγει:

—Δέν θα γίνετε ποτέ καλή αιδός της όπερας. Έχετε παίξει πολύ στην όπερέττα!

Άλλ' η Γκράις απαντά: —Στοιχηματίζω εκατό δολάρια ότι θα τραγουδήσω στο Μετροπόλιταν. Πράγματι, λίγους μήνες αργότερα, η Γκράις Μούρ έντεμπουάριζε στον «Ρωμάιο και Ίουλιέττα», με θριαμβευτική έπιτυχία, κερδίζοντας έτσι και τὰ εκατό δολάρια του στοιχήματος.

—□□—

Μιά μέρα, έρχεται στο Παρίσι. Και παρουσιάζεται στον διευθυντή της Όπερά—Κομίκ, για να τραγουδήσει «Λουίζα».

—Δέν καταλαβαίνετε τίποτε από τη ζωή, της λέγει ο Άλμπέρ Βόλφ. Έλστε ύστερα από δυό χρόνια!

Όχτώ χρόνια αργότερα, η Γκράις τραγουδάει την Άρια της Λουίζας στην Όστάνδη. Έχει τώρα φθάσει στον κορυφώνα της δόξης της. Καί ο πρώτος που σπεύδει να τη συγχαρή για την άφθαστη δημιουργία της, είναι ο ίδιος ο Άλμπέρ Βόλφ.

—Δέν μοι λέτε, αγαπητέ μου μαίτρ, του λέγει η Γκράις. Καταλαβαίνω τώρα κομμάτι;

Εδώ είναι που όλα υπολογίζονται με το...εκατοστόμετρο. Για να είναι η εικόνη και η φωνή τέλειες ή ήθοποιος πρέπει να σταθί σε ώριμη απόσταση από το φανά και το μικρόφωνο.

Τώρα είχε συμφιλιωθεί και με την οικογένειά της, η οποία εγκατέλειψε το Τζέλλικο και διαμένει στο Τσαλλανούγκα του Τέννερση. Άλλ' ο πατέρας της δέν είναι πιά συνταγματάρχης. Διευθύνει ένα μεγάλο κατάστημα. Τόν βαθμό, όμως, του συνταγματάρχου τόν κατέχει τώρα η Γκράις Μούρ. Της τόν απένειμεν επίσημως η κυβέρνησης του Τέννερση. Και στις έπισημες δεξιώσεις που γίνονται στο Κυβερνείο, η μεγάλη καλλιτέχνις εμφανίζεται με τη φανταχτερή στολή — φούστα μακρυά και ζακέττα κοντή —της συνταγματάρχινας της εθνικής φρουράς του Τέννερση, που της πηγαίνει περίφημα!

—□□—

Άπο όλους τους ρόλους που έρ-

μηνεύει η Γκράις Μούρ στις μεγαλύτερες λυρικές σκηνές του κόσμου, η «Λουίζα» είναι ο πιο ευνοούμενος ρόλος της. Καί μιὰ που έγινε άσπτηρ του κινηματογράφου, απέφασισε να «γυρίση» και τη «Λουίζα».

Για να πραγματοποιήση το μεγάλο αυτό καλλιτεχνικό της όνειρο, η Γκράις άκυρώνει ένα συμβόλαιο που θά της απέφερε έναμισο εκατομμύριο δολάρια για τρία φίλμ πληρώνει μιὰ μεγάλη ποινική ρήτοσα και μπαρκάρει για την Ευρώπη.

—Κατά βάθος είμαι μιὰ ιεραπόστολος, λέγει. Πιστεύω στην κινηματογραφική έπιτυχία των μεγάλων λυρικών έργων. Θα «γυρίσω» τη Λουίζα.

Η πρότασίς της έγινε δεκτή μ' ένθουσιασμό από τόν γαλλικό κινηματογράφο. Πιο πολύ, όμως, από όλους ένθουσιάστηκε ο πατέρας της Λουίζας ο Γουσταβός Σαρπαντιέ, με τόν όποιον η Γκράις Μούρ μένει ώρες ολόκληρες, συζητώντας για τη λυρική τέχνη. Καί όποτε, ο 78ετής μουσουργός παρασύρεται άπό τις αναμνήσεις του, διηγείται στην Άμερικανίδα καλλιτέχνιδα πώς έζησε στα 1883 την περιπέτεια του Ζουλιέν και της Λουίζας και πώς ύστερ' από λίγα χρόνια έγραψε, ξενοχτώντας ως το πρωί, σ' ένα μικρό δωμάτιο της Μονμάρτρης, το άθόνατο άριστούργημά του.

Η Γκράις Μούρ θέλει να μάθη ολόκληρη την ιστορία της Λουίζας. Άπορεί πώς η δεσποινίς Μάρθα Ριστόν, που τήρε το πρώτο βραβείο του Κονσερβατουάρ και που τραγούδησε άφθαστα «Λουίζα», έγκατέλειψε το θέατρο, ύστερ' από καριέρα έξ μηνών, για να παντρευθί!

5...4...3...2...1... Η κόκκινη άμπουλ—το σύνθημα—άναψε. Καί η εξαίσια φωνή της Γκράις άντηχεί. Τά μηχανήματα την άποτυπώνουν...

—Κι' έγώ είμαι παντρεμένη, λέγει—ο σύζυγός της όνοιάζεται Βαλεντίνος Παρέρσ—άλλά δέν σκέφθηκα ποτέ να εγκαταλείψω την καριέρα μου.

ΠΩΛ ΚΟΡΝΤΩ

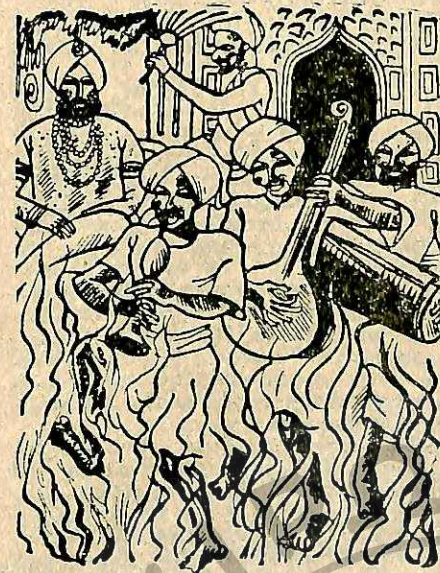
Τὰ παράξενα της φύσεως

Οί άνθρωποι που μπαίνουν στη φωτιά χωρίς να καίγονται

Η περίπτωση των ανθρώπων που βαδίζουν επάνω στη φωτιά, χωρίς να πάθουν το παραμικρό έγκαυμα, δέν είναι κα-θόλου σπάνιες στην ιστορία. Χωρίς ν' ανατρέξουμε στον βιβλικό Δανιήλ και στους Τρεις Παίδας έν καμίνω, μπορούμε ν' άπαριθμήσουμε πλήθος άλλο παρομοίων περιπτώσεων έξ ίσου καταπληκτικών. Κατά τόν 17ον αιώνα, ο Άγγλος θαυματοποιός Ρίτσαρντσον κατέπληξεν όλους τους συγχρόνους του με τήν... πυροφαγία του. Χωρίς να προβαίη σε καμιά ταχυδακτυλουργική πράξη, μασσούσε μπροστά σε άξιόπιστους μάρτυρας άναμμένα κάρβουνα, κα-τάπινε βυωμένο γυαλί και θειάφι και κρατούσε ώρες ολόκληρες μέσα στο στόμα του άναμμένη λαμπάδα. Την ίδια εποχή, η διάσημη Μαρία Σοννέ έμενε ξαπλωμένη πάνω από μιὰ μεγάλη φωτιά, «δσιν ώρα χρειάζοταν για να ψηθί στην ίδια φωτιά ένα μοσάρι!». Η αυτοκράτειρα Εύγενίχ είχε υπό την προστασία της ένα μέντιουμ, που κρατούσε στις γούφτες των χειρών του ένα άναμένο κάρβουνο, μεγέ-θους πορτοκαλιού, χωρίς να δοκι-θους πορτοκαλιού, χωρίς να δοκι-μάξη τόν παραμικρό πόνο. Πιο πρόσφατο άκόμα είναι το παράδειγμα της Άννι Χούντερ, η όποία στα 1923 έπαρνε από την σόμπα άναμμένα κάρβουνα και τὰ κρα-τούσε ώρες ολόκληρες στα χέρια της. Το πρόσωπο, όμως, αυτό έκτε-λούσε τὰ πειράματά του εύρισκό-μενον σε κατάσταση ύπνώσεως. Το διάφορον «Ένας συνάκτης του Λονδίνου, Νταίλνι Έξπρές» του έπίδειξη που παρευρέθη σε μιὰ έπίδειξη της Άννι Χούντερ, έπεισθη κατά-τρόπον άπόλυτον περί της άληθεί-ας του καταπληκτικού αυτού φα-νομένου. Μόλις τόν είδε η Άννι Χούντερ, έπήρε ένα κάρβουνο ά-ναμμένο και τό έβαλε πάνω στο κεφάλι του. Ο ρεπόρτερ δέν αίσ-θάνθηκε τίποτε. Όταν, όμως, θέ-λησε να πιάση το κάρβουνο με τὰ χέρια του, έπαθε τρομερά έγκαύ-ματα!

—□□—

Το περπάτημα επάνω στη φω-τιά είναι συνήθεια διαδιδόμενη σε πολλούς πρωτογόνους λαούς. Ο άγγλικός τύπος άσχολ'θη τελευ-ταίως με τὰ πειράματα που έξετέ-λεισε, για πρώτη φορά στην Άγ-γλία, ο Κούντα Μπούε, ένας Μού-σουλμάνος από το Κασμίρ των Ιν-διών και τὰ όποια έγιναν μπροστά διών και τὰ όποια έγιναν μπροστά σε καθηγητά και σε γιατρούς. Η έπίδειξις έγινε στο Κάρσχαλτον, όπου ο Κούντα Μπούε άνοιξε δυό γανδάκια μήκους τεσσάρων μέτρων και πλάτους έναμισο μέτρου. Ως καύσιμος ύλη έ χρησιμοποίησαν καύσιμος ύλη έ χρησιμοποίησαν έφτὰ τόννοι δρύινα κούτσουρα, έ-κατό κιλά κάρβουνα κι' έξηντα λί-ρες παραφίνη.

Οι μουσικοί του παλατιού πήδησαν μέσα στις φλόγες...

του Κούντα Μπούε, κατά μήκος των δύο γανδάκιων, ο καθηγητής Πάν-νι, διευθυντής του χειρουργικού τμήματος του νοσοκομείου της Άγ-γίας Μαρίας, έξήταξε προσεκτι-κά τὰ πέλματα του Ινδού, χωρίς να βρίσκη ούτε έγκαύματα, ούτε υπόππους έπαλειψεις με άγνωστες αλοιφές. Έπί πλέον — το και πιο καταπληκτικό — τὰ πόδια του Ιν-δού διατηρούσαν την ίδια θερμο-κρασία πρό και μετά το πείραμα!

Δυό από τους παριστανένους, ο γιατρός Ντίγκμπι Μόοναχ και ο δημοσιογράφος Στέλτ, έπιχειρή-σαντες να βαδίσουν με τὰ παπού-σια επάνω στην ίδια φωτιά, αναγ-κάστηκαν να εγκαταλείψουν την προσπάθειά τους, από το πρώτο τους βήμα, υποστάντες τρομερά έγκαύματα.

Καί ανάλογο βεβαιώνει κι' ο έπίσκοπος της Μυζόρης, Ντέβιαν, ο όποιος παρηκολούθησε στα 1921 μιὰ άνατριχαστική πορεία επάνω στη φωτιά, που έγινε παρουσία του βασιλέως.

Τόν Μάρτιον του 1921, γράφει έ έν λόγω κληρικός, ο Μαχαρά-

γιας της Μυζόρης με προσεκάλεσε να πα-ρακολουθήσω μιὰ πυ-ρολατρική έπίδειξη, που θά γινότανε μέ-

σα στο πάρκο των άνακτόρων του. Πήγα στις έξ ή ώρα. Είχαν άνοι-ξη μιὰ τέφρο μήκους τεσσάρων περίπου μέτρων και πλάτους δυό, την όποιαν έγέμισαν με άναμμένα κάρβουνα. Μόλις πησάσσα, έδρω-σα από την υπερβολική ζέση.

Λίγα λεπτά της ώρας αργότε-ρα, κατέφθασε ο βασιλεύς με τη βασιλική οικογένεια και την αύλι-κή του ακολουθία. Καθήσαμε όλοι, σε μιὰ έξεδρα στημένη σε άπό-σταση είκοσι πέντε μέτρων από τη φωτιά κι' άμέσως είδαμε να μās πλησιάζη ένας Ινδός μουσουλμά-νος, ο όποιος, αφού υπεκλίθη πρό του βασιλέως, κατηνύνη κατόπιν προς τη φωτιά. Ένόμισα ότι θά έμι-παινε ο ίδιος στη φωτιά. Μά δέν συνέβη τίποτε τέτοιο. Άρπαξε κά-ποιον άλλον, που στεκόταν εκεί κοντά και τόν έρριξε μέσα στο φλεγόμενο γανδάκι. Τις πρώτες στιγμές, ο άνθρωπος έκανε πώς τρώαζε και προσπαθούσε να βγίη έξω από την κόλαση εκείνη του πυ-ρός. Σε λίγο, όμως, τόν είδαμε να χαμογελά με έκφραση υπερτάτης ευχαριστήσεως και να στρουγγυλο-κάθειται πάνω σε μιάν άναπαυτική πολυθρόνα. Ύστερα σηκώθηκε, έβ-γαλε τὰ παπούσια του κι' άνω-νά χορεύη πάνω στη φωτιά. Καί να τώρα η συνέχεια του άπιστεύτου αυτού θαύματος. Μόλις ο άνθρω-πος αυτός βγήκε από τη φωτιά τε-λείως άπρωτος, έρριξε μέσα στο γανδάκι κάτι ξερά φύλλα, κι' ά-μέσως ξεπήδησαν κάτι τεράστιες φλόγες. Άμέσως, οι μουσικοί του παλατιού πήδησαν με τὰ όργανά τους μέσα στις φλόγες κι' άρχισαν να παίζουν διάφορα μουσικά κομ-μάτια, χωρίς να καίγονται ούτε αυτοί, ούτε τὰ μουσικά τους όργα-να, μ' όλο που οι φλόγες τους εί-χαν ζωσμένους από όλες τις μεριές, κατόπιν, δυό Άγγλοι ρώτησαν τόν βασιλέα αν θά μπορούσαν να δοκιμάσουν κι' αυτοί το ίδιο. «Πο-λύ ευχαρίστως», τούς είπε ο βασι-λεύς χαμογελώντας. Πράγματι, οι δυό συμπατριώται μου μπήκαν μέ-σα στο άναμένο γανδάκι, έκαναν μερικές βόλτες επάνω στα κατα-κόκκινα κάρβουνα και βγήκαν σω-οι και άβλαβείς. Όταν τούς ρώτη-σα τί αισθάνθηκαν, μοι άπήντη-σαν ότι είχαν την έντύπωση ότι βρισκόταν σ' ένα φούρνο, χωρίς, όμως να υποστούν το παραμικρό έγκαυμα.

Πώς εξηγούνται όλα αυτά τὰ φαινόμενα; Η έπιστήμη σιωπά.

ΠΙΕΡ. ΝΤΕΒΩ

Λεπτά απ' τόν Ούρανό!

(Ένα μπάρο. Ένα ώρα είναι 4 μ.μ. Τό κατάστημα είναι έρημο. Ο μπάρο, καθισμένος πίσω από τόν πάγκο διαβάσει ένα περιοδικό.

Μπαίνει ο Ζερμαίν Μπουνέ, καλοντυμένος έως τριανταπέντε χρονών. Είναι τακτικός πελάτης δέν έρχεται όμως ποτέ τίς νωρίς.

Ο Άρθουρος δέν προσπαθεί νά κρύψει τήν έκπληξή του).

ΑΡΘΟΥΡΟΣ.—Πώς αυτό κ. Ζερμαίν; Μήπως βρέχει;

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Όχι. Γιατί;

ΑΡΘΟΥΡΟΣ.—Για νά έλθετε τέτοια ώρα, ένόμισα ότι μπήκατε για νά προσφύλαγείτε από τή βροχή!

ΖΕΡΜΑΙΝ (γελώντας).—Όχι. Έχω ένα ραντεβού με τόν Μπερνάρ Γαστόν...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ.—Με τόν κ. Μπερνάρ;

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Ναί. Ένα ραντεβού εμπιστευτικής φύσεως.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ.—Εάν σάς ένοχλώ, θα φύγω κι' εγώ. (Γελά). Θα έμπιστευτώ σε σας τό μαγαζί.

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Περιττόν. Θα πάμε νά καθήσουμε στο βάθος.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (πειραγμένος).—Φοβάσαστε μή μαρτυρήσω τά μυστικά που θα πείτε; Μά αν άνοιγα τό στόμα μου νά πω όσα ξέρω, όσα έχουν άκούση τ' άφτιά μου, θα γινόταν γαλασμός κόσμος...

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Τό πιστεύω αυτό. Για νά μου δώση ραντεβού όμως ο Μπερνάρ τέτοια ώρα, θα πη ότι θα έχη νά μου άνακοινώση κάτι τό εξαιρετικό... Θα θέλη νά μου εξομολογηθή, φαντάζομαι κάποια στενοχώρια του. Όπωςδήποτε, δόσε μου ένα βερμούτ...

(Μπαίνει ο Μπερνάρ. Φορεί πλατύφυλλο γερμανικό κι' ένα μάλλινο κασκόλ).

ΖΕΡΜΑΙΝ (στον Μπερνάρ).—Τί συμβαίνει τέλος πάντων; Καμιά καταστροφή;

ΜΠΕΡΝΑΡ (ό όποιος δέν έχει τό συνηθισμένο του ύφος).—Δέν είναι τίποτα τό τόσο τραγικό... (Στόν Άρθουρο).—Ένα βιβλίο... (Στόν Ζερμαίν). Πάμε σε κείνο κεί τό τραπέζακι στο βάθος.

(Ο Άρθουρος, μουρμουρίζοντας πηγαίνει καί κάθεται σ' ένα μικρό τραπέζακι του βάθους).

ΜΠΕΡΝΑΡ.—Αυτά είναι που συχαίνουμαι. Όταν κανένας είναι τακτικός σ' ένα μπάρο τά γκαρσόνια άποκτούν μιά οικειότητα έξωφρενική μαζί του. Στοιχηματίζω ότι ο Άρθουρος θα προσπαθή νά μαντεύση καί τί λέω...

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Πές το, λοιπόν!

ΜΠΕΡΝΑΡ (ύστερ' από ένα μικρό διαγαγμό).—Νά... Θέλω νά σου ζητήσω κάτι.

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Δανεικά; Δέν πέφτει, δυστυχώς, σε κατάλληλη στιγμή...

ΜΠΕΡΝΑΡ (σαρκαστικά).—Δέν μ' εκπλήτουν τά λόγια σου. Τά περίμενα. Όπωςδήποτε, σ' ευχαριστώ. Δέν πρόκειται όμως νά σου ζητήσω δανεικά. Άπεναντίας, μάλιστα, έχω πολλά χρήματα...

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Διάβλε! Αυτό θα πει τύχη! Θέλεις νά μου ζητήσης

Ένας εύθυμος διάλογος

του Ρομπέρ Ντιεντονέ

τότε τή γνώμη μου για τήν τοποθέτηση τών χρημάτων σου;

ΜΠΕΡΝΑΡ.—Ούτε αυτό. Ήρθα νά σου ζητήσω μιά συμβουλή, ιαπλούστατα. Πρέπει όμως νά μάθης πρώτα πώς περιήλθαν στά χέρια μου τά χρήματα που σου άνέφερα.

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Πράγματι, πώς τά κατάφερες; Μήπως έκλεψες κανένα άδαμαντοποικείο; Μήπως έβούτηξες τήν τσάντα καμιάς γρηάς κυρίας;... ή τό κολλιέ καμιάς Άμερικάνας σε κανένα ξενοδοχείο;

ΜΠΕΡΝΑΡ.—Άφισέ με νά μιλήσω, τελοσπάντων!

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Λέγε.

ΜΠΕΡΝΑΡ.—Είναι μιά πολύ παράξενη ιστορία. Μοιάζει με κινηματογραφικό φίλμ.

»Πρό τριών εβδομάδων, καθώς περνούσα από τό μπουλεβάρ «Ωσμαν είδα μιά πολύ κομψή γυναίκα νά βγαίνει από ένα κατάστημα νεωτερισμών. Τήν παρηκολούθησα. «Όχι γι' άλλο λόγο, δηλαδή, παρά μόνο γιατί οί γιατροί μ' έχουν συμβουλεύσει νά περπατώ δυό ώρες τήν ημέρα.

»Η άγνωστη μπήκε σ' ένα σπίτι της όδοσ τών Μαθουρίνων. Περιμένα λίγη ώρα απ' έξω, μή τυχόν ξαναφαινόταν. Τίποτα. Έφυγα κατόπιν σιγά, σιγά, καί σε βεβαιώνω πώς τήν έπομείνη ούτε τήν συλλογίζομαι καθόλου.

»Τό άπόγευμα, όμως, τήν ίδια ώρα όπωσ καί τήν προηγούμενη τήν ξανασυνήντησα. Αυτή τή φορά φαινόταν σά νά ήθελε νά με άποφύγη. Γιατί μ' είχε άναγνωρίσει καί αυτή. Έχασε τήν ύπομνή της όμως στο τέλος καί μπήκε πάλι στο ίδιο σπίτι όπως καί τήν προηγούμενη βραδυά.

»Τήν τρίτη μέρα τά ίδια. Πρίν μπή όμως στο σπίτι ή άγνωστη με πλησίασε: «Είναι έξοειντό τό έπάγγελμά σας», μου είπε.

»Τό έπάγγελμά μου;» έκανα έγώ με ψυχραιμία. «Είναι περιττόν νά ύποκρίνεσθε. Σας έχει βάλη ο άντρας μου νά με παρακολουθήτε; Πόσο σάς πληρώνει γι' αυτό;». Δέν ξέρω τί μου ήρθε τότε καί άπάντησα: «Τί νά γίνη! Πρέπει να κερδίσουμε, όπως δήποτε, τό ψωμί μας». Αυτή, με ύφος αυστηρό μου έζήτησε τή διεύθυνσή μου. Τής τήν έδωσα.

»Τήν άλλη μέρα, νά σου τήν στο σπίτι μου. Τής έκαγα

έντύπωση ή πολυτελής έπίπλωσις. «Μά κερδίζετε τόσα, λοιπόν, από τό έπάγγελμά σας;» μ' έρώτησε, με άπορία.

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Κι' έπεσε στήν άγκαλιά σου.

ΜΠΕΡΝΑΡ.—Όχι άκόμη. Μου έζήγησε για ποιόν λόγο άπατούσε τόν άνδρα της. Ήταν ένας έλεινός ένας ζηλιάρης, ένα τέρας!

»Άλλά ο έραστής της δέν πήγαινε πίσω. «Άκουσε, άγάπη μου» μου έπε...

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Μπα; Σε είπε «αγάπη μου;»...

ΜΠΕΡΝΑΡ.—Μά ναί, λίγο άργότερα. Δέν μ' άφίνεις όμως νά τελειώσω. «Άκουσε, άγάπη μου, μούπε. Θέλω νά τό ξεφορτωθώ αυτό τό τέρας. Καί δέν ήξερα έως τώρα με ποιά τρόπο. Έσύ όμως μου άνοιξες τά μάτια». «Εγώ» διαμαρτυρήθηκα. «Ναί, έσύ! Έπέμεινε αυτή. Δέν ξέρεις τί φοβιτσιάρης που είναι ο έραστής μου. Θα τού πω πώς ο άνδρας μου σε έχει βάλη νά με παρακολουθής. Αυτός θα τό πιστεύσει. Θα τρομοκρατηθή, θα φύγη... κι' έτσι θα μείνουμε μόνοι μας για ν' άπολαύσουμε τήν άγάπη μας...

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Λοιπόν; Τί έγινε;

ΜΠΕΡΝΑΡ.—Όπως τά είχε πη! Σε κάποιο ραντεβού τους ή λεγάμενη δέν πήγε. «Είναι φοβερό! τού έτηλεφώνησε. «Ο άνδρας μου έχει βάλη έναν άστυνομικό νά με παρακολουθή...». Αυτός τά έχασε, ο δυστυχής. Καί μιά μέρα που παραμύνησα έξω από τό σπίτι του όπου είχε μπη ή φίλη μου, ένας ύπηρέτης ήρθε, καί μούφερε ένα γράμμα: «Για νά ξαναγοράσω τή σιωπή σας, σας στέλνω 5000 φράγκα» μου έγραφε. «Από τότε δέν τόν ξαναείδα». Έφυγε. Έξαφανίσθηκε. «Εγινε καπνός». Έπήγε κάπου στο έξωτερικό για ν' άποφύγη τήν όργή του συζύγου...

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Καί τί θέλεις τώρα από μένα;

ΜΠΕΡΝΑΡ.—Μιά συμβουλή μόνο. Τί νά κάνω αυτές τις 5000 φράγκες;

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Καί ρωτάς, καυμένη; Ν' αγοράσης ένα δώρο τό όποιον νά προσοφής στήν φίλη σου!

ΜΠΕΡΝΑΡ.—Έχεις δίκιο! Θα τής πω όμως τήν πρ οέλευση τών χρημάτων...

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Είσαι άνόητος. Γιατί νά μή φανής κουβαρντάς... άφ' έαυτού;

Μ Π Ε Ρ Ν Α Ρ.—Καί πάλιν έχεις δίκιο. (Συλλογισμένος). Ο έραστής άλλωστε βρίσκεται τώρα μακριά...

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Έτσι μπράβο... Κέρασε τώρα, εις ύγειαν του! Άρ-ζουρε!...

Πήνε καί κάθισε σ' ένα μικρό τραπέζακι του βάθους.

P. NTIENTONE

"Όταν τὰ τετράποδα πηγαίνουν σχολείο!...

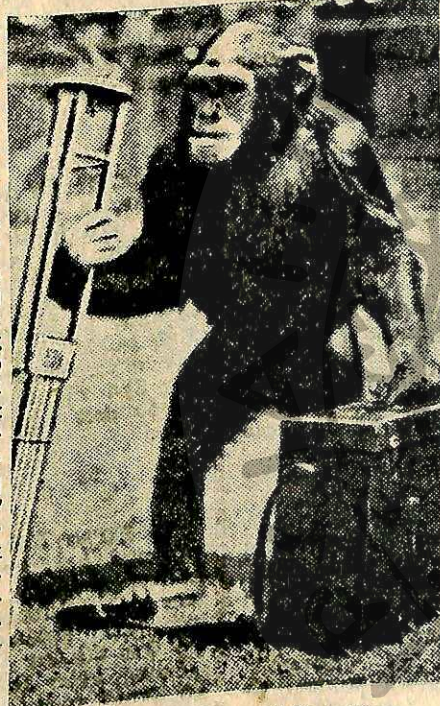
(Άφιερωμένο στους μαθητάς)

Εγώ ξεφτέρει, ο διευθυντής της σχολής κυττάζει νά τόν πωλήση ή νά τόν ένοικιάση. Οί καλλιερηγται θάμβασκος ένδιαφέρονται ιδιαίτερώς για τούς έργατικούς ελέφαντας, οί όποιοι στοιχίζουν πολύ λιγώτερο από τά θώδια καί είναι πιο οικονομικοί από τά τρακτέρ. Τό ένοίκιον του ελέφαντος άνέρχεται μέχρι 2.500 φράγκων τό χρόνο. Καί τί ελέφαντες. Με δίπλωμα, κύριοι!

Στή Σουμάτρα υπάρχει μιά άλλη, ένδιαφέρουσα σχολή ζώων. Σ' αυτήν φοιτούν οί μαϊμούδες. Με λίγες λυχουδιές, οί πιθήκοι προσελκύονται καί δέν υποβάλλουν σε κανένα κόπο τούς εκπαιδευτάς των. Τά μαθήματα δίδονται στο ύπαιθρο. Ο καθηγητής, ένας ίθαγενής, έξηγει στους μαθητάς του, με διάφορες χαρακτηριστικές κινήσεις, πού τις μιμούνται οί πιθήκοι, πώς νά κάνουν για νά συλλέγουν τά κοκκοκάρυδα. Καί βλέπει κανείς τις μαϊμούδες ν' άναρριχώνται πάνω στα δέντρα, νά παίρνουν στά χέρια τους τις καρύδες, νά τις στριφογυρίζουν όσο νά κοπούν από τό δέντρο καί νά τις ρίχνουν κατόπιν στο έδαφος. Σάν καλοφαγάδες που είναι, ξέρουν νά ξεχωρίζουν τά ώριμα από τά άγουρα φρούτα.

Άλλ' ή δουλειά τους δέν σταματάει ως εδώ. Μόλις κατεβούν από τό δέντρο, έχουν νά καθαρίσουν τις καρύδες, πράγμα που τό κάνουν με μεγάλη χαρά, γιατί ξέρουν ότι θα άνταμειφθούν στο τέλος, με μιά μπανάνα!

Χάρις στή σχολή αυτή, οί ίθαγενείς διευκολύνονται πολύ στήν προσπάθεια της συλλογής κοκκοφονίκων, ή όποία δέν είναι καί τόσο εύκολη, λαμβανομένου ύπ' όψιν του μεγάλου ύψους τών δένδρων.

Ο... χαριτωμένος αυτός πιθήκος είναι ένας έπιμελέστατος μαθητής!

Καί τώρα, ως έλθουμε σε μιά άλλη σχολή, πού λειτουργεί στήν Άγγλία, χάριν τών πουλιών.

Η σχολή αυτή ιδρύθηκε από μιά εταίρια ζωοφίλων. Καί σκοπός της είναι ή εκμάθησις τών πουλιών στά... πέ-

ταγμα. Παράξενη ιδέα, ε; Καί όμως έξηγείται εύκολα... Συμβαίνει πολλές φορές, διάφοροι έκδρομείς νά έρίσκουν τό καλοκαίρι έναν μικρόν κοκκινωσκούφη ή άλλο πουλάκι, πού νάχει πέση από τή φωλιά του. Τό παίρνουν στο σπίτι, τό περιποιούνται, τό κρατούν όλον τόν χειμώνα καί τήν άνοιξη άνοίγουν τό παράθυρο καί τό αφήνουν ελεύθερο νά πετάξη.

Έν τούτοις, ένώ κατά θάθος οί πτηνόφιλοι αυτοί νομίζουν ότι κάνουν μιά καλή πράξη, στήν πραγματικότητα, διαπράττουν τό πιο έγκληματικό σφάλμα. Γιατί τό πουλάκι, αυτό που έζησε μήνες καί μήνες μέσα στο κλουδί, κατέστη άνίκανο νά πετάξη για πολύν καιρό, έμαθε ν' άναζητή μονάχο του τροφή καί κινδυνεύει νά φαγωθή από τις γάτες ή νά ψηφίση τής πεινας.

Νά, λοιπόν, τί θέλει νά έμποδίση ή σχολή πού άναφέραμε. Στο εκπαιδευτήριο αυτό, πού τό διευθύνει ή μίς Πωλιν Γκόουερ, υπάρχουν γιγαντιαία κλουδιά, μέσα στά όποία τά μαθητεύμενα πουλιά έξασκούνται στο πέταγμα καί δυναμώνουν τις φτερούγες των.

Η μίς Γκόουερ είναι αυστηρότατη στο ζήτημα της δουλειάς. Τελευταίως είχε ως μαθήτριά μιά κουκουβάγια καί τήν ύποχρέωσε νά μεταβή μονάχη της στο κυνήγι τών ποντικών.

Στή Νέα Υόρκη, υπάρχει πάλι μιά σχολή σκύλων. Σκύλων, όμως, πολυτελείας. Είς μάτην θ' άναζητήσετε μεταξύ τών τροφίμων της κυνηγετικά σκυλιά ή άλλα μανδρόσκυλα. Θα συναντήσετε μονάχα πεκινούα, άγγλικά τερριέ, λουλού της Πομερανίας, δανικά λεωριέ καί διάφορα άλλα κοσμικά σκυλάκια.

Καί τί σπουδάζουν οί κοσμικοί αυτοί τετράποδες; Πολλά καί διάφορα: Μαθαίνουν νά καθώνται κομψά στο χώλλ ένός μεγάλου ξενοδοχείου, νά μή γαυγίζουν μέσα στο έαγκόν-λί, νά παρακολουθούν ήσυχά τις κινηματογραφικές ταινίες, νά άκούν συναυλίες άδιαμαρτύρητα καί νά μή κάνουν πιπί στήν άγκαλιά της κυρίας τους.

Στό ίδιο αυτό σχολείο υπάρχουν καί ειδικοί για τήν τουαλέττα τών σκυλιών. Άν ήθετε τά μπουκαλάκια με τά διάφορα καλλυντικά που χρησιμοποιούνται για κάθε σκυλάκι, θα σταυροκοπηθήτε. Μά τόσο παραφροσύνη, λοιπόν, θα πητε, υπάρχει στήν Άμερική; Μάλιστα, κύριοι. Κάθε σκυλάκι έχει τή μουρδιά της προτιμήσεώς του, τή μπριγιαντίνη του, τις κρέμες του καί τις αλοιφές του. Όσο για τήν τροφή τους, φτάνει νά σάς πούμε ότι στο μαγειρείο της σχολής υπάρχουν πέντε ειδικοί μάγειροι, πού δέν έχουν άλλη δουλειά, παρά νά έτοιμάζουν διάφορα «πατέ» με φρέσκο θούτυρο καί με αυγά της ώρας!

MARIANNA ΜΠΩΓΚΡΑΝ

ΧΙΟΥΜΟΡ

“Έπειτα απο μερικων μηνων υπηρεια στο εργοστάσιο, ο νέος προϊστάμενος του προσωπικού διεπίστωσε ότι δεν απέλαμθανε μεγάλης δημοτικότητας μεταξύ των εργατων. Μια μέρα φώναξε στο γραφείο του έναν ηλικιωμένο εργάτη για να τον ρωτήσει την αιτία.

—Μπάλ ! του είπε. Γιατί να είμαι αντιπαθής στους εργάτες ; —Οταν εγκατέλειψα την προηγούμενη θέση μου οι εργάτες μου έκαμαν δώρο ένα άσημένο σερίτσιο.

—Μόνον άσημένο ; είπε ο εργάτης. —Εμείς άμα φύγετε απ’ αυτή τη θέση είμαστε πρόθυμοι να σας κάνομε δώρο ένα χρυσό σερίτσιο.

“Ο μπαμπάς τσακώνει τον μπαμπά να μουντζουρώνη το έπιστολόχαρτό του.

—Τί κάμεις εκεί ;

—Σου γράφω.

—Μά δεν ξέρεις να γράφης.

—Ξέρω.

—Τότε διαβάσε μου τί μου γράφεις.

“Ο μπαμπάς μένει για λίγο στενοχωρημένος, άλλ’ ύστερα από λίγες στιγμές λέει :

—Μπαμπά, εκείνοι που γράφουν τις έπιστολές δεν τις διαβάζουν, άλλ’ εκείνοι που τις παίρνουν. Διάβασέ την λοιπόν μόνος σου.

Είνε νύχτα. Σε μια γωνιά κάποιος χονδρός κύριος ειαστικός σκονάφτει επάνω σ’ ένα άλλο διαβάτη που περπατά σιγά-σιγά και που του λέει :

—Προσέχετε, κύριε. Δεν βλέπετε μπροστά σας ;

—Εσύ δεν βλέπεις ;

—Εγώ ; Είμαι τυφλός, κύριε.

—Μ’ άφου είσαι τυφλός χριστιανέ μου τί θέλεις και θγαίνεις έξω την νύχτα ;...

—Μπαμπά, μέσα στη τραπεζαρία είναι μια μαύρη γάτα.

—Μήν την πειράξεις, παιδί μου. Οι μαύρες γάτες είναι τυχερές.

—Πολύ τυχερές, μπαμπά. Άφου έβρηκε το φαί σου απείρακτο και το έφαγε.

“Η μαμά με την μαγκούρα στο χέρι :

—Λοιπόν, Τοτό, θά πής, ναι ή όχι, ποιάς έφαγε το γλυκό ;

Και ο Τοτός έμειρίθως :

—Δέν θά μιλήσω παρά μόνον εγώπιοι του δικηγόρου μου!

Μεταξύ φίλων :

—Φοβούμαι ότι κάποιο πρόσωπο που βρίσκεται κοντά σας, θά δοκιμάση μια όδονηρή έκπληξη...

—Αυτό φοβούμαι κι’ εγώ... Δεν έχω δεκάρα απάνω μου...

ΣΚΕΨΕΙΣ

—“Ο Έρωας είναι αδελφός του Θανάτου.

(Έμιλ Μπερζερά)

—Κάθε έρωας φέρνει μαζί του ένα λίκνο κι’ ένα φέρετρο.

(Άνρϋ Μπατάιγ)

—“Ομοιος μ’ εκείνους τους κατακτητάς που περιτριγυρίζονται από έρείπια, ο έρωας έρημώνει τις καρδιές που θέλει να κυριεύση και δημιουργεί το κενόν γύρω του. Και μένει μόνος τότε, ανάμεσα στην καταστροφή.

(Έντουαρντ Ρόντ)

—“Η έπιτυχία ύπηρεε πάντοτε ένα παιδί του θράσου.

(Βολταίρος)

—“Η έπιστήμη είναι άναγκασμένη να όμολογήση ότι μόνον ότι δέν κατώρθωσε να έρρ την πρώτη αίτία των πραγμάτων, αλλά και ότι δέν διαθλέπει ακόμη κανένα μέσο για να την γνωρίση.

(Γουσταβός Λεμπόν)

—“Υπάρχουν ήρωες στο κακό όπως και στο καλό.

(Λά Ροσφουκά)

—“Ο χρυσός μόχος είναι ο Θεός τον όποιον έλάτρευσε πάντοτε το άνθρωπινον γένος.

(Προυντόν)

—“Όλα παρέχουν όπλα στην ήδονή.

(Μασιγιόν)

Οι άνδρες ζητούν το άπόλυτο στον έρωτα. Γι’ αυτό δέν φταίν’ οι γυναίκες.

Δέν γεννά ποτέ, ή καρδιά των γυναικών.

Το μόνο ευχάριστο σε μια γυναίκα όταν γεννά είναι ότι οι άνδρες δέν μπορούν πιά να την κάνουν να ύποφέρη.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Δυό τετράστιχα...

ΠΡΩΤΟ

“Ας πούμε πως άνοιξαμε παρένθεση σε μια σελίδα σής ζωής μας το (θιέλιο

ας ύποθέσουμε μια νύχτα πως έφύ-

σ’ ένα ταξίδι μακρινό με κάποιο (πλοίο.

ΔΕΥΤΕΡΟ

Τώρα μιά κι’ έκλεισε ή παρένθεση (και φτάσαμε

στην αποβάθρα την παλιά, στην ίδια

σαν να μη φύγαμε ποτές, άς ξανα-

δύο ώχροι κι’ άσήμαντοι πολίτες όπως

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΙΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στην έτησία έπίδειξη των έρασιτεχνών σκοπευτών στο Όντάριο, μιά σφαίρα ενός στρατιωτικού όπλου που έκφυροσκόρησε από άποσταση 40 γυαρδών έβρηκε κατά λάθος, θέβαια, κάποιον από τους θεατάς, στα δόντια. Το χτύπημα της σφαίρας στα δόντια τούφερε ζαλάδα κι’ έπεσε χάμω. Κατόπιν σηκώθηκε και θγαζοντας τη ζεστή σφαίρα από το στόμα του, την έδωσε στο κάτοχο του όπλου ο όποιος διεπίστωσε κατάπληκτος το θαύμα.

Το συνολικό μήκος των δρόμων του Παρισιού ύπελογίσθη κατά το 1928 σε 1010 χιλιόμετρα. Από τότε έως σήμερα θά έχουν προστεθί τουλάχιστον άλλα 200 χιλιόμετρα.

Τα παληότερα μετάλλια χρονολογούνται από την αρχαία ελληνική έποχή. Πολλές πόλεις, ιδίως σικελικές, έκοθαν μετάλλια για να έθραύσουν την νίκη των στους Όλυμπιακούς άγώνας.

“Ένα δισεκατομμύριο φράγκων χρυσών ζυγίζει 322.580 κιλά και καταλαμβάνει όγκο 17 κυβικών μέτρων. Εάν ή ίδια ποσότης του χρυσού διαλυθί και μετατραπή σε σύρμα διαμέτρου τριών τετάρτων του χιλιοστομέτρου μπορεί να τυλίξη τη γή κατά μήκος του ίσημερινού.

61.561 μίλλια πάνω σ’ ένα ποδήλατο μόνον κατά την διάρκεια του 1937 είναι το ρεκόρ του Ρενέ Μενζίς. Για την πραγματοποίησή αυτού του άθλου ο Μενζίς κατέστρεψε 12 παντελόνια και άνεβοκατέβηκαν τα πόδια του στα πεντάλια 39 έκατομμύρια φορές.

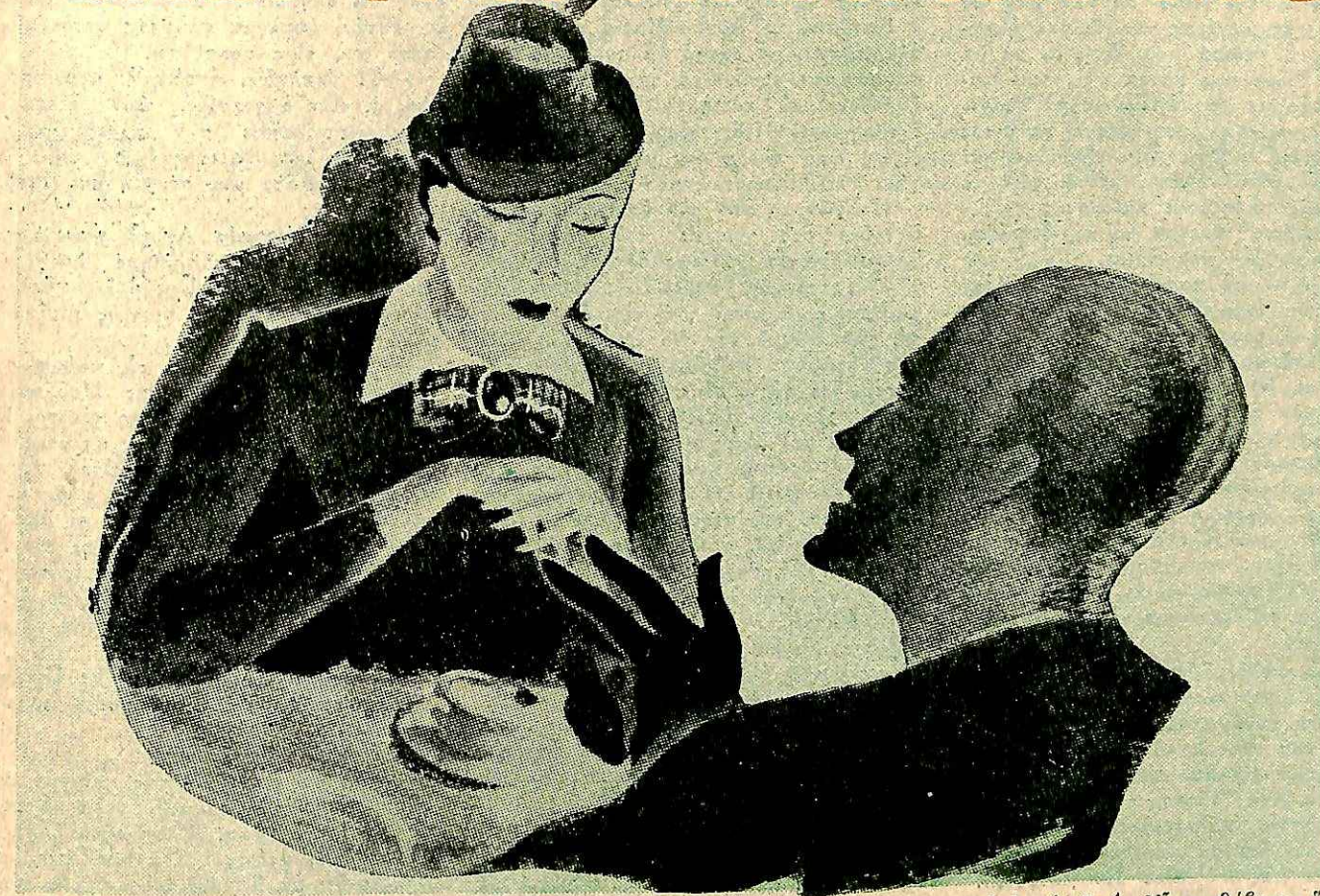
Μεταξύ των μανιωδών συλλεκτών περιέργων άντικειμένων συγκαταλέγεται και ή μίς Μάργκαρετ Ο’ Κωνέλ, μιά από τις πλουσιώτερες γυναίκες του κόσμου.

“Η μίς Μάργκαρετ συλλέγει γουναρικά, κάθε είδους και ποιότητος. Στη συλλογή της μάλιστα έχει και την περιεργότερη γούνα. “Έχει μήκος 3)4 της ίντσας και άποτελείται μόνον από δερμάτα μικρών ποντικών.

“Ο Ζόζεφ Κόλμερ, ηλικίας 85 έτών και ή γυναίκα του “Έβελιν, ηλικίας 75 έτών, έπέρασαν τον μήνα το μέλιτος... μέσα στο άσσαν-σέρ μιας πολυκατοικίας για το λόγο ότι ήθελαν ν’ αποφύγουν τους κόπους ενός ταξιδιού εϋθους μετά το γάμο τους.

Έννοείται ότι ή έκκεντρικότης αυτή διήρκεσε μόνον ένα άπόγευμα.

--ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΜΟΥ

ΜΟΛΙΣ κατέβηκε από το λεωφορείο, ή “Αννα—Μαρία έέχασε τελείως και τον άνδρα της και το σπίτι και όλα όσα τη συνέδεαν με μια ζωή άνιαρή, άχαρη, άγέλαστη. Και με βήμα έλαφρό, γοργό, γεμάτο χαρι, τράβηξε για το σχανδιναυικό ζαχαροπλαστεία της πλατείας της “Όπερα, όπου την περίμενε ο καλλίτερος φίλος της.

Τόν είχε γνωρίσει έδώ και δυό χρόνια σ’ ένα φιλικό της σπίτι. “Ήταν σκισσογράφος. “Όνομάζετο Ζάν-Ζάκ Βιε. Κι’ από τότε τον συναντούσε συχνά, γιατί είχαν γίνει μεγάλοι φίλοι. “Όποτε μάλιστα ο άνδρας της ήταν στις καλές του, τον καλούσε και στο σπίτι της. “Ω! “Η “Αννα—Μαρία δέν προσπαθούσε να γελάση τον έαυτό της. Τώγς καταλάβαι καλά ότι όλες αυτές οι λέξεις: Φιλία, σπογγή, άδελφική άγάπη, έκρυβαν μια μεγάλη αλήθεια: Τόν αγαπούσε τον Ζάν-Ζάκ Βιε. Και ήξερε ότι ο έρωας αυτός είχε γεννηθί μονάχος του, παρά τη θέλησή της και ότι δέν θά μπορούσε να τον κρύψη από τον έαυτό της. Τί χαρά, όμως, τί ψυχικό ξεκούρασμα της προκαλούσε αυτό το τρυφερό κι’ ευγενικό συναισθημα! Μόλις τόν έβλεπε, ύστερ’ από μια μέρα κοπιαστικής δουλειάς, άμέσως άνακουφιζόταν.

Καθισμένος σ’ ένα τραπέζι, κοντά στο παράθυρο, ο Ζάν-Ζάκ περίμενε. Πριν ακόμα διαβή τη μεγάλη τζαμπορτα της εισόδου, ή “Αννα—Μαρία είχε άναγνωρίσει το ξανθά του μαλλιά και το παιδικό του πρόσωπο. Την είδε κι’ εκείνος άνακουφιζόταν.

Καθισμένος σ’ ένα τραπέζι, κοντά στο παράθυρο, ο Ζάν-Ζάκ περίμενε. Πριν ακόμα διαβή τη μεγάλη τζαμπορτα της εισόδου, ή “Αννα—Μαρία είχε άναγνωρίσει το ξανθά του μαλλιά και το παιδικό του πρόσωπο. Την είδε κι’ εκείνος άνακουφιζόταν.

“Ένα διήγημα του ΖΑΝ ΝΤ’ ΑΓΚΡΑΙΒ

άμέσως κι’ έτρεξε κοντά της.

—“Ελα, “Αννα—Μαρία, έλα γρήγορα, έχουμε να μιλήσουμε.

Κι’ από τη μικρή, τρεμουλιαστή πυλκή που είχε σχηματισθί στη γωνιά του στόματός του, ή “Αννα—Μαρία κατάλαβε ότι κάτι σοβαρό επρόκειτο να συμβή.

Κάθισε άπέναντί του. “Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

—Τί τρέχει, λοιπόν, Ζάν-Ζάκ; ρώτησε με άνησυχία.

—Θέλω να σου πώ, “Αννα—Μαρία...

Μά δέν μαντεύεις τί έχω να σου πώ;... Δέν μαντεύεις ακόμα τίποτε;... “Εν πρώτοις, άπάντησε μου στο εξής: Έξέρεις ότι έχουμε πέντε μέρες να ιδωθούμε;

—Τό ξέρω, ψιθύρισε ή “Αννα—Μαρία, χωρίς να τον κοιτάξή.

—Σ’ έλο αυτό το διάστημα, “Αννα—Μαρία, δέν έπαφα ούτε στιγμή να σε σκέπτομαι. Δέν μπορούμε να εξακολουθήσουμε έτσι, πό ξέρεις καλλίτερα κι’ από μένα. Έξέρω ότι με τον Ρομπέρ δέν είσαι καθόλου ευτυχής. “Αποροφημένος καθώς είναι με τις έπιστημονικές του άναζητήσεις, δέν σε προσέχει καθόλου.

Και σύ, για να μη πλήττης, άνοιξες αυτό το άτελει της νεκρορατίων, που σε κάνει να κουράζεσαι τριμερά. “Όσο άγαπίσασταν με τον άνδρα σου, δέν μπορούσε, βέβαια, να γίνη λόγος. Τώρα, όμως, είναι παραφροσύνη να συνεχίζετε

αυτή τη ζωή. Είμαι βέβαιος ότι έπαψες πιά να πιστεύεις στη σοβαρότητα των έπιστημονικών αυτών έρευνών του συζύγου σου... Πές μου, “Αννα—Μαρία, κατάλαβες ότι σ’ αγαπώ; Δέν ξέρω τί είμαι άκριθώς για σένα, αλλά μου είπες κάποτε ότι νοιώθεις τον έαυτό σου ζαλαφρωμένον κοντά μου...

—“Ελα, “Αννα—Μαρία, έλα γρήγορα, έχουμε να μιλήσουμε.

Κι’ από τη μικρή, τρεμουλιαστή πυλκή που είχε σχηματισθί στη γωνιά του στόματός του, ή “Αννα—Μαρία κατάλαβε ότι κάτι σοβαρό επρόκειτο να συμβή.

Κάθισε άπέναντί του. “Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

—Τί τρέχει, λοιπόν, Ζάν-Ζάκ; ρώτησε με άνησυχία.

—Θέλω να σου πώ, “Αννα—Μαρία...

Μά δέν μαντεύεις τί έχω να σου πώ;... Δέν μαντεύεις ακόμα τίποτε;... “Εν πρώτοις, άπάντησε μου στο εξής: Έξέρεις ότι έχουμε πέντε μέρες να ιδωθούμε;

—Τό ξέρω, ψιθύρισε ή “Αννα—Μαρία, χωρίς να τον κοιτάξή.

—Σ’ έλο αυτό το διάστημα, “Αννα—Μαρία, δέν έπαφα ούτε στιγμή να σε σκέπτομαι. Δέν μπορούμε να εξακολουθήσουμε έτσι, πό ξέρεις καλλίτερα κι’ από μένα. Έξέρω ότι με τον Ρομπέρ δέν είσαι καθόλου ευτυχής. “Αποροφημένος καθώς είναι με τις έπιστημονικές του άναζητήσεις, δέν σε προσέχει καθόλου.

Και σύ, για να μη πλήττης, άνοιξες αυτό το άτελει της νεκρορατίων, που σε κάνει να κουράζεσαι τριμερά. “Όσο άγαπίσασταν με τον άνδρα σου, δέν μπορούσε, βέβαια, να γίνη λόγος. Τώρα, όμως, είναι παραφροσύνη να συνεχίζετε

αυτή τη ζωή. Είμαι βέβαιος ότι έπαψες πιά να πιστεύεις στη σοβαρότητα των έπιστημονικών αυτών έρευνών του συζύγου σου... Πές μου, “Αννα—Μαρία, κατάλαβες ότι σ’ αγαπώ; Δέν ξέρω τί είμαι άκριθώς για σένα, αλλά μου είπες κάποτε ότι νοιώθεις τον έαυτό σου ζαλαφρωμένον κοντά μου...

—“Ελα, “Αννα—Μαρία, έλα γρήγορα, έχουμε να μιλήσουμε.

δεν σκέπτεται ποτέ την εύτυχία μου. Κι' η μητέρα του, πρὶν παντρευθούμε, δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε. Ὡστόσο, ἔμεινε κοντά της, ζῶσε μαζί της. Σήμερα, ὁ Ρομπέρ ἔχει μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ τὴν παρουσία μου, ὅπως ἄλλοτε εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴς φροντίδες τῆς μητέρας του. Ὅταν ἡ κυρία Λαρέ, ἡ πεθερά μου, ἔρχεται νὰ μὲ δῇ, ὅταν βοίσκουμαι κοντά της, νοιώθουμε τὴς ὑπάρξεις μας ἐνωμένες μὲ σταθερότητα, γιὰ νὰ φαίνομαστε χρήσιμες στὸν Ρομπέρ, καίτοι ἀπουσιάζουμε καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴ ζωὴ του, καίτοι ξέρουμε ὅτι δὲν μᾶς σκέπτεται καθόλου...

Ὁ Ζάν-Ζάκ θέλησε νὰ τὴ διακόψῃ. Ἀλλ' ἐκείνη δὲν τὸν ἄφισε.

—Ὁλόω νὰ μὲ καταλάβῃς, Ζάν-Ζάκ. Πολὺ λίγοι εἶναι οἱ ἄνδρες ποὺ ἀφισώνουν τὴ ζωὴ τους σὲ μιὰν ἐργασία πραγματικῶς ἀνθρωπιστική, σὲ μιὰν ἀνώτερη ἀπασχόληση. Ὁ Ρομπέρ ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Καὶ συνεπῶς, πρέπει νὰ εἴμαστε ἐπισκεπτικὲς μαζί του. Οἱ συνάδελφοί του, οἱ ἄλλοι καθηγητὰί τῆς βιολογίας τὸν θαυμάζουν. Ὁ καθηγητὴς Σορέλ, τοῦ Ραδιοσκοπικοῦ Ἰνστιτούτου, μού ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν ὅτι πρέπει νὰ εἴμαι περήφανη γιὰ τὸν ἄνδρα μου. Ὁ Ρομπέρ εἶναι μιὰ μεγαλοφυΐα. Ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἐγκαταλείψω;

—Πολὺ καλά, Ἀννα—Μαρία, εἶπε ὁ Ζάν-Ζάκ. Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, δὲν συνεχίζω. Ἦθελα μονάχα νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ ὅπου ἐργάζομαι, θέλει νὰ ἐκδώσῃ μιὰ Ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησι στὴ Νέα Ὦρκη, τῆς ὁποίας μού ἀναθέτει τὴν καλλιτεχνικὴ διεύθυνσι. Φανταζομουν ὅτι θὰ μπορούσαμε ν' ἀναχωρήσουμε μαζί... Ἀφοῦ δὲν μπορείς...

Καθὼς ἐπέστρεψε στὸ σπίτι της, ἡ Ἀννα—Μαρία συλλογιζόταν πῶς ἄρτισε τὸ ἀπόμενός της καὶ πῶς τελείωσε. Εἶχε δὴ τὸν Ζάν-Ζάκ καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ξαναδῇ. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ μείνῃ γιὰ πάντα κυρία Ρομπέρ Λαρέ καὶ νὰ ζήσῃ κοντὰ στὸν δύσκολο αὐτὸν σφῶ ποὺ δὲν τῆς μιλοῦσε ποτέ, μέσα σ' ἓνα σπίτι ποὺ τῆς ἦταν ἀντιπαθητικόν, γιατί ποτέ δὲν τῆς προσέφερε τὴν ἀληθινὴ χαρά...

Ἡ βραδυὰ στὸ σπίτι ἄρχισε καταθλιπτική. Ὁ Ρομπέρ ἦταν κακόμενος, σκυθρωπός, γκρινιάρης... Κάποια ἀκτινογραφικὴ πλάκα δὲν τοῦδωκε τ' ἀποτελέσματα ποὺ περίμενε καὶ τώρα τοῦ ἔφταγαν ὅλα, τὸ σπίτι, τὰ ἐπιπλά, τὸ φαγητό, ἡ σιωπὴ τῆς γυναίκας του, ὁ θόρυβος τῶν αὐτοκινήτων ποὺ περνοῦσαν ἀπ' ἔξω, τὰ ἄσπρα φύλλα ἐνὸς βιβλίου...

Ἔτσι, τὸ πρωὶ τῆς ἐπαύριον, ἡ Ἀννα—Μαρία, ποὺ εἶχε μείνει ἄγρυπνη ὅλη τὴ νύχτα, πήρε τὴν ἀπόφασί της: Πρὸς τί νὰ μείνῃ σ' ὅλη τῆς τῆς ζωὴς κοντὰ στὸν Ρομπέρ; Τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ εἶχε ἀναπτύξει χθὲς στὸν Ζάν-Ζάκ τῆς φαίνονταν τώρα φοβερὰς ἀδείες, χωρὶς σημασία... Γιατί, χάριν μερικῶν ἀκτινογραφιῶν, στὴν ἐπιστημονικὴ ἐξία τῶν ὁποίων δὲν εἶχε καὶ μεγάλη ἱμνία προσόνων, νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία τοῦ Ζάν-Ζάκ καὶ τὴ δική της, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Ρομπέρ δὲν φαίνονταν καθόλου εὐτυχής κοντά της;

Μόλις ἔφθασε στὸ ἀτελιέ της, τηλεφώνησε τοῦ Ζάν-Ζάκ. Χωρὶς νὰ τοῦ πῇ

τίποτε τὸ ὀρισμένο, τοῦ πῆρε ραντεβού γιὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας... Δὲν τοῦ εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἀγωνιώδη τόνό της φωνῆς της, ὁ Ζάν-Ζάκ κατάλαβε ὅτι ἀπὸ τὸ ἀνέλπιστο αὐτὸ ραντεβού ἔαπρεπε νὰ περιμένῃ πολλὰ.

Κατόπιν, ἡ Ἀννα—Μαρία ἔκλεισε τὸ ἀτελιέ της, μὲ σκοπὸ νὰ τὸ μεταβιβάσῃ σὲ κάποιον συνάδελφό της, ποὺ τῆς τὸ ζητοῦσε ἀπὸ καιρὸ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Ραδιοφωνικὸ Ἰνστιτούτο, μὲ ἀπόφασιν ἀφίσῃ στὸν ἄνδρα της μιὰ γραπτὴ ἐξήγηση τῆς ἀποφάσεως ποὺ εἶχε πάρει.

Περνώντας ἀπὸ τὸν διάδρομο ποὺ ὠδηγοῦσε στὸ γραφεῖο τοῦ Ρομπέρ, ἡ Ἀννα—Μαρία πέρασε ἀπὸ τὸν θάλαμο τῶν ἐξωτερικῶν ἀσθενῶν. Ἐαφινικά, ὅμως, εἶδε μπροστά της τὴν κυρία Λαρέ, τὴν πεθερά της. Τί ἔκανε ἐδῶ; Ἦταν ἄρρωστη; Πῶς δὲν τῆς εἶχε πῇ τίποτε, οὔτε αὐτὴ, οὔτε ὁ Ρομπέρ; Ἡ γηραιὰ κυρία τὴν ὑποδέχθηκε μὲ χαμόγελο, ἀλλὰ στὸ βλέμμα της ἡ Ἀννα—Μαρία διέκρινε μιὰ φευγαλέα ταραχὴ, τὴν ἴδια ταραχὴ ποὺ διέκρινε κάποτε καὶ στὸ βλέμμα τοῦ συζύγου της.

—Πῶς ἐδῶ, τέτοια ὥρα, παιδί μου; τὴ ρώτησε ἡ κυρία Λαρέ.

—Δὲν εἶχα δουλειὰ καὶ ἤρθα νὰ δῶ τὸν Ρομπέρ, γιὰ νὰ ἐπιστορέσουμε μαζί στὸ σπίτι, εἶπε ἡ Ἀννα—Μαρία, γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ. Ἀλλὰ σεις πῶς βρεθήκατε ἐδῶ;

—Κι' ἐγὼ ἤρθα νὰ δῶ τὸν δόκτορα Σορέλ, εἶπε ἡ κυρία Λαρέ, μασώντας τὰ λόγια της. Αὐτὴ, ὅμως, τὴ στιγμή εἶναι ἀπασχολημένη. Κάθισε λίγο νὰ φλυαρήσουμε...

Ἐαφινικά, ἡ Ἀννα—Μαρία κατάλαβε. Ἀπὸ κάτι μισόλογα ποὺ τῆς πετοῦσε πότε-πότε ἡ πεθερά της, ἐσχημάτιζε τώρα μιὰν ὁδονηρὴ βεβαιότητα. Ἡ καλὴ αὐτὴ γυναίκα ὑπέφερε ἀπὸ κάποιον ὄγκο, κακοήγη ἴσως καὶ αὐτὸ τῆς ἐδηλητήριαζε τὴ ζωὴ. Δὲν ἔδειξε, ὅμως, ἡ Ἀννα—Μαρία τίποτε ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἐμάντευσε καὶ ἄρχισε νὰ μιλά μὲ τὴν κυρία Λαρέ, γιὰ τὸ ἓνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ὁ δικηγόρος (στὸν πελάτη του ποὺ καταδικάστηκε σὲ θάνατο).—Θάγαρ φίλε μου, αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος. Πές μου τώρα πῶς εἶναι ἡ τελευταία σου θέλησις; Ὁ κατὰδικός. —Νὰ ἐκτελεσθῇτε ἐμεῖς στὴ θέση μου.

Κάποια στιγμή, ἡ πόρτα τοῦ ἱατρείου ἀνοίξε καὶ παρουσιάσθηκε ὁ δόκτωρ Σορέλ, ὁ ὁποῖος, βλέποντας τὴς δύο γυναῖκες, καθυθύνθη ἄμέσως πρὸς τὸ μέρος μέσους τους. Ἡ Ἀννα—Μαρία ἀντελήφθη ὅτι ὁ γιατρός ἀπηυθύνετο μονάχα σ' αὐτήν, πράγμα ποὺ τῆς ἐπιβεβαίωσε αὐτὸ ποὺ εἶχε μαντεύσει.

—Τί ἐκπληξίς, ἀγαπητὴ μου, κυρία Λαρέ, εἶπε ὁ γιατρός. Δὲν ἤξερα ὅτι εἴχατε συνοδεύσει τὴν πεθερούλα σας. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ σᾶς βλέπω. Ἐλάτε μιὰ στιγμὴ στὸ ἱατεῖο μου, θέλετε;

Ἡ γηραιὰ κυρία Λαρέ χαμογέλασε. Ἡ Ἀννα—Μαρία σηκώθηκε καὶ ἀκολούθησε τὸν γιατρό. Καὶ μάλιστα ἔκλεισε πίσω τους ἡ πόρτα, ὁ γιατρός μπῆκε ἄμέσως στὸ θέμα.

—Ἦθελα νὰ ζητήσω τὴ γνώμη σας, σχετικῶς μὲ τὸν ἄνδρα σας. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε. Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συνεχίσῃ τὴς μελέτες του πάνω στὴς ἀκτινογραφίες αὐτές, πρέπει νὰ εἶναι ἀπερίσπαστος ἀπὸ κάθε ἄλλη φροντίδα. Ἄν καταλάβῃ ὅτι οἱ ἀκτινογραφίες αὐτές εἶναι τῆς μητέρας του καὶ ὅτι πρόκειται μὲ τὴς ἀναζητήσεις του νὰ σώσῃ ἓνα προσφιλὲς του πρόσωπο, τότε θὰ συγκινηθῇ καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κάνη τίποτε...

Ἡ Ἀννα—Μαρία τὰ ἄκουσε ὅλα αὐτὰ σὰν σὲ ὄνειρο καὶ κατένευσε μηχανικά.

Ὁ γιατρός ἐσυνέχισε:

—Τῆς τὰ εἶπα ὅλα τῆς πεθερᾶς σου. Εἶναι πολὺ θαρραλέα καὶ ἤθελα νὰ ξέρῃ τὴν πλήρη ἀλήθεια. Ἐλπίζω νὰ ζήσῃ ἄκόμα δυὸ χρόνια... Πάντως, σᾶς ὑποσχομαι ὅτι θὰ βρισκουμαι διαρκῶς παρὰ τὸ πλευρόν της.

Ἡ Ἀννα—Μαρία ἐπέστρεψε κοντὰ στὴν πεθερά της καὶ τὴν χάλασε νὰ φάει μαζί τὸ μεσημέρι. Πέρασαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ρομπέρ, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκαν. Εἶχε φύγει καὶ τοὺς ἀνοίξε ὁ ἴδιος τὴν πόρτα, ὅταν ἔφθασαν στὸ σπίτι. Μόλις τὶς εἶδε, χαμογέλασε, φίλησε τὴ μητέρα του καὶ τὴν Ἀννα—Μαρία καὶ δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ τὴ γνωστή του σκυθρωπότητα.

—Ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ ἐνδιαφέροντα νέα, εἶπε. Ἐλάτε μέσα.

—Τί νέα; ρώτησαν οἱ δύο γυναῖκες μὲ μιὰ φωνή.

—Ἐκανα ἓνα μεγάλο βήμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, σήμερον. Ἀνεκάλυψα μιὰ μέθοδο ποὺ θὰ θεραπεύσῃ ἀσφαλῶς μιὰν ἀσθενή... Δὲν τὴν ξέρω ποῖα εἶναι, γιατί εἶναι πελάτης τοῦ δόκτορος Σορέλ. Ἐξήτασα, ὅμως, τὴν ἀκτινογραφία της καὶ παρεκλούθησα ὅλες τὶς φάσεις τοῦ ὄγκου της.

—Καὶ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν θεραπεύσῃς; ρώτησε ἡ Ἀννα—Μαρία μὲ πνιγμένη φωνή, ἐνῶ ἡ κυρία Λαρέ ἔκανε πῶς ἔβγαζε τὰ γάντια της.

—Ἀπελύτως! Τὴν ἄλλη φορὰ, τῆς εἶδινα δυὸ χρόνια ζωῆς. Τώρα μπορῶ νὰ τῆς ἐγγυηθῶ τὴν πῶ εὐχάριστη μακροζωία.

.....

Ὁ Ζάν-Ζάκ Βιρέ εἰς μάτην περίμενε τὴν Ἀννα—Μαρία στὸ ραντεβού της. Ἡ ἀγαπημένη του ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ γιὰ πάντα κυρία Ρομπέρ Λαρέ.

ZAN—NT' AΓKPAIB

Στὸ περιθώριο τῆς ἱστορίας

Ἡ τραγικὴ ζωὴ τῆς Ἀρτέμιδος ντὲ Πουατιέ

ΓΙΑ τὴν Ἀρτέμιδα ντὲ Πουατιέ, τὴν ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου 11ου, ὁ Βικτωρ Οὐγκὼ ἔγραψε μιὰ σειρά Ἀλεξανδρινῶν στίχων, ποὺ ἔμειναν μοναδικοὶ γιὰ τὴν ἡχηρὴ εὐφροσύνη τους καὶ τὴ ρωμαντικὴ τους διάθεσιν.

Ἡ Ἀρτεμὶς ντὲ Πουατιέ ἦταν νῦθος κόρη τοῦ Βασιλέως Καρόλου Του καὶ τῆς Ἀγνῆς Σορέλ. Τὴν ἐποχὴ, ὅμως, ἐκείνη, τὰ νόθα παιδιά τῶν ἐστεμμένων ἀνεγνωρίζοντο ἀπὸ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς. Ἔτσι, ὁ φυσικὸς ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος, Λουδοβίκος 11ος, τὴν ἀγαποῦσε μὲ ξεχωριστὴ στοργή, τὴν εἶχε κοντά του στὸ παλάτι καὶ τὴν ἀποκαλοῦσε «πολυαγαπημένη τοῦ ἀδελφῆ».

Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ φιλία καὶ τὴν συμμαχία τῆς οἰκογενείας Μπρεζέ, ποὺ διακοῦσε μὲ ἀπολυταρχικὰ δικαιώματα τὴ Νορμανδία, ὁ Βασίλεως Λουδοβίκος 11ος σκέφθηκε νὰ συνδεθῇ μαζί της μ' ἓνα γάμο. Πρὸς τοῦτο ἐβούλασε τὴν «πολυαγαπημένην τοῦ ἀδελφῆ», τὴν Ἀρτέμιδα ντὲ Πουατιέ, τὴν ὁποίαν ἔδωκε ὡς σύζυγον στὸν Ζάκ ντὲ Μπρεζέ, πρωτότοκον τοῦ δουκὸς τῆς Νορμανδίας.

Ὁ γάμος αὐτὸς ἀνηγγέλθη ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ εὐτυχέστερα γεγονότα τῆς Γαλλίας. Ἐν τούτοις, μέσα στίς χαρὲς τῶν μεγάλων τελετῶν, ὁ ἀστρολόγος Ἀρνού, ποὺ ἐξήτασε τὸ χεῖρ τῆς νύφης, ἐστῆμις κατὰ προφητικὰ λόγια, ποὺ ἔβλιναν πολλοὺς νεονύμφους. «Ἐναν μεγάλον ἐχθρόν βάζεις στὸ πλευρό σου», εἶπε πῇ ὁ ἀστρολόγος στὴν Ἀρτέμιδα. Καὶ κείνη κιτρίνισε, σὰν νὰ τὴν δάγκασε φίδι.

—ΣΕ—

Πέρασαν ἄρκετοι μῆνες καὶ τίποτε δὲν ἤρθε ποὺ νὰ δικαιώσῃ τὰ λόγια τοῦ Ἀρνού. Οἱ νεόνυμφοι ρουφούσαν τὸ μέλι τῆς εὐτυχίας μὲ τὰ ἀχόρταγα χεῖλη καὶ τὴ ζωὴ τους στὸν πύργο τῆς Νορμανδίας ἦταν μιὰ ἀτέλειωτη σειρά ἀπὸ συμπτώματα, ἀπὸ κυνηγετικὰς ἐκδρομὰς, ἀπὸ παννυχίδες. Μιὰ μέρα, ὅμως, μαζί μὲ τὸν Κάρολο τὸν Ἀρόμυτο μπῆκε στὸν πύργο της κι' ἡ συμερορά.

Ὁ Ζάκ ντὲ Μπρεζέ καὶ ἡ γυναίκα του ὑποδέχτηκαν τὸν δούκα Κάρολον μὲ ξεχωριστὰς τιμὲς, διοργανώσαντες πρὸς τιμὴν τοῦ ἀλησμόνητα ἐφαντώματος καὶ μεγάλα κυνήγια. Ὁ Κάρολος φάνηκε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴ θερμὴ αὐτὴ ὑποδοχὴ. Ἐπειδὴ, ὅμως, ἦταν φύσει δύσποδοχῇ. Ἐπειδὴ, ὅμως, ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ; — ἀνέθεσε σὲ κάποιον ἐμπιστό του, τὸν Πέτρο, νὰ κατασκοπεύῃ πᾶν ὅ,τι γινόταν μέσα στὸν πύργο. Γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ μάλιστα ἄκόμα πῶς καλὰ τὴν ἀποστολή του, τὸν παρουσίασε στοὺς οἰκοδεσπότης ὡς σπάνιον μάγειρον καὶ δει-

Ἐνα ὡραῖο πορτραῖτο τῆς Ἀρτέμιδος ντὲ Πουατιέ.

νὸν γνώστην τῶν κοσμιῶν καὶ φεύγοντας τοὺς τὸν ἄφισε ὡς δῶρον...

—ΠΕ—

Ὁ Πέτρος φάνηκε τόσο καλὸς ὑπηρέτης, τόσο σπουδαῖος μάγειρος καὶ τόσο ἱκανὸς διαχειριστής, ὥστε πολὺ γρήγορα νὰ κερδίσῃ τυφλὰ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ νέου αὐθέντου του, τοῦ Ζάκ ντὲ Μπρεζέ. Ἀντιθέτως, ἡ Ἀρτεμὶς δοκίμαξε γιὰ τὸ πρόσωπο αὐτὸ μιὰν ἀκατανίκητη ἀντίπαθση, ποὺ δὲν μπορούσε οὔτε ἡ ἴδια νὰ τὴν ἐξηγήσῃ.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Καρόλου ἀπὸ τὸν πύργο τῆς Νορμανδίας, κατέφθασε ἓνας ἄλλος ἐπιφανὴς ἐπισκεπτής: Ὁ Βασίλεως Λουδοβίκος 11ος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ πολυμελὴ συνοδείαν πολεμιστῶν, ἀδελφῶν καὶ κυνηγετικῶν σκύλων. Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ λαγωνικά αὐτά, μάλιστα εἶδε τὸν Πέτρο, γούνηξε μὲ μανία ἐπάνω του καὶ βύθισε τὰ δόντια του μέσα στίς γάμπες του. Ὁ Πέτρος ἀνέλαξε ἀπὸ τὸν πόνο. Ὁ Βασίλεως, ὅμως, ἐμπῆς τὰ γέλια, λέγοντας ὅτι ὁ «Μπάμπας-Σουγιάρ» — ἔτσι λεγόταν τὸ σκυλὶ εἶχε τὴ μαγικὴ δύναμιν ν' ἀνακαλύπτῃ τοὺς κατασκόπους τοῦ Καρόλου! Καὶ ἄμέσως προσέφερε τὸ σπάνιον αὐτὸ σκυλὶ ὡς δῶρον στοὺς πυργοδεσπότης.

Ὁ Ζάκ ντὲ Μπρεζέ δὲν πολυσυθουσιάστηκε ἀπὸ τὸ δῶρο αὐτό, γιατί ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Πέτρο καὶ λυπόταν γιὰ τὴν δυσάρεστη περιπέτειά του. Πῶς, ν' ἀρνηθῇ, ὅμως, ἓνα δῶρο ποὺ τοῦ προσέφερε ὁ Βασίλεως καὶ γυναικαδελφὸς του; Ἀναγκάστηκε, λοιπόν, θέλοντας καὶ μὴ νὰ νὰ τὸ δεχθῇ καὶ νὰ δεχθῇ, μαζί μὲ τὸ σκυλὶ καὶ τὸν κ. ντὲ Λαβέρν, ἓνα νεαρόν

καὶ ὁμορφον εὐπατρίδην, ποὺ ἦταν διωρισμένος ἀπὸ τὸν Βασίλεα γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ «Μπάμπας-Σουγιάρ».

—ΠΕ—

Ὁ κ. ντὲ Λαβέρν δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Ζάκ ντὲ Μπρεζέ ἦταν ἐξαιρετικὰ ὁμορφη. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀρτεμὶς πρόσεξε τὰ γλυκὰ μάτια τοῦ εὐπατρίδου, πράγμα ποὺ προκαλοῦσε τὴν πράσινη ζήλεια τοῦ κατασκόπου Πέτρο.

Τὸ φλέρτ τῆς Ἀρτέμιδος μὲ τὸν κ. Λαβέρν ἄρχισε τὴ μέρα ποὺ ὁ Λουδοβίκος 11ος ἔφθασε στὴν πόλιν τῆς Ρουέν, ὅσοις ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἱππικὴ ἐπίδειξι, στὴν ὁποίαν εἶχε συμμετάσχει καὶ ἡ Ἀρτεμὶς. Τὴν ὥρα ποὺ ἡ κόμησσα ντὲ Μπρεζέ θέλησε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ ἄλογό της, ὁ κ. ντὲ Λαβέρν ἐσπευσε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Μὴ ἀρκεσθεῖς, ὅμως, στὴν ἱπποτικὴ αὐτὴ παῖξι, ὁ κ. ντὲ Λαβέρν, ἔκανε καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ δὲν ἦταν καὶ τόσο ἱπποτικόν. Φίλησε τὴν ἄκρη τοῦ φουστάνιου τῆς κομῆσσης, ἡ ὁποία κοκκίνισε σὰν παπαρούνα.

Ὁ Πέτρος τὴν εἶδε αὐτὴ τὴ σκηνή. Κι' ἀπὸ τότε, δὲν ἔπαυε νὰ κατασκοπεύῃ τοὺς δύο ἐραστές, οἱ ὁποῖοι, ἐπωφελοῦμενοι τῶν κυνηγετικῶν ἐκδρομῶν, πρᾶσπαθοῦσαν νὰ βρισκωνται πάντοτε μαζί καὶ νὰ πλέκουν ὄνειρα μελλοντικῆς εὐτυχίας.

Τὰ κυνήγια κι' οἱ ἐκδρομὲς πήραν κάποτε τέλος. Καὶ ὁ μὲν Βασίλεως ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι, ὁ δὲ κόμης ντὲ Μπρεζέ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὴν ἀκολουθία του κλεισθήκε στὸν πύργο.

Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς ἐπιστροφῆς στὸν πύργο τῆς Νορμανδίας, ὁ κόμης Ζάκ ντὲ Μπρεζέ, κατὰκοπος ὅπως ἦταν, ἀποκοιμήθηκε βαρεῖα. Ἀλλὰ ποὺ δὲν ἤθελε ἡ μήνηκε βαρεῖα; Ἡ ὁποία σηκώθηκε ἀθόρυβα γυναίκα του, ἡ ὁποία σηκώθηκε ἀθόρυβα καὶ πήγε στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ πύργου, ὅπου τὴν περίμενε ὁ κ. ντὲ Λαβέρν. Δὲν τοῦ πρόβαλε τὴν παραμικρὴ ἀντίστασιν. Ἀλλὰ τὴ στιγμή ποὺ σπαρταροῦσε στὴν ἀγκαλιά του, μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία, κάποια σκιά γλιστροῦσε ἀπὸ θόρυβον ἐξω ἀπὸ τὸ διάδρομο. Μιὰ στιγμή ἀργότερα, οἱ δύο ἐρασταὶ κολυμποῦσαν στὸ αἷμα, τρυπημένοι διαμπερῶς, ὅπως ἦταν σφιγταγκαλιασμένοι, μὲ τὸ ἴδιο σπαθί.

Ὁ κατασκόπος Πέτρος εἶχε χάνει τὴν ἀνδραγαθία του. Ἀντιληφθεὶς τὸ μυστικὸ ραντεβού τοῦ δύο ἐραστῶν, ἐσπευσεν νὰ ἐκπληρῇ τὸν ἀπατημένον σύζυγο καὶ νὰ τὸν ὀπλίσῃ μ' ἓνα κοφτερό σπαθί. Τὴμωρῆθηκε, ὅμως, τὸν βοήξαν μὲ τὴν πρωτὴ τῆς ἐπαύριον, τὸν βοήξαν μὲ τὴν καρωτίδα κομμένη. Ὁ «Μπάμπας-Σουγιάρ» εἶχε ἐκδικηθῇ τὸν σκοτωμὸ τῆς κυρίας του.

ΦΑΝΤΑΖΙΑ

Τὰ ξανθὰ μαλλιά

Του γάλλου χιουμορίστα Ροζέ-Ρεζί

ΜΕΣΑ στο ταξί όπου καθόντουσαν πλάι-πλάι, ο κ. Λεμαρσεάλ έδινε στο γυιό του τις τελευταίες του συμβουλές, σαν στρατηγός που δίνει στους άνδρες του τις τελευταίες οδηγίες πρό της μάχης.

— Καταλαβαίνεις, αγαπητέ μου Έκτορα; έλεγε. Έσύ δεν είσαι σαν τους άλλους νέους. Πρέπει να παντρευθής. Εί-σαι τριάντα πέντε χρονών και είναι και-ρός ν' ανοίξεις δικό σου σπίτι. Αυτή, έλ-λωστε, ήταν και η επιθυμία της μακαρί-τισσας μητέρας σου, Έγώ, όπου νάναι, θά κλείσω τὰ μάτια μου. Δεν μπορώ να νοιώθω ότι σ' αφήνω έρημον και μονα-χόν. Σου χρειάζεται μια σύντροφος άφο-σιμένη, που να σε προσέχει, να σε περι-ποιείται και να σε απαλλάσσει από τις κοινές φροντίδες της καθημερινής ζωής, άφου έσύ, άποροφτημένος καθώς είσαι με τις χημικές σου μελέτες, δεν ενδιαφέ-ρεσαι για τίποτε. Η νεαρά αυτή χήρα που σου βρήκα, είναι έτσι σου χρειάζεται. Τί λές;

Ο Έκτορ έκανε ναί με το κεφάλι του, μορφαίνοντας συγχρόνως που δεν κα-τάφερι να κουμπώσει το άσπρο γάντι του.

— Επ'ί τέλους θά παντρευθής! είπε πάλι ο κ. Λεμαρσεάλ. Για να παντρευθής, όμως, πρέπει ν' άρρίξεις στην κυρία Φερ-ναί. Τά χρηματικά ζητήματα έχουν κα-νονισθ' ήδη μεταξύ των δύο οικογενειών. Έσύ δεν έχεις ν' ανακατευθής καθόλου σ' αυτή την υπόθεση. Τό μόνο που έχεις να κάνεις, είναι να φανής εύγενικός, δια-χυστικός, όμιλητικός. Η Μόνικα είναι έ-τσιμη να σ' αγαπήσει, όπως άντελήφθην. Είναι τριάντα χρονών και με τον πρώτο της άνδρα δυστύχησε, όπως μαθαίνω. Μή της καταστρέψεις, λοιπόν, τὰ όνειρά της, μιλώντας για χημικούς τύπους και για αναλύσεις. Οι σοφοί έμπνέουν τόμο στίς γυναίκες, αυτό να τ' έέρης. Η Μόνικα είναι γυναίκα κι' αυτή. Τώρα που θά πά-με, να της μιλήσεις για τις περα-σμένες θερινές διακοπές, για την έναρξη της χειμερινής θε-ατρικής σαιζόν, για τή νέα μόδα, για τὰ γεγονότα της ημέρας...

Ο Έκτορ έκανε πάλι ναί με το κεφάλι του κι' άπλωσε το δεξί του χέρι, για να κουμπώσει ο πα-τέρας του το άνυπότακτο γάντι του.

— Τί παιδί! Θεέ μου! στέναζε ο κ. Λεμαρσεάλ, κουμπώνοντας το γάντι του γυιού του. Κατάλαβες, λοιπόν; Καθόλου συζήτησι περί χημείας! Έξ' άλλου, θά σε παρα-κολουθώ! Θέλω να γλυκοκοιτάξεις τή Μόνικα! Είναι χαριτωμένη. Κι' έχει κάτι μαλλιά!... Ό! Άν ή-μουν στη θέση σου, τί όμορφες φρά-σεις θά εύρισκα, για να την τυλί-ξω!... Τά μαλλιά της έχουν ένα χρώμα ξανθό, που ποτέ στη ζωή μου δεν τ' έβλεπα. Άλλά αθάνα-με. Λοιπόν, όπως είπαμε. Προσο-

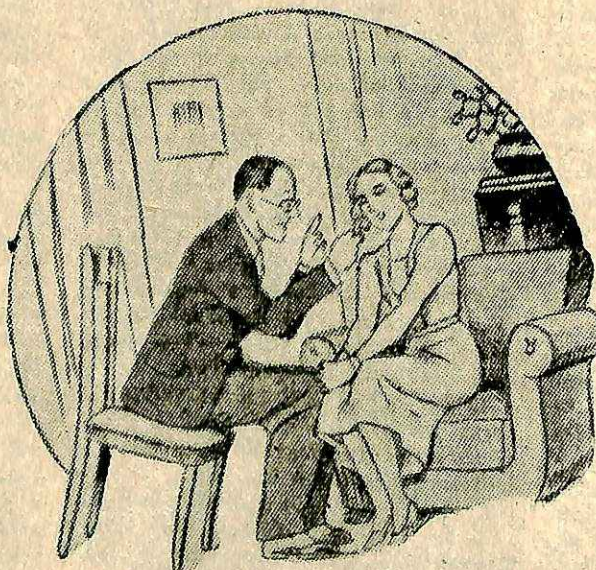
χή μή τσαλακώσης τή γραβάτα σου!

Αίγα λεπτά της ώρας αργότερα, ο κ. Λεμαρσεάλ και ο γυιός του γίνονταν δε-κτοί από τους συγγενείς της νεαρής χή-ρας. Φράγκα, τουαλέτες, έξωμες, πιάνο, πτι-φόρ, όλα τὰ σχετικά των τυπικών δεξιώσεων του είδους αυτού, των οποίων μόνος σκοπός είναι η ανάδειξι των χα-ρισμάτων της νύφης.

Οί καλεσμένοι ήταν όλοι περασμένης ηλικίας. Καμιά κοπέλλα στη δεξίωσι και κανένας νέος από κείνους που δίνουν ζωή στα σαλόνια και τραβούν τὰ βλέμ-ματα. Τήν ώρα που μια γηραιά πιανί-στρια σκόρπιζε κάτι παραπονοήρικες θετη-νώδιες, ή συνονοχή των άλλων έσπρωξε τον Έκτορα προς ένα διπλανό σαλονάκι, όπου ή Μόνικα Φερναί τον περίμενε από ώρα. Μόλις τον είδε, χαμογέλασε όσο πιο άγγελικά μπορούσε και του άπλωσε το χέρι της, για να της τ' ό φιλήσει. Ο ύποψιος γαμβρός πήρε θάρρος.

Κάθισαν ο ένας άπέναντι από τον άλ-λον. Ο Έκτορ, σαν άνθρωπος των με-θόδων και των συστημάτων, άνακεφαλαί-ωσε νοερώς τις συμβουλές του πατέρα του: Τις θερινές διακοπές, τὰ θέατρα, τή μόδα, τις έπικαιρότητες! Τό καλόνά από τὰ θέματα αυτά του έπρομήθευσε διαδο-χικώς και κατά σειράν από μια κουφή και ευγενική φράσι. Η Μόνικα του ά-πήνησε στον ίδιον τόνο. Πότε-πότε, ο Λεμαρσεάλ πατήρ, έκανε τήν εμφάνισί του στο κάδρο της πόρτας, πίσω από τή νύφη, έδωκε αυτό στα διαμεδόμενα, έπε-δοχίμαζε και άπεμακρύνετο τρίβοντας τὰ χέρια από ευχαρίστησι.

Κάποια στιγμή, ή συνομιλία διεκόπη. Ο Έκτορ είχε λησμονήσει τή συνέχεια του προγράμματος. Συγκινημένος, βασι-νιζόμενος από τήν πιο μεγάλη άμχανία, άρχισε να τὰ βάζει με τή γραβάτα του. Βύθιως, ο πατέρας του που βρισκόταν διαρκώς σ' έπιφυλακή, ώσφράνθηκε τον κίνδυνο. Πλησίασε, λοιπόν και πάλι, γω-

—...θα νίνετε άσπρομαλλούσα σαν γρημί

ρίς να τον βλέπει ή νύφη, κι' άρχισε να κάνη διάφορες χειρονομίες. Περνούσε τὰ χέρια του πάνω από τή φαλάκρα του και με μια χειρονομία κυματιστή, έκανε πως έγείδευε τὰ άνυπαρκτα μαλλιά του.

Επ'ί τέλους, ο Έκτορας κατάλαβε. Τά μαλλιά της Μόνικας! Έπρεπε να τήν κοπλιμεντάρη για τὰ μαλλιά της. Άλλά τί μαλλιά ήταν; Ο νέος τὰ περιεργάστη-κε με προσοχή. Ήταν ξανθά, πράγματι, αλλά τ' ό χρώμα τους ήταν παράζενο. Άλ-λά πλησίαζε προς τ' ό κοκκινόξανθο κι' άλλου όμυζε τ' ό χρυσωμένο άχυρο. Τίπο-τε! Τά μαλλιά αυτά ήταν βαμμένα!

Με τήν άλεγγρία μαθητού που ξέρει καλά τ' ό μάθημά του, ο Έκτορ έκραύ-γασε:

— Ό! κυρία μου, τί φωτοστέφανος εί-ναι αυτός που σχηματίζεται γύρω από μαλλιά σας; Ποτέ μου δεν είδα τέτοια παιγνιδίσματα φωτός. Πρέπει να σάς τ' ό πω: Έχετε τὰ ωραιότερα μαλλιά του κόσμου, αλλά και τὰ πιο παράζενα συγ-χρόνως, γιατί, άν δεν γελιέμαι!...

Και καταληφθείς ξαφνικά από τ' ό πά-θος της χημείας, έξηκολούθησε:

— Τά βάφετε, δεν είναι έτσι; Ναί. Η-μουν άπολύτως βέβαιος. Με όξυζενέ; Έγκλημα! Δεν ξέρετε, λοιπόν, τί κίνδυ-νοι σάς άπειλούν με τ' ό 42 02=34; Η σύνθεσις αυτή δεν ξανθαίνει τὰ μαλλιά, αλλά τὰ άποχρωματίζει. Όά έλθη μέρα που θά γίνετε άσπρομαλλούσα σαν γρημί. Τό όξυζενέ είναι τ' ό πιο ήλεκτροαρνητικό εξ' όλων των σωμάτων. Αντιθέτως προς ό,τι ύπεστήριζε ο Λαβουαζιέ!...

Τή στιγμή εκείνη κατέφθασε στο πα-ρατηρητήριό του ο κ. Λεμαρσεάλ πατήρ, ο οποίος και άκουσε τις τελευταίες φρά-σεις του γυιού του. Έκανε μια χειρονο-μία άπελπισίας. Τά πάντα είχαν γαθή.

Αντί να φλερτάρη με τή Μόνικα, ο βλάκας ο γυιός του της έκανε δι-άλεξι περί χημείας! Άλλά με τὰ μυαλά αυτά, ποτέ δεν θά βρισκό-ταν γυναίκα να τον πάρη!

Για να κρύψει τήν άπόγνωσί του, ο κ. Λεμαρσεάλ πατήρ κατέ-φυγε στον μπουφφέ. Ποιά όμως ήταν ή έκπληξις του, όταν σε λίγο είδε τή Μόνικα Φερναί να τον πλησίαζει και να του λέγη χαμο-γελώντας:

— Ο γυιός σας είναι γοητευτι-κώτατος, κύριε! Ταίριαζουμε όσο δεν παίρνει. Μου ύποσχέθηκε, δ-εν παίρνει. Μου άποπροσέφερε, να μου δώ-σαν θά παντρευθώμε, να μου δώ-ση τή συνταγή μιας βαφής μαλ-λιών, τελείως άκίνδυνης, που θά κάνη όλες τις γνωστές μου να λυσσάζουν από τή ζήλεια:

POZE PEZI

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΓΥΡΟΥ ΜΠΑΛΙΔ

ΜΙΣΕΛ ΕΠΟΥΙ
ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΩΝ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

10ον

ΔΑΓΚΑΣΕ τὰ χείλη της και κρά-ττησε σιγή παγερή. Σηκώθηκα για να φύγω. Δεν είχα πιά τίποτε να έλπίζω άπ' αυτήν. Τότε, ή μίς Λούσυ σηκώθηκε βιαστικά κι' έσπευσε προς τήν πόρτα.

— Μή σηκώνεσαι, μαυά, είπε. Θα ξε-βγάλω εγώ τον κύριο έξω.

Μόλις βρεθήκαμε στον άντιθάλαμο, ή Λούσυ ξανάκλεισε τήν πόρτα του μικρού σαλονιού και ήρθε κοντά μου.

— Κατηγορεύται; με ρώτησε χαμηλό-φωνα. Κινδυνεύει να συλληφθ'!

— Άρπαξα τήν εύκαιρία που μου παρου-σιαζόταν.

— Ναί, είπα και κινδυνεύει τὰ μέγι-στα, άν δεν άποδείξη που ήταν έκείνο τ' ό βράδυ.

Η κοπέλλα κοκκίνισε κι' ύστερα έγι-νε για μιάς κατάχλωμη. Άνοιξε δυό-τρείς φορές τ' ό στόμα της, για να μιλή-ση, αλλά δεν έβγαίνει ούτε μισή λέξι ά-πό τ' ό στόμα της.

— Τ' ό πάλι από αυτή τήν άπόδειξη έ-ξαερτάται, είπα.

— Ό! είπε τότε ή Λούσυ. Έγώ ξέρω καλά ότι ο αιδεσιμώτατος δεν ξαναβγήκε από τ' ό σπίτι έκείνο τ' ό βράδυ.

— Πώς τ' ό ξέρετε; ρώτησα.

— Μα δεν καταλαβαίνετε; μου είπε, κοκκινίζοντας άκόμα πιο πολύ. Άγαπώ τον κ. Όστέν και έπειδή μου έδωκε τον λόγο του ότι θά με παντρευθ' ή, μιλούμε συχνά για τόν γάμο μας. Αυτό κάνανε και τή βραδυά του έγκλήματος. Όταν ή μητέρα μου άποκοιμήθηκε... Ό! Μήν της πήτε τίποτε σάς παρακαλώ!... Ο κ. Όστέν είναι άθώος... Σας βεβαιώ ότι δεν βγήκε έκείνο τ' ό βράδυ.

— Άρχισε να κλαίη κι' έσπευσα να φύ-γω, φοβούμενος μήπως παρουσιασθ' ή κυρία Χόπκινς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24ο

Η σύλληψις

Ήμουν τρομερά άπογοητευμένος, κα-θώς έπέστρεφα στον σταθμό. Τά δυό άπο-τελέσματα της έπισκέψέως μου στο σπι-τι του νεαρού κληρικού ήταν άντιφατι-κά. Από τή μια μεριά, ήταν όλικώς ά-δύνατο να διεπράξε ο Όστέν τ' ό έγκλη-μα. Από τήν άλλη, τ' ό πρόσωπο αυτό μου παρουσιαζόταν τώρα κάτω από εύμενές φορετικό φώς, κάθε άλλο από εύμενές γι' αυτόν. Τ' ό πρόσωπο και άνοιχτόκαρ-δο ύφος του δεν ήταν παρά μια μάσκα. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας κανάγιας και τήν θεωρούσα τώρα ως πολ' ό ικανόν

για ένα έγκλημα σαν αυτό που με άπα-σχολούσε.

Ναί, μα από όλη τή νύχτα τ' ό έγκλη-ματος, ήξερα όλες τις ώρες τ' ό παπά, έκτός από τ' ό διάστημα που περιλαμβά-νεται μεταξύ της 9.45' και 10.30'. Τ' ό σπίτι του, όμως, άπέχε από τ' ό σπίτι της μίς Ραίνελ περί τὰ δυό χιλιόμετρα. Συ-νεπώς, και τρέχοντας άκόμα, θά ήταν ά-δύνατο να διανύση κανείς αυτό τ' ό διά-στημα και να διαπράξη τ' ό έγκλημα μέσα σε διάστημα τριών τετάκτων τής ώρας.

Τ' ό άδειασμα τ' ό μπαούλου μονάχα από τὰ βιβλία, άπαιτούσε μια μέρα. Όχι, άπα-κλείστο να διεπράχθ' τ' ό έγκλημα πρό της 10.30'. Άρα άν ο Όστέν ήταν πράγματι ο ένοχος, τότε θά βγήκε από τ' ό σπίτι μετά τις ένδεκα. Άφου, όμως, ή Λούσυ μ' έβεβαίωσε τ' ό άντίθετο:

Τράβηξα προς τήν εκκλησία. Ο θυ-μωρός της με πληροφόρησε ότι ο αιδεσι-μώτατος βγήκε από τόν ναό στις 9.35' πολύ βιαστικός.

Πεινασμένος, κουρασμένος και άπογο-ητευμένος, πήρα τ' ό τραίνο. Φθάνοντας στο Λονδίνο, άκουσα τούς έφημεριδοπώ-λες να φωνάζουν: «Τ' ό μυστήριο τ' ό του μαύρου μπαούλου! Σύλληψις τ' ό δολοφό-νου!»

Άγόρασα τήν «Ηχώ». Και διάβασα ό-τι ο άνεψιός τ' ό θύματος, Φίλιππος Χάρ-βεύ, συνελήφθη στον σταθμό της Ντιζόν, κατηγορούμενος ως δολοφόνος της μίς Ραίνελ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25ο

Ο ποδηλατιστής

Φθάνοντας στο σπίτι μου, βρήκα τόν Όστέν που με περίμενε από πολλή ώρα. Τ' ό έδειξε τήν έσημερίδα. Διάβασε τήν είδησι της σύλληψης τ' ό άδελφού του και ψιθύρισε κατάπληκτος:

— Θεέ μου! Τί πρέπει να κάνουμε τώρα;

Τίποτε, απήντησα άπότομα. Η δικαι-σύνη θ' άκολουθήσει τόν δρόμο της. Ο δολοφόνος θά κρεμασθ'.

Δεν απήντησε. Η συγχίνησις τ' ό έ-πνιγε τόν λαιμό.

— Πρέπει, όμως, έξηκολούθησα, ν' ά-ποδεχθ' ότι ο Φίλιππος είναι πράγματι ένοχος.

— Φυσικά, είπε τότε ο Όστέν. Πράγ-μα, άλλωστε, που δεν είναι και τόσο δύ-σκολο.

— Δεν είναι, όμως, και τόσο εύκολο, είπα εγώ, κυττάζοντας τον κατόμα. Όσο πιο πολύ μελετώ αυτή τήν υπόθεσι' τόσο πιο σκοτεινή και μπερδεμένη τή βρίσκω. Ήδη έχουν ώρισμένα σημεία,

που εξακολουθούν να παραμένουν άνεξη-γητα. Για ναμ'ί ειλικρινής, δεν μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι ο Φίλιππος εί-ναι δολοφόνος.

Κυτταζόμεσαν κατόματα. Ούτε αύ-τός, ούτε γώ τολμούσαμε να προσθέσου-με λέξι. Άρχισα ν' άναρωτιέμαι μήπως άντελήφθη ότι τόν ύποπτευόμουν.

Φαινόταν πολύ στενοχωρημένος. Η σύλληψις τ' ό Φίλιππου τόν στενοχωρού-σε πολύ και αίσθανόταν άόριστα κάτι τ' ό έθρικό στη στάσι μου. Μετάνοιωσα που τ' όύθαλα ψύλλους σ' αυτή, πριν συγ-κεντρώσω άποδείξεις στα χέρια μου.

Άποδείξεις! Μου χρειάζονταν άπολύ-τως. Τώρα που ο Φίλιππος συνελήφθη, ή ύπόθεσις έμπαινε σε μια νέα φάσι. Άλ-λά τί να κάνω; Ο Όστέν είχε ύπερ' αύ-τού άκλόνητο άλλοθι.

Για να διακόψω τήν καταθλιπτική σι-γή που άπειλούσε να διαιωνισθ', άρχισα να μιλάω για τις πιθανές συνέπειες της σύλληψης τ' ό Φίλιππου. Είπα στον συ-νομιλητή μου να μεταβή στο Παρίσι, για να καθυστερήσει τήν μίς Σιμπκινσον και ζητήσει τήν άδεια να επικοινωνήση με τόν άδελφό του. Μου απήντησε, όμως, ό-τι δεν μπορούσε ν' άπομακρυνθ' από τήν εκκλησία του και ότι θά έπέστρεφε στο Σάουοντ με τ' ό τελευταίο τραίνο.

Η άνηξις του υπήρξε κατηγορηματι-κή. Άπεφασίσθη, λοιπόν, να μεταβή έ-γώ στο Παρίσι, όσον τ' ό δυνατόν γρηγο-ρώτερα και να ένεργήσω όπως θά νόμι-ζα καλύτερα.

Βγήκαμε μαζί.

Καθώς περνούσαμε από ένα μικρόν ή-συον και αιώπηλόν δρόμο, για να πάμε στον σταθμό, πέσαμε πλάι μου, «ευστά», ένας ποδηλατιστής. Χωρίς να τ' ό θέλω, έβγαλα μια μικρή κραυγή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26ο

Μιά γροδιά

Άρπαξα τόν Όστέν από τ' ό μπράτσο, σαν να φοβόμουν μήπως πέσω από τόν δρόμο μου και τ' ό είπα άπότομα:

— Ξέρετε ποδήλατο, δεν είναι έτσι;

Άποσαβήχθηκε, βλαστημώντας.

— Δεν πάτε στο διάβολο; φώναξε. Τ' ό ξέρετε, λοιπόν; Πολλά; Λίγα;

Και δίνοντάς μου μια γροδιά κατόμα-τος, έφυγε τρέχοντας μέσα στο σκο-τάδι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27ο

Οι δυοί της κ. Χόπκινς

Δεν έπεχείρησα να καταδιώξω τόν τρέχοντα αιδεσιμώτατο. Ούτε έπέστρε-

σα κ' αν τὸ βήμα μου. Ἦμουν σίγουρος δὲ τὸν κρατοῦσα. Δὲν ἔφωνα γιὰ τὸ Παρίσι. Πήγα γραμμὴ στὸ σταθμὸ καὶ πήρα τὸ τρέινο γιὰ τὸ Σάουθεντ. Παράξενο! Οὐτε στὸ σταθμὸ, οὐτε μέσα στὰ βαγόνια βρήκα τὸν Ὁστέν Χάρβεϋ. Ἀλλὰ πού θά μοῦ πήγαινε; Τὸν εἶχα γιὰ καλὰ στὰ χέρια μου τώρα. Ἀρκεῖ νὰ εὕρισκα τὸ ποδήλατο πού εἶχε χρησιμοποιήσει κατὰ τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος.

Τὸ ποδήλατο! Εἶχα μιλήσει ἔτσι στὰ κουτομπόρια, καταλήθεις ἀπὸ μιὰ στιγμιαία ἐμπνευσι. Βλέποντας νὰ περνᾷ δίπλα μου ἕνας ποδηλατιστής, μὲ τὴν ταχύτητα, σκέφτηκα ἀμέσως ὅτι δὲν ἀπεκλείετο νὰ χρησιμοποιοῦσε ποδήλατο κι' ὁ Ὁστέν. Ἐν τοιαύτῃ, ὅμως, σ' ἔβλεπα, σ' ἔβλεπα, θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ διαπράξει τὸ ἐγκλῆμα μετὰ τῆς 9.45' καὶ τῆς 10.30'. Εἶχε ὅλον τὸν καιρὸ μπροστά του νὰ τρέξει μέχρι τὸ σπίτι τῆς θείας του, νὰ τὴ σκοτώσῃ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ... Τὸ πρᾶγμα γινόταν ἔτσι πολὺ ἀπλό... Τὸ πρᾶγμα γινόταν, ὅμως, σ' ἔβλεπα τὴν ὑπόθεσι ἦταν ὅτι ἡ σκέψις πού διετύπωσα μεγαλοφώνως, πέτυχε στὴν καρδιά τοῦ στόχου. Νομίζοντας ὅτι ἀπεκαλύφθη, ὁ Ὁστέν προδόθηκε μόνος του μὲ τὴ στάσι του.

Ἦταν ἔνδεκα περασμένες ὅταν ἔφθασα γιὰ δευτέρῃ φορὰ μέσα στὴν ἴδια μέρα, στὸ σπίτι τῆς κυρίας Χόπκινς. Στὰ παράθυρα δὲν ὑπῆρχε κανένα φῶς. Ὁ Ὁστέν ὁ κόσμος κοιμόταν. Χωρὶς νὰ διατάξω, ὅμως, χτύπησα στὴν πόρτα. Σὲ λίγο, ἀνοίξε ἕνα παράθυρο τοῦ πρώτου πατώματος. Ἦταν ἡ κυρία Χόπκινς. Τὴ ρώτησα ἂν ὁ κ. Χάρβεϋ εἶχε ἐπιστρέψει. Μοῦ ἀπήντησε ἀννηκτικὰ. Τὴν παρεκάλεσα νὰ μοῦ ἀνοίξῃ, γιατί εἶχα νὰ τῆς ἀνακοινώσω κάτι πολὺ σοβαρὸ καὶ σὲ λίγο βρισκόμουν μέσα.

—Κυρία Χόπκινς, τὴ ρώτησα ἀπὸτομα, ἔχετε κανένα ποδήλατο στὸ σπίτι;

—Μέγας εἶσαι Κύριε! φώναξε ἡ ἀγαθὴ γυναίκα καταπληκτικῶς. Γι' αὐτὸ, λοιπόν, μὲ ξυπνήσατε;

—ἔχετε ποδήλατο;

—Ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθετε, μάλιστα, ὑπάρχει ἕνα ποδήλατο στὸ σπίτι... Τὸ εἶχα ἀγοράσει γιὰ τὸν γιό μου, ἀλλ' ἐπὶ ἑξ ἡμέρας τώρα μένει ἀχρησιμοποίητο.

—ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὸ δείξετε;

Ἡ κυρία Χόπκινς ἔκανε ἕνα μορφαρμὸ δυσανεξίας. Ὑπῆκουσε, ὅμως, καὶ μὲ ὠδήγησε σ' ἕνα μικρὸ παράπηγμα, πού βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ πόρτα δὲν ἦταν κλειδωμένη. Σὲ μιὰ γωνιά, ἀνάμεσα σὲ διάφορα ἐργαλεῖα τοῦ κήπου, βρέθηκε τὸ ποδήλατο. Παρατήρησα ἐπίσης ὅτι στὴν πίσω πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἐξόδος ὑπηρεσίας.

Πήρα τὸ ποδήλατο κι' ἔκανα μιὰ μικρὴ βόλτα μέσα στὸν κήπο. Οἱ ῥόδες, τὰ πεντάλια, ἡ ἀλυσίδα λειτουργοῦσαν περὶ φωνακτῶς. Φαίνεται καθαρά ὅτι τὸ ποδήλατο εἶχε λαδωθῇ προσφάτως.

—Εἰπατε ὅτι ἐπὶ ἑξ ἡμέρας μένει ἀχρησιμοποίητο αὐτὸ τὸ ποδήλατο; ρώτησα τὴν κυρία Χόπκινς.

—Καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶπε ἡ σπιτονοικοκυρὰ, καταφουρικισμένη πού τὴ σήκωσα ἀπὸ τὸν ὕπνο. Ποιὸς θὰ τὸ χρησιμοποιοῦσε; Ὁ γιός μου λείπει στὸ Λονδίνον.

—Ὁ κ. Χάρβεϋ δὲν ἀνεβαίνει ποτέ σὲ

ποδήλατο;

—Ὁ αἰδισιμώτατος; Κύριε ἐλέησον! Εἶναι σπὸρ γιὰ ἕναν ἱερωμένον;

—Ὁ! Ζήτημα ἀντιλήψεως, κυρία μου, εἶπα ἀπλᾶ.

Εὐανάβαλα τὸ ποδήλατο στὴ θέσι του.

—Ὁ κ. Χάρβεϋ εἶχε κλειδὸ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐξόδον ὑπηρεσίας; ρώτησα.

—Ναί. Μοῦ εἶχε ζητήσει ἕνα πασπαρτοῦ γιὰ τὴν κυρία εἰσοδο, ἀλλὰ τὸ ἀρνῆθηκε. Εἴμαστε δύο γυναῖκες ὁλομύναχες στὸ σπίτι καὶ ἡ συνοικία εἶναι ἀπομακρυσμένη. Γιὰ νᾶμαστε, λοιπόν, ἀσφαλεῖς, βάζουμε τὴ νύχτα ἀμπάρα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κυρίας εἰσοδοῦ.

Ἔτσι, ὁ κ. Χάρβεϋ μείνει ἔξω ἀργά, μετὰ τὰς ἔνδεκα, ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα.

Εὐχαρίστησα τὴν κυρία Χόπκινς καὶ ἔφωνα. Οὕτως τῆς ζήτησα κἂν νὰ κρατήσῃ μυστικὴ τὴν νυχτερινή μου αὐτὴ ἐπίσκεψι. Τὸ εὕρισκα τελείως περιττό. Ἐξ ἄλλου πατοῦσα στερεὰ τώρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28ο

Ἡ βεβαιότης τῆς Σκότλαντ Γυάρντ

Ἦμουν τελείως πεπεισμένος γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Ὁστέν Χάρβεϋ. Τὸ ποδήλατο μοῦχε δώσει πλῆρη βεβαιότητα.

Τὴ παληάνθρωπος! Ὅχι μόνον σκότωσε τὴ θεία του, ἀλλὰ καὶ θέλησε νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν ἀδελφὸ του! Ἐν τούτοις, δὲν εἶχα ἀκόμα στὰ χέρια μου καμμιὰ ἀπόδειξι. Καὶ ὁ Φίλιππος, συλληφθεὶς, ἴσως νὰ εἶχε κι' ὅλας ὁμολογήσει, ἕνα ἐγκλῆμα πού δὲν δὲν τὴν ἔβλεπα διαπράττει!

Μόλις ἐπέστρεψα στὸ Λονδίνον, τὸ πρωτὶ τῆς ἐπαύριον, ἔτρεξα στὰ γραφεῖα τῆς Σκότλαντ Γυάρντ καὶ ζήτησα νὰ δῶ τὸν ἐπιθεωρητὴ Μπούσμπυ, πού εἶχε ἀναλάβει νὰ διαλευκάνῃ τὸ «μυστήριον» τοῦ μακρύου μπαούλου.

—Ὁ! Βέβαια, μοῦ εἶπε ὁ Μπούσμπυ. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι τώρα καθαρὴ σὰν νερό τῆς πηγῆς. Ἡ γηραιὰ κυρία Σίμπκινσον μᾶς ξεκαθάρισε καλὰ τὰ πράγματα. Ἡ νέα δὲν μιλοῦσε εὐκόλα. Μ' ἔβλεπα μάλιστα τὴν ὑπαρξὴ τοῦ κακοῦ αὐτοῦ ἀνεψιῦ, ὅλα ἐξηγήθηκαν εὐκόλα. Τὸν συνελάβαμε στὴ Ντιζόν. Εἶχε σκοπὸ νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Νότι Ἀμερικὴ, μέσω Μασσαλίας. Εὐτυχῶς, ὅλα τελείωσαν καλὰ.

—Εἰσθε ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι πιάσατε τὸν ἀνεψιὸ πού ἔπρεπε νὰ πιάσετε; ρώτησα μ' ἕνα τὶνὸ ἐλαφρὸς ἐρωτικὸ.

—Βεβαίως! Μείνατε ἡσυχος. Ἐξ ἄλλου, ὁ συλληφθεὶς ὁμολόγησε.

—Ἀλήθεια; φώναξα. Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί!

—Τὸν λυπᾷσθε; ρώτησε ὁ Μπούσμπυ ἐκπληκτικῶς.

—Ἀκούστε, τοῦ εἶπα. Ἄν ἦμουν στὴ θέσι σας, θὰ δυσπιστοῦσα πολὺ σ' αὐτὴ τὴν ὁμολογία πού τοῦ ἀπέσπασε ἡ Γαλλικὴ ἀστυνομία... Γιατί... Ἄς εἶναι... Ἐγὼ ἀγολοῦμαι μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι κατ' ἐντολήν τῆς οἰκογενείας καὶ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σᾶς πῶ τὸ ἐξῆς: Μὴ βιάζεσθε νὰ κλείσετε τὴν δικογραφία. Τὸ καλὸ πού σᾶς θέλω, εἶναι νὰ συλλάβετε καὶ τὸν ἄλλον ἀνεψιὸ, ἂν εἶναι ἀκόμα καὶρός...

Ὁ Μπούσμπυ σήκωσε τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μὲ κύτταξε μὲ οἶκτο.

—Ναί, εἶπα, ἕνα κλασσικὸ παράδειγμα

τῶν ὑπηρεσιῶν πού μπορεῖ νὰ προσφέρῃ ἕνας ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ... Σύγχαρις καὶ πλῆρη!... Ἐννοεῖτε ἀσφαλῶς τὸν αἰδισιμώτατο Ὁστέν Χάρβεϋ, ἔ; Φαντάζεσθε, λοιπόν, ὅτι δὲν φροντίσαμε νὰ συλλέξουμε πληροφορίες καὶ γι' αὐτόν; Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης μας ὑπῆρξαν κατὰ τὸ ἱκανοποιητικὰ. Πρόκειται περὶ ἀνθρώπου ἀκεραίου, πού τὸν ἐκτιμοῦν ὅλοι οἱ ἐνορίτες του. Ἐξ ἄλλου, ἂν θέλετε νὰ μάθετε, ἔχουμε τὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ παπᾶς δὲν βγήκε καθόλου ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, κατὰ τὴν νύχτα τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ Μπούσμπυ σηκώθηκε. Καὶ μὲ ὕφος εὐχαριστημένο προσέθεσε:

—Μὴ προσπαθῆτε, λοιπόν, νὰ κλονίσετε τὴν πεποίθησί μας καὶ νὰ μᾶς κάνατε ν' ἀμφισβάζουμε γιὰ τὰ συμπεράσματά μας. Ἡ μίς Ραϊνελ ἐδολοφονήθη ἀπὸ τὸ Φίλιππο Χάρβεϋ. Ἡ ἐνοχὴ τοῦ ἀνεψιῦ αὐτοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀποδεδειγμένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29ο

Ἐνας ἄνθρωπος νεκρὸς

Ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ μου, συλλογίζομαι ὅτι δὲν μπορούσα πιά τίποτε νὰ κάνω καὶ ὅτι ἡ ὑπόθεσις ὁ ἀκολούθουσε τὸν μοιραῖο δρόμο τῆς.

Στὸ κάτω-κάτω, αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιέφερε. Ἀφοῦ ἡ Σκότλαντ Γυάρντ ἔπαψε σὲ τέτοια λάθη, ἂς ἀνελάμβανε καὶ τὴν εὐθύνη. Ἄν ὁ Φίλιππος Χάρβεϋ εἶχε τὴν ἀδυναμία νὰ ὁμολογήσῃ ἕνα ἐγκλῆμα πού δὲν τὸν διέπραττε, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν.

Καὶ ὅμως... Μόλις ἀνοίξα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μου, ξαφνιάσθηκα. Εἶδα μπροστά μου τὸν Ὁστέν Χάρβεϋ, ὁ ὁποῖος μὲ περιμένα ὅπως, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος. Ἦταν κατάχλωμος καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν παράξενα, σὰν νᾶχε πυρετὸ.

—Τί κάνετε ἐδῶ; φώναξα. Τί θέλετε πάλι;

—Ἦθελαν νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν ἐπιβεβαιούται ἡ σύλληψις τοῦ ἀδελφοῦ μου.

—Εἶναι ἀλήθεια, εἶπα. Αὐτὸ ἦταν ὅλο πού θέλατε νὰ μοῦ πῆτε;

—Ὅχι, δὲν εἶναι μόνον αὐτό, εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωψης καὶ ἀπειλητικῆς. Εἰρετε τί ἀπελογιήθη;

—Ὅχι ἀκριβῶς. Εἰρῶς, ὅμως, ὅτι τὴν ἔχει πολὺ ἀσχημα καὶ ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ τὸν κρεμάσουν. Καὶ τώρα, σῆς, πού εἰσθε ὁ πραγματικὸς δολοφόνος καὶ πού θὰ γίνετε σὲ λίγο καὶ ἀδελφοκτόνος, μὴν ἐπιχειρῆτε νὰ χύσετε ὑποκριτικὰ δάκρυα μπροστά μου. Ἐπιστρέψτε στὸ σπίτι σας καὶ παντρευθῆτε μὲ τὴ γυναίκα πού ἀγαποῦσε ὁ ἀδελφός σας!

Καθὼς μιλοῦσα, πλησίασα γιὰ νὰ χτυπήσω τὸ κουδούνι. Κατάλαβε, ὅμως, τὴν πρόθεσί μου καὶ μ' ἕνα βήμα βρέθηκε μπροστά μου.

—Θέλετε νὰ μὲ συλλάβετε; εἶπε περὶ φρονητικὰ. Ὅχι, ὅχι, φίλε μου, δὲν ἔρθε ἀκόμα ἡ στιγμή.

Ἡ παράξενη στάσις του μ' ἔφερε σ' ἀντιθέσει. Τί ἄλλο εἶχε ἀκόμα νὰ μοῦ πῇ;

—Πιστεύετε ἀπολύτως ὅτι ὁ Φίλιππος θὰ καταδικασθῇ; μοῦ εἶπε.

—Φυσικὰ, ἀφοῦ ὁμολόγησε.

—Ἡ ἀστυνομία τὸν ἐπίστεψε;

—Ναί, εἶπα, ἕνα κλασσικὸ παράδειγμα

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΣΙΜΟΥΝ

Διήγημα τοῦ κ.

Γ. ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΧΟΥΝ περάσει πέντε χρόνια... Ὑγρὴ καὶ πυκνὴ ἡ ὁμίχλη, πού τόσο συχνὰ σκεπάζει τὴν πόλιν, στοὺς πρώτους μῆνες τοῦ χειμῶνα, εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπλώνῃ τὰ πέπλα της, τυλίγοντας τὶς μουντὲς σκιὲς τῶν σπιτιῶν πού ξεχώριζαν ἀνάμεσα στὰ δέντρα τῆς μακρυνῆς δενδροστοιχίας τοῦ Παναθηναίου. Ἦταν ἀπ' τὶς θραυτὲς ἐκείνες πού δημιουργοῦν στὴν ψυχὴ μιὰν ἀτμόσφαιρα ἀκαθόριστης στενοχωρίας καὶ ἀμφιβίας, πού σὲ θαρραίνει ἀπίστευτα χωρὶς νὰ ξέρεις καὶ σὺ γιατί...

Μὲ ἀνασχομένους τοὺς γιαννάδες τῶν πανωφοριῶν μὲς βγήκαμε, κι' οἱ τρεῖς ἀπ' τὴν κεντρικὴ θύρα, ὅστερα ἀπ' τὸ δώρο μᾶθημα τῆς Χημείας, καὶ πήραμε τὸν λιθόστρωτο δρόμο, μιλώντας, καὶ γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια ἐγὼ μόνον μιλοῦσα, γιὰ χίλια δυὸ ἀσήμαντα πράγματα, ὅχι γιατί μοῦ ἦταν εὐχάριστο, ἀλλὰ γιατί ἐνοιωθα πὼς εἶχαμε ὑποχρέωση κατὰ τὸν πρῶτο σὲ τρίτο πρόσωπο τῆς παρέας μας, πού εἶχαμε γνωρίσει τὴ θραυτὴ ἐκείνη.

Ἡ Ἀνὴ Βέρα ἦταν μιὰ ψιλὴ ξανθοὴ κοπέλα μὲ ὀμορφὰ ἐκφραστικὰ μάτια, πού εἶχε δεχτῇ μ' εὐχαρίστηση, ὅταν τῆς προτεινόμα, νὰ τὴν συνοδεύουμε ὡς τὸ σπίτι της. Ἐπρεπε καὶ μὲς λοιπόν νὰ μὴν τὴν κάνουμε νὰ πλῆξη...

—Κι' ὁ κύριος ἀπὸ πού εἶναι; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή ἐκείνη κυττάζοντας μὲ περιέργεια τὸ φίλο μου πού βάδιζε πλάι μας, τυλιγμένος μὲς στὸ ὑγρὸ μαῦρο ἀδιάδροχό του, ἔχοντας τὸ βλέμμα του ἀκίνητο, πάντα σιωπηλὸς, ἐπειδὴ ἴσως ἐνοιοθε πὼς ὅτι καὶ νᾶλεγε κείνη τὴν ὥρα θάταν βεβαιωμένο κι' ἀκαταίτητο.

—Ὁ... ἀπὸ πολὺ μακριὰ... ἀπάντησε γυρνώντας πρὸς τὸ μέρος μας καὶ εἰχοντάς μου μιὰ ματιὰ πού μοῦ ἔδινε τὸ δικαίωμα νὰ ἐξακολουθῶ ἐγὼ, γιὰ κείνον...

Ἦταν σι' ἀλήθεια ἀπὸ πολὺ μακριὰ ὁ φίλος μου. Εἶχε ξεπαρκάρει μιὰ μέρα ἔχοντας μόνους τὸν συντεράφους δυὸ μεγάλες βαλίτσες, πού τὶς σήκωνε ἀκαθάρτως τὸν κάποιος καμαρώτος τοῦ ἀριστοκράτου τῆς γραμμῆς Μασσαλίας. Εἶχαμε συνδεθῇ ὅστερα ἀπὸ μιὰ ἀμοιβαία συμπάθεια πού εἶχε γεννηθῇ μέσα μας, καὶ πού προήλθε ἴσως ἀπ' τὴν τέλεια ἀντίθεση τῶν χαρακτήρων μας. Κείνος δὲν ἦταν ερωμαντικὸς, γι' αὐτὸ θάπαρνα ὅποιαδήποτε στιγμὴ ὄρεο. Εἶχε μόνον κάποτε κατὰ ἐκκεντρικὸς ἰδέες πού ἂν τὶς ἐξέταζε κανεὶς ἐντελῶς ἐπιπόλαια θὰ μπορούσε νὰ τοῦ δόσῃ αὐτὴ τὴ μομφὴ τῆς ἐποχῆς μας. Δὲν ἦταν ὅμως κι' ἄνθρωπος τῆς ρουτίνας. Πολλὲς νύχτες, ὅταν εἴμαστε καθισμένοι στὸ παραλιακὸ καφεενεδάλι, ἡ σὲ κανένα πάγκο τοῦ δημοτικοῦ κήπου, κι' ἄλλοτε ὅταν κουρασμένοι ἀπ' τὴν πολὺωρη μελέτη σηκώνουμε τὸ κεφάλι, μοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὴ μακρινὴν τοῦ πατρίδα. Μοῦχε πῇ γιὰ τὴν εὐλογενεῖα του, τὴν γνωστὴ στὴν Ἑλληνικὴ παροικία τοῦ Γαλλικοῦ Μαρόκου οἰκονομία τῶν Σταυροδιδῶν, γιὰ τὴ φρίκα τῶν αεγάλων ἐργαστασίων τους, γιὰ τὶς συνθηχεῖς τους καὶ τὰ γούστα τους, γιὰ τὸ μῖσος πού ἔτρεφε αὐτός, ἀντίθετα στὴ γνώμη τῶν δικῶν του, γιὰ

τὴ μηχανὴ καὶ γιὰ τὴν ἀπέραντη στοργὴν τοῦ γιὰ τὴ γῆ. Μοῦχε ζωγραφίσει μὲ τὰ πιδ γλυκὰ χρώματα μιὰν ἔμπα πού τὸν καρτεροῦσε στὰ περὶχωρα τοῦ Γερμίντ, μὲ τὶς ἀπέραντες θαμβοφυτεῖες τῆς, μὲ τὰ πότε ἦσαν καὶ πότε ὀρηκτικὰ νερά τοῦ Ζίτς πού διάβαινε ἀνάμεσά της, καὶ μὲ τὰ παθητικὰ τραγούδια πού τραγουδοῦν οἱ φελλᾶχοι στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὶς θερμὲς καλοκαιρικτικὲς νύχτες...

Θὰ μπορούσα νὰ τῆς πῶ κι' ἄλλα γιὰ κείνον, ἀλλὰ ξαφνικὰ στάθηκε νὰ μᾶς χαρεθῇ. Θυμᾶμαι πὼς τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ τυπικὸ «χάρηκα πολὺ» πρόσθεσα καὶ τόσα κομπλιμέντα ὥστε ἀργότερα ἀποροῦσα καὶ γὼ ὁ ἴδιος γιὰ τὸ θάρρος μου. Ὅσο γιὰ κείνον τῆς εἶπε ἕνα μονάχα ἔξοδ «Καληνύχτα»...

Γρήγορες, πότε εὐχάριστες, πότε ἀτομες κι' ἀνισφῆς περνοῦσαν τότε οἱ μέρες μας. Μὲ τὴν καινούργια μας φίλη εἶχα ἀρχίσει νὰ συνδέομαι κάπως περισσότερο. Ὅταν μάλιστα μιὰ μέρα προχώρησα κάπως πάρα πάνω στὰ λόγια μου καὶ στὰ ἔργα μου κείνη δὲν φάνηκε νὰ παραξενεύτηκε γι' αὐτό. Κρατοῦσε μιὰ σιγὴ ἀνεξήγητη στὰ ζητήματα πού τὴν ἀφοροῦσαν, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ κανένα ἀπ' τὰ αἰσθημάτων της, κι' ἂν ἐξαίρετος κανεὶς μερικὰ τυπικὰ λόγια πού πετοῖσες ὅταν μιλοῦσαμε δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀκούῃ καὶ πού καὶ πού νὰ γελᾷ.

Ὁ φίλος μου ὅταν τοῦ εἶπα—εἶχα πάρε θυμᾶμαι τὸ ἀνάλογο ὕφος—τί συνέβαινε σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ γέλασε.

Μὰ δὲν εἶναι παράξενο. Μόνον πρόσεξε μὲ ποιὰν ἔχει νὰ κάνει.

Κείνες οἱ τελευταῖες λέξεις του ἂν κι' ἐπλώθηκαν ἐντελῶς ἥρενα μὲ χτύπησαν κατάκαρδα κι' ἐνῶ τὸν κύτταξα, φαίνεται ἄντια, μοῦ ἦρθε ξαφνικὰ ἡ ἰδέα πὼς ἦλεγε... πὼς ἦλεγε κι' ἴσως... ἴσως...

Μ' ἔκοψε ἡ καθαρή καὶ κάπως ἐρωτικὰ χρωματισμένη φωνή του.

Μὴ νομίζεις πὼς ἦλθες τὴν εὐτυχία σου. Γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι πού τώρα δὲν ἀγαπᾷς, μὰ πού ὑπάρχει κίνδυνος ἀργότερα νὰ σοῦ γίνῃ ἀπαράτητο, ἐγὼ δὲν νοιώθω, παρὰ ἕνα ἀπέραντο οἶκτο.

Τὸν κύτταξα μ' ἀπορία. Μοῦθε νὰ τὸν ρωτήσω, νὰ φωνάξω δυνατὰ. Γιατὶ αἰσθανόταν οἶκτο; Τί ἦξερε αὐτὸς πάρα πάνω γιὰ νὰ νοιώθῃ οἶκτο; Δὲν ἔδοξα σὰ λέξη, μόνον κείνο τὸ «οἶκτος» βοῦλξε θυμᾶμαι ὅπως ὁλόκληρὸς στ' αὐτιά μου.

Ἐκείνη δὲν ἔβλεπε, ἡ μάλλον δὲν ἔβλεπε τότε τί ἐνοιοθε γιὰ μένα. Ὅταν βρισκόμαστε οἱ δύο πάντα γινόταν θερμὴ κι' ἐξαιρέτικη. Μόνον ὅταν θγαίνουμε κι' οἱ τρεῖς τότε ἐγὼ ἔμεινα στὸ παρασκήνιο καὶ ἡ μόνη τῆς ἀπασχόληση ἦταν νὰ σπᾷσῃ, ὅπως ἔβλεπε, τὸν πάγο τῆς καρδίας τοῦ ἄλλου. Στὴν ἀρχὴ μιὰ ἐνωστικὴ ἡλῆεια μ' ἔκανε νὰ μὴ τὸν ρωτήσω σχετικὰ. Μὰ ὅσο κι' ἂν προσπάθησα στὸ τέλος τοῦ μῆλῃς γι' αὐτὲς τὶς ἀλλαγές. Δίγες λέξεις ἦταν ἡ ἀπάντησίς του. Λέξεις ἀκατανόητες τότε, πού σήμερα ὅμως πού τὶς ἔξηγῶ μοῦ δείχνουν πόσο

ἦξερε κείνος ἔστω καὶ θεωρητικὰ τὴ γυναίκα.

—Στὴ μακρινὴν μου πατρίδα, μοῦχε, κάποιες σκοτεινὲς κι' ἀποπνευτικὰ θερμὲς νύχτες, ξαφνικὰ μὲς στὴν ἡσυχία, πάνω ἀπ' τ' ἀπέραντο ἔρημο βασίλειο τῆς ἄμμου, ἔσπαε ὁ Σιμούν. Εἶναι κατὰ τὸ τρομερὸ στὴ δύναμη καὶ στὸ μεγαλεῖο. Μπρός του λυγαί τὸ πᾶν. Οἱ χουρμαδιές λυγίζουν καὶ κάποτε σπάζουν, κι' οἱ μικροὶ κόκκοι τῆς ἄμμου ἐγκαταλείπονται στὴ διάθεσίν του, γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ ὅπου αὐτὸς θέλει. Κανεὶς δὲν ζήτησε ὡς σήμερα νὰ στήσῃ ἐμπόδιο στὸν ἀγριο δρόμο του. Τὸ καταλαβαίνεις, ὅπως κι' ὅλοι μας, πὼς θάταν μάταιο...

—Ποῖση Ἀραβικὴ κάνεις; τὸν ρώτησα.

—Πάρτο, φίλε μου, ὅπως θέλεις. Μοῦ ἀποκαίθηκε μὲ τὸ εἰρωνικὸ ὕφος πού ἔπαιρνε τελευταία.

Τὸ νέο ἔπεσε σὰν δόμβα μὰ ἀπ' τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ Μᾶη. Βαδίζαμε στὰ δρομάκια τοῦ δημοτικοῦ πάρκου ὅταν γύρισε μᾶς κύτταξε καὶ τοὺς δύο κι' εἶπε: —Ξέρετε πὼς σὲ λίγες μέρες θὰ φύγω;

Στηλώσαμε μ' ἀπορία τὰ βλέμματά μας ἀπᾶν του. Μὲς στὸ δειλινὸ μισοσκότωτο ἡ μορφὴ του παρουσιαζοῖται τὴν ἴδια αἰνιγματικὴ τῆς ψυχρότητας.

Σὰς δεδαῶνω πὼς ἡ Βέρα γιὰ πρώτη φορὰ μίλησε μὲ νόημα. Δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς τί εἶπε ἀλλὰ ἡ τρεμουλιαστὴ φωνή της, τὰ μάτια της πού ἔλαμπαν, ἔδειχναν μιὰ παράξενη ταραχὴ, πού πιδ φανερὴ τὴν κάναν τὰ λόγια της, μπερδεμένα, μ' ἀρκετὰ καθαρά γιὰ νὰ δείξουν πὼς δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ φύγῃ ἐκείνος.

Ἀρχισα νὰ γελῶ, ὅταν αὐτός—θυμᾶμαι πὼς μοῦρεξε μιὰ ματιὰ γεμάτη οἶκτο—τὴ ρώτησε ἥσυχά.

—Καὶ θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ πῆτε γιατί δὲν πρέπει νὰ φύγω;

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΟΣ—

γρήγορη... πιο δυνατή.

—Ωραία τα κατάφερες! Έξακολουθήσε αδυσώπητα αυτή. Τα μπαούλα μας έτοιμα για τα χειμερινά σπέρ. Τα διαμερίσματά μας κρατημένο στο Ρόν-Ρομέ. Η Μαρία-Λίζα μάλιστα είχε δώσει το λόγο της να συμμετάσχει και φέτος στους μεγάλους αγώνες σκι, όπου έθριαμ-θευσε πέρισυ. Για σκέψου τώρα την απογοήτευσή της... Μπορείς να εισάι σίγουρος πως ο έγωισμός σου ικανοποιήθηκε τελείως. Τι σε νοιάζει, έσένα αν οι δικοί σου στενοχωρηθούν και υποφέρουν εξ αιτίας σου; Μη πως σκέφτηκες ποτέ σε τί περιπτώσεις θα μπλέξουμε; Δεν τολμά να πάω πουθενά πιά... Όλοι οι γνωστοί μου μου γυρίζουν τις πλάτες. "Αν ήξερες το μαρτύριό μου! Νά είμαι υποχρεωμένη, να άπαντώ στις ερωτήσεις που μου κάνουν οι φίλες μου... "Αν είχες καρδιά, θα έκανες το πάν για να μάς απαλλάξεις απ' αυτές τις έννοιες... "Αλλά, είπαμε, αν είχες καρδιά...

Εσηκώθηκε νευριασμένη γιατί δεν της άπαντούσε, και χτυπώντας το τακούνι της κάτω ανυπόμονα, πρόσθεσε:

—Δεν μου άπάντησες. Τι σκοπεύεις να κάνεις;

Εκείνος φάνηκε να συνέχεται, να ξυπνά απ' το όνειρο στο όποιο ήταν θυμωμένος. Την κύτταζε μ' άπορροια, ικετευτικά:

—Εγώ;... ψιθύρισε.

Αυτή περίμενε μιάν εξήγηση, αλλά δεν άκουσε τίποτα. Τότε διευθύνθηκε προς την πόρτα, στάθηκε στο κατώφλι της κι άφησε να της ξεφύγουν αυτά τα λόγια:

—Σε ήξερα δειλό, αλλά όχι ως αυτό το σημείο...

Αυτό ήταν όλο! Η πόρτα κλείστηκε πίσω της.

Σε λίγο έφτανε στ' αυτιά του σαν ένα παράξενο θουητό, ο θόρυβος του άσσανσέρ που κατέβαινε.

II.

«Αγαπημένη μου Γιζέλλα,

»Όταν θα διαβάξης αυτά τα λόγια εγώ θα είμαι πιά νεκρός. Δεν ξέρω τί με συγκράτησε χθές το βράδυ, από το να σου πω, αυτά που σου γράφω τώρα. Ίσως να μην είχα τό θάρρος. Είπε τόσο σκληρό να απολογηθεί κανείς μπροστά στη γυναίκα για την όποια τα πάντα έθυσί-σασε — τα πάντα!

»Είμαι βέβαιος, καλή μου φίλη, πως δεν μπόρεσες να νοιώσης το κακό που μου έκαναν τα φρικτά λόγια που μου είπες χθές. Γι' αυτό, στά βάρη που έινε μου, σε συγχωρώ!... Το μόνο που εύχομαι τώρα είναι να μη ένοχληθεις πολύ εξ αιτίας μου. Ο Θεός, ξέρει, πόσο σ' αγαπώ, πόσο σ' αγαπώ ακόμα! Και ακριβώς έπειδη σ' αγαπώ, σου λέω αυτό: Είχα παντρευτεί τη Μαρία-Λίζα με το καλό.Θέλω και σύ που όλοι πέρνουν για μεγαλύτερη άδελφού

λα της, να ξαναφτιάξεις τη ζωή σου. Κι' έτσι θα φύγν απ' το νου σου ο φρικτός εφιάλτης που ζης τις μέρες αυτές. Δεν μπορώ παρά να σε εύ-γνωμονώ για ό,τι έκανες για μένα και για την κόρη μου, για την όποια ύπηρες μια δεύτερη μητέρα. Αντικατέστησες κοντά της την πρώ-τη μου γυναίκα. Την είχα αγαπήσει τόσο κι' αυτήν! Είχα όρκισθί να μείνω πιστός στην μνήμη της. Μό-νος με την κορούλα μου... Έφτασε, όμως, να φανής έσύ, το παιδί μου σχεδόν στην ηλικία, αφού σε περνώ είκοσι χρόνια, για να ξεχάσω τους όρκους μου και να σε δώσω όλα!

»Η αγάπη μου όμως ηύρε ποτέ σε σένα την ανταπόδοσή της; Κά-ποτε είχα την τρέλλα να το πιστεύ-σω, τουλάχιστο για ώρισμένη έπσ-χή, αλλά τώρα αρχίζω ν' αμφισβό-λω όλότελα. Όπως κι' αν έχη ό-μως, όταν κατάλαβα πως δεν θα μπορούσα να σου δώσω τις χαρές που θα δοκίμαζες κοντά σ' ένα νέο της ηλικίας σου, έβαλα για μόνο σκοπό στη ζωή μου να σου έξασφα-λίσω τουλάχιστον την πολυτέλεια, που τόσο πολύ αγαπούσες. Ηλπίζα έτσι, ότι αν δεν σε ένωσε με μένα η αγάπη, θα σε πλησίαζε ίσως η εκ-πλήρωσις όλων των επιθυμιών σου. Γι' αυτό και άφησα την καρριέρα μου στη μέση, την ώρα ακριβώς που-χα τις ωραιότερες πιθανότητες έπι-τυχίας. Και παραιτήθηκα απ' τη δι-πλωματία. Η ζωή ενός διπλωμάτη που θέλει να κρατά τη θέση του, είναι ένα δάραθρο που καταπίνει θη-σαυρούς, εκατομμύρια. Δεν τα δη-μιουργεί όμως ποτέ. Έπρεπε να σου κρύβω πως η κοσμική ζωή που ήθε-λες να ζής δεν συμφωνούσε καθόλου με τα γούστα μου. Ξέρεις πόσο με-γάλη ήταν η μανία μου για τις ιστο-ρικές μελέτες. Το όνειρό μου ήταν να τους αφιερώσω όλον τον καιρό που θα μου άφηναν οι νέες μου ά-σχολίες.

»Οι επιχειρήσεις όμως με τις ό-ποιες καταπιάστηκα απ' ένός, και απ' το άλλο μέρος η ντελικάτη ύ-γεια της Μαρίας-Λίζας μάς ανάγ-καζαν να περνάμε το περισσότερο καιρό μας κοντά στη θάλασσα. Τι άνιαρή όμως ζωή, για μια γυναίκα σαν και σένα! Γι' αυτό σε ώθησα πρώτος εγώ να πιάσεις σχέσεις με τις οικογένειες που παρασθέριζαν στο ίδιο μέρος. Κι' έτσι, μιά μέρα, μου συνάστησες σ' ένα χορό του Καζινό τον Ίβάν Γεώργιεφ. Πρέπει να όμο-λογήσω πως ο νέος αυτός, μου είχε κάνει εύθες έξ αρχής την καλύτερη έντύπωση. Δεν θα μπορούσα ποτέ να φαντασθώ ότι έπρόκειτο περί έ-νός τυχοδιώκτη.

»Η έπιτυχία μου στις οικονομικές επιχειρήσεις που μου συνέστησε να κάνω, μου αύξησαν την έμπιστοσύνη μου σ' αυτόν. Κι' η έπιθυμία μου τέ-λος, να σου παρέχω όλοένα και πε-ρισσότερες άνεσεις, συμπλήρωσε την καταστροφή. Δέχθηκα, με βαρεία καρδιά, είνε η αλήθεια, την προει-δριάν που συμβουλίον των δύο έται-ριών που ίδρυσε σε λίγο ο Γεώργι-εφ, αλλά όχι χωρίς να λάθω προή-γουμένως από πρόσωπα σημερινά, όλες τις απαιτούμενες διαβεβαίω-σεις που άφορούσαν την ήθική του προσώπου και την αξιοπιστία του. Τα παρακάτω τα ξέρεις. Άναγνωρί-ζω βέβαια τώρα ότι έπρεπε να φα-νώ έπιφυλακτικώτερος όλέποντας

τις τρέλλες και τις σπατάλες που έ-κανε ο νεαρός επιχειρηματίας. Ίς απέδωσα όμως στην ζωηροτήτα της μεταπολεμικής νεότητος και μια που μπήκα πιά στο χορό ήταν ου-σκολό να μη χαρέψω.

»Η μητέρα μου, μου είχε πη πολ-λές φορές:

—Παιδί μου, τόσα λεπτά που μπαίνουν στο σπίτι σου, δεν σε φο-βίζουν;

—Μά εγώ άδιαφορούσα:

—Λέτε, μαννούλα, να τυλίξουν έ-να γέρο-λυκο σαν και μένα; Μη φοβάσαι...

»Καυμένη μητέρα! Γιατί να μη προσέξω στα προαισθήματά σου, στην κρίση σου;

»Μην νομίσες, προς Θεού, αγαπη-μένη μου Γιζέλλα, πως μ' αυτή μου την έξομολόγηση θέλω να δικαιωθώ στα μάτια σου. Θέλω μονάχα να σου εξηγήσω μερικά πράγματα με την έλπιδα ότι ίσως διαφυλάξω έτσι κα-τι απ' την ιστορή σου, απ' την αγά-πη της Μαρίας-Λίζας...

Σταμάτησε έξαφνα το γράψιμό.

«Για ποίο λόγο;» άναρωτήθηκε.

Και παίρνοντας το γράμμα το έ-σκισε σε μικρά-μικρά κομματάκια και έτρεψε στο τζάκι που σκόρπου-σε γύρω στην αίθουσα τις ματωμέ-νες του άνταύγειες.

III.

ΥΣΤΕΡΑ απ' το τραγικό τέλος του γιουό της, η κυρία Ντέ Σαίντ-Άγκρας, άποσύρθηκε με ψευδώνυμο σ' ένα μοναστή-ρι του Παρισιού, στις Βερσαλλίες, που νοίκιαζε δωμάτια σε ηλικιωμέ-νες άριστοκράτισσες. Την είχε τόσο τσακίσει το τραγικό χτύπημα που νιρεπόταν ως και τ' όνομά της άκό-μα να λήη.

Το σκάνδαλο της χρεωκοπίας της «Κτηματικής» και της «Σκανδιναυ-κής Ένώσεως», που έπηκολούθησε η αυτοκτονία του κ. Ντέ Σαίντ-Άγ-κρας, ένός από τους ιδρυτές των και η φυγή του μεγάλου επιχειρη-ματίου κ. Ίβάν Γεώργιεφ, έξακολου-θούσε ωστόσο να συγκινή την κοινή γνώμη. Οι παριζιάνικες έφημερίδες αφιέρωναν στήλες όλόκληρες σ' α-τή την ύπόθεση. Διερωτώντο δε όλες ποιά τάχα να είχε καταφύγν ο Ίβάν Γεώργιεφ με τα κλεμμένα εκατομ-μύρια.

Το σκάνδαλο είχε τέτοια άπήχηση και στη Βουλί, που σε ένα μήνα μέ-σα έπεσαν δυο κυβερνήσεις.

Η κυρία Ντέ Σαίντ-Άγκρας, περίμενε εκείνο το πρωί την έγγο-νούλα της, την Μαρία-Λίζα. Το κο-ρίτσι αυτό ήταν ό μόνος άνθρωπος που την κρατούσε ακόμα στη ζωή. Με την δεύτερη σύζυγο του γιουό της είχε διακοψει κάθε σχέση αφού άλλωστε την θεωρούσε και ως αίτια όλων των κακών.

Η στάσις της Γιζέλλας μπρός στο πτώμα του άνδρός της, είχε γεμί-σει άγανάκτηση τη δυστυχισμένη μητέρα.

—Δεν τόν περίμενα ποτέ τόσο δει-λό! — όπως ήταν οι μάνες λέξεις — που όοηκε να πη η Γιζέλλα μπρός στο πτώμα του άνδρός της.

Κι' άρννηθηκε ακόμα να παρακο-λουθήρη και την κηδεία στο νεκρο-ταφείο λέγοντας πως τα νεύρα της δεν άντεχαν.

Τώρα, το πως ήταν δυνατόν ύπ'

αυτούς τους δρους ή Μαρία-Λίζα να έξακολουθή να παραμένη μαζί με την μητριά της, αυτό ήταν κάτι που την άπασχολούσε καιρό τώρα τη δυστυχισμένη γρηά.

Η κυρία Ντέ Σαίντ-Άγκρας έ-μενε σ' ένα μικρό διαμέρισμα στο Μονπαρνάς.

Το μέγαρο της λεωφόρου Καλε-μπέρ είχε σφραγισθί την έπομένην του θανάτου απ' τους δανειστάς. Οι δυο γυναίκες άρκέσθηκαν έτσι στα περιωρισμένα οικονομικά τους μέσα.

—Θα με συγχωρήσετε που δεν θα μείνω σήμερα να σας κάνω συντρο-φία στο τραπέζι, ρώτησε η Μαρία-Λίζα απ' την είσοδο ακόμα, πριν μπη να φιλήση τη γιαγιά της.

Και πριν προφθάση η γρηά ν' ά-νοίξη το στόμα της, έπρόσθεσε:

—Με περιμένουν στην Πλάζ ντ' Άρμ, στις ένδεκάμιση.

Εκύτταξε το ρολογάκι του χεριού της.

—Δεν είναι ούτε δεκάμιση ακόμα. Έχουμε μιά όλόκληρη ώρα στη διά-θεσή μας.

Προχώρησε και φίλησε τη γρηά θερμά στα δυο μάγουλα.

—Με περιμένει ο θαρρόνος Ρόζεν-χαίμ, έξακολούθησε ύστερα, ένας Αυστριακός που γνώρισα πέρισυ στα Πυρηνάια. Θα προγευματίσουμε στο Ρεζερβουάρ. Ήρθα εδώ με το άυ-τοκίνητό του.

—Εκείνη είνε μαζί σας;

Η Μαρία-Λίζα κούνησε το κεφά-λι της καταφατικά.

Κι' ύστερα από ενός λεπτού δι-σταγμό:

—Θα έπρεπε να την δεχτήτε για-γιαίκα, έκανε.

Η κυρία ντέ Σαίντ-Άγκρας ση-κόθηκε άπότομα.

—Ποτέ, έκανε δυνατά. Κι' ύστερα, σιγώτερα:

—Μου το ζητάς έσύ, Μαρία-Λίζα, αυτό το πράγμα;

Και τα μάτια της γρηάς γέμισαν δάκρυα.

Η Μαρία-Λίζα πήρε στα χέρια της τα μικρά χεράκια και τα γέμι-σε φιλία.

—Συγχωρείστε με, γιαγιάκα, έ-καμε. Έχω άδικο να λέω πάντα έ-κείνο που σκέφτομαι. Τι τα θέλετε όμως; Οι νεκροί δεν έαναγουρίζουν ποτέ πιά... Μήπως μωρείνα να κάνε-τε τίποτα; "Αν ζούσε ο καυμένος ο μπαμπάς, είμαι βέβαιη πως θα συμ-φωνούσε μαζί μου. Γιατί δεν θέλετε να δεχθήτε τη μητέρα μου;

—Τη μητριά σου να λές...

—Όχι. Τη μητέρα μου. Ο πατέ-ρας μου μήπως, δεν μουμάθε να την φωνάζω με το γλυκό αυτό όνομα απ' την ήμερα, που άντικατέστησε στο σπίτι εκείνη που δεν γνώρισα ποτέ;

—Η γυναίκα αυτή ύπηρεζε η κα-ταστροφή του πατέρα σου... Για να ίκανοποιήση τη μανία της για την πολυτέλεια, μπλέχτηκε σ' έκείνες τις θρωμοδουλίες και τέλειωσε όπως τέλειωσε...

—...Για να ίκανοποιήση την μανία όλων μας, θέλετε να πητε...

—Κι' ύστερα, δεν θα ξεχάσω πο-τέ μου τη φρικτή διαγωγή της κατά την τραγική εκείνη στιγμή...

Η κυρία Ντέ Σαίντ-Άγκρας, δεν μπόρεσε να τελειώση. Έφερε το δεξί της χέρι στο κεφάλι και σφίγγοντας με τ' άλλο τη καρδιά της άρχισε να κλαίη σιγά-σιγά με λυγμούς.

Κατεβαίνοντας από το τραίμ η Μαρία-Λίζα, πήρε το δρόμο για το Μονπαρνάς.

Η Μαρία-Λίζα την πλησίασε και την άγκάλιασε.

—Σωπάστε, γιαγιάκα, σας παρα-καλώ! Μήπως νομίζετε πως δεν ύ-ποφέρω και εγώ το ίδιο; Πρέπει ό-μως να κρίνουμε τα πράγματα ψύ-χραιμα. Οι άπερισκέψεις του καυ-μένου του μπαμπά, άπερισκέψεις που πληρώθηκαν με πολύ τραγικό τί-μημα, αλλοίμονο! — Έφεραν την μαμά σε μιά τέτοια κατάσταση...

Μπορείτε να καταλάβετε τι ένοιωσε άμα είδε όλα τα όνειρά της να κα-ταρρέουν. Η γρηά πετάχτηκε και με σδυ-σμένη φωνή ψιθύρισε:

—Τα όνειρά της... Τα όνειρά της! Μά, δυστυχισμένο μου παιδί, αν σκο-τώθηκε ο πατέρας σου, σκοτώθηκε για μια γυναίκα που δεν τον αγα-πήσε ποτέ, καταλαβαίνεις; Ποτέ! !

—Σας διαβεβαίω πως ο πόνος σας κάνει να παραφέρεσθε, γιαγιά. Η μητέρα μου θάταν άνίκανη να...

Αλλά σταμάτησε. Είπε τη γιαγιά της να σηκώνεται, να πηγαίνη στο γραφείο της και να άνοιγν το συρ-τάρι. Αφού έφαζε αρκετά, έβγαλε μιά φωτογραφία. Ήταν η φωτογρα-φία μιάς νέας γυναίκας λεπτής, με μεγάλα κατεγάλανα μάτια, με μαλ-λιά άφθονα, χυμένα σε δυο πάλλευ-κους ώμους.

—Νά η μητέρα σου! έλεπε.

Και πρόσθεσε:

—Αυτή, ναί, το παραδέχομαι πως τον αγαπώ. Όταν πέθανε όμως ύστερα απ' τη γέννησή σου στη Βε-νετία, όπου ο πατέρας σου ήταν πρώ-

τος ακόλουθος της πρεσβείας, νόμι-σα πως δεν θα παρηγοριόταν ποτέ... αλλά ύστερα...

Φάνηκε κάτι να ψάχνη να βρή μες στη θύμησή της και έξακολουθώντας να κυττάξη την φωτογραφία, συνε-πλήρωσε, σαν να μονολογούσε:

—Είχε μαλλιά κατάξανθα, σαν τα δικά σου. Τα γαλανά μάτια σου τά-χης απ' αυτήν. Μόνο που έχεις το στόμα και τη μύτη μεγαλύτερα... Μοιάζεις του πατέρα σου σ' αυτά.

Και η γρηά έκρυψε τη φωτογρα-φία και σώπασε.

—Γιαγιά, τί πρέπει να πω στη μη-τέρα; ρώτησε η νέα. Θέλει τόσο να σας ξαναδΐ...

—Νά της πής πως από τον καιρό που πέθανε ο γιουός μου δεν μου έμε-νε παρά ένας μόνο στον κόσμο: η έγγονούλα μου.

IV.

ΤΟ πρόγευμα κόντευε να τελει-ώση όταν η κυρία Ντέ Σαίντ-Άγκρας έκαμε ένα άδιόρα-το νόημα στην κόρη της, δει-χνοντάς της ένα τραπέζακι κοντά στη πόρτα.

Η νέα γύρισε και είδε έναν άν-δρα με μουστάκι που έτρωγε, ρί-χνοντας συγχρόνως και ματιές πρós το μέρος τους. Ήταν ο φύλακας άγ-γός τους, που τον συναντούσαν κά-θε ώρα μπρός στα πόδια τους απ' την ήμερα που άρχισε η άνάκριση για την πτώχευση της «Κτηματι-κής» και οι έρευνες για την άνακρί-

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΟΣ—

λυση του 'Ιδαν Γεώργιου. 'Ο μυστικός αυτός είχε αναλάβει να παρακολουθή τις δυο γυναίκες και να κρατή ένήμερους τους προϊστάμενους του για τις κινήσεις τους.

Παρ' όλο που η κυρία Ντέ Σαϊντ-Ανγκράς, είχε αναγνωρίσει τη θάλα την επομένη του θανάτου του ανδρός της, ύστερα από μια εξαντλητική ανάκριση, την παρακολουθούσαν ωστόσο ανέλλιπώς και αυτήν και την κόρη της που ζούσε μαζί της. Οι σχέσεις τους με τον 'Ιδαν Γεώργιου, οι οποίες εξακολούθησαν να είναι στενές ως την ημέρα που εξαφανίστηκε, άφησαν την άστυνομία να ελπίζει ότι χάρις σ' αυτές θα μπορούσαν μια μέρα να ανακαλύψουν τα ίχνη του φυγάδος. Ήταν τόσο πολλές οι επιφανείς πολιτικές και στρατιωτικές προσωπικότητες που-χαν μπλεχτεί στο σκάνδαλο ώστε η άστυνομία δεν φειδόταν κανενός κόπου προκειμένου να έχει όλα τα στοιχεία που της χρειαζόταν.

'Ο θάνατος Ρόζχαϊμ θγάζοντας το μονόκλ του ρώτησε την κυρία Ντέ Σαϊντ-Ανγκράς :

—Λοιπόν, αγαπητή φίλη, μπορώ να ελπίζω πως θα δεχθήτε νάρητε στο Σέμμεριγκ;

Τα μάτια του ήταν κορφωμένα πάνω της. Παρ' όλες δε τις ρυτίδες που αλύακωναν το πρόσωπό του, και παρ' όλη τη φαλάκρα του, διετηρείτο ζωηρότατος χάρις στα σπόρ και στη γυμναστική.

—Το Σέμμεριγκ, εξακολούθησε, είναι ο ιδεώδης τόπος για την ανοίξη. Οι σκιερ και οι άλλοι σπόρτσμεν έχουν φύγει. Θα είμαστε τελείως μεταξύ μας στο ξενοδοχείο Πάνλανς... Τά νεύρα σας θα ξεκουραστούν και θα συνέλθετε, από τις τόσες δοκιμασίες.

Και πήρε, για να πη τα τελευταία λόγια, ανάλογο προστατευτικό ύφος.

'Η Μαρία-Λίζα νεύρισε. Δεν τον χώνευε καθόλου τον θάνατο Ρόζχαϊμ, βλέποντάς τον να παίζει ρόλο προστάτου. Τό χειμώνα που τον είχαν γνωρίσει, ανάμεσα σε τόσους άλλους νέους, κάτι τραγόταν, αλλά τώρα... Της έκανε φρικτή εντύπωση η επιμονή του να τονίζει ότι αδιαφορούσε για τα λόγια του κόσμου, υπονοώντας μ' αυτό ότι παρ' όλη τη λεπτή θέση στην οποία βρισκόταν ή μητέρα της κι' εκείνη, αυτός δεν διασταζε να τις συνοδεύει.

—Επειτα μεταχειριζόταν, ένα τέτοιο τρόπο οικειότητας με τις δυο γυναίκες, που της έδινε της Μαρίας-Λίζας στα νεύρα.

'Η Γιζέλλα ντέ Σαϊντ-Ανγκράς, όμως, ήταν ενθουσιασμένη. Είχε τόνον καρδ να ξεσκάνη λιγάκι και να συναναστραφεί ανθρώπους του καλού κόσμου... να νοιώσει να την θαυμάζουν, να την πολιορκούν....

Για να την πείσει ο Ρόζχαϊμ, ότι έπρεπε να δεχθή την πρόσκληση για το Σέμμεριγκ, έφτασε να της πη ότι τα πένθη κρατούν λίγο τώρα και ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να

κλαίνει κάποιον που έγκατέλειψε άνανδρα τη θέση του, ύστερα από μια άσυγχωρητη προδοσία.

Στο άκουσμα αυτών των λόγων, το πρόσωπο της Μαρίας-Λίζας πήρε μια τέτοια έκφραση, που ο Αυστριακός κατάλαβε το λάθος του. Θέλησε να μειώσει την κακή εντύπωση αλλά με την προσπάθειά του αυτή έγινε εκείνο που γίνεται τις περισσότερες φορές...

—Λυπούμαι, αγαπητέ θάνατε, είπε ψυχρά η νέα, που ξεχάσατε ότι οι νεκροί, όλοι οι νεκροί, έχουν το δικαίωμα να τους αφήνουμε ήσυχους.

Και αφού κύτταξε καλά-καλά τα μάτια της μητριά της, έπρόσθεσε στρεφόμενη και πάλι προς τον θάνατο :

—Και λυπούμαι που είμαι εγώ η μόνη που σας το υπενθυμίζω.

'Η Γιζέλλα δάγκασε νευρικά τα χείλη της και τα βλέφαρά της άνοιγαν γρήγορα νευρικά ύστερα μια λάμψη θυμού πέρασε από τα κατάμαυρα μάτια της.

—Μαρία-Λίζα, έκανε, δεν έχω καμιά ανάγκη συμβουλών.

Και επειδή η κόρη της εξακολούθησε να την κυτάζει κατάματα και για να μην άκουσθι από τα διπλανά τραπέζια, προσέθεσε σιγώτερα :

—'Αν έσθ εισαι υπερήφανη γιατί είσαι κόρη αυτού του δυστυχισμένου, έπιτρέψέ μου να σου πω, ότι εγώ λυπάμαι γιατί υπήρξα γυναίκα του.

Τό πρόσωπο της Μαρίας-Λίζας έγινε κάτωχρο.

Μια άδηια απερίγραπτη την πλημύρισε. —Ωστε, λοιπόν, είχε δίκιο η γιαγιά της όταν της έλεγε ότι ο πατέρας της δεν αγαπήθηκε ποτέ από αυτή τη γυναίκα; Δεν ήθελε ως τότε να το πιστέψει. 'Η μητριά της μήπως δεν είχε φερθή πάντα μαζί της σαν νάταν αληθινή μητέρα της; Την είχε άρρωστήσει και κινδύνευσε να πεθάνη. Κι' αργότερα, όταν βγήκε στο κόσμο, μήπως δεν της πρότεινε μόνη της, η μητέρα της, να νάνε φίλες, να την συμβουλευτεί στο κάθε τί. Οι θρίαμβοι έπειτα της Μαρίας-Λίζας στα σαλόνια γέμιζαν την Γιζέλλα χαρά. Πως να αμφισβάλει για την ειλικρινεία και την αγαθότητα της ψυχής της η νέα;

Τάχε σαστίσει... Δεν ήξερε ακόμη τί να σκεφθί. Ποτέ στα λίγα χρόνια της η Μαρία-Λίζα δεν είχε ζήσει στιγμές τόσο γεμάτες αγωνία κι' απελπισία.

'Ο θάνατος, που η σκηνή αυτή τον βρήκε τελείως άπροετοιμαστό, ξανάβγαλε το μονόκλ του και άρχισε να το στροβιλίζει στα χέρια του νευρικά.

—Λυπούμαι... λυπούμαι πολύ, τόλμησε μόνο να πη.

—Αλλά η Μαρία-Λίζα τον έβγαλε από το άδιεξοδο.

—Θα σας παρακαλέσω να μου επιτρέψετε να σας αποχαιρετήσω, είπε. Είμαι λίγο αδιάθετη.

—Μά, για στάσου, Μαρία-Λίζα, έκανε η Γιζέλλα θα σε συνοδεύουμε και μες.

—'Οχι, σας παρακαλώ. Μην ένοχληθήτε, πρόσθεσε η νέα. Έχω ανάγκη να μείνω λίγο μόνη. 'Ο άέρας θα μου κάνει καλό.

—Πού θέλετε, δεσποινίς, να σας

πήν το αυτοκίνητό μου; ρώτησε πάλι ο θάνατος.

—Πουθενά! Θα πάρω το τράμ. Κι' έφυγε.

V

ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΝΤΑ Σ από το τράμ, η Μαρία-Λίζα πήρε το δρόμο για το Μονπαρνάς.

Προχωρούσε βιαστικά με το πρόσωπο σηκωμένο στο ζωγόνο ύψος του αέρα. Οι κακές σκέψεις που της είχαν περάσει από το νου, άρχισαν να της φεύγουν λίγο-λίγο. Ξανάβρισκε τώρα τον Ισορροπημένο και ψυχραιμό χαρακτήρα της, και ξεχνώντας την ψυχική θυσία που είχε περάσει, έστρεφε πιά σε άλλο σημείο τις σκέψεις της.

Τί θα ήταν από δω και στο εξής η ζωή της; Αναρωτιόταν. Συνηθισμένη ως τα είκοσι δύο της χρόνια, να τά βρισκή όλα έτοιμα, θρισκόταν τώρα υποχρεωμένη να κερδίσει μόνη της το ψωμί της.

Τό σκάνδαλο που ξεσπάσει, της έκλεινε όλες τις πόρτες. Να δουλέψει; Μά που; Μήπως ήταν η μόρφωσις της αρκετή για τον άγωνα της ζωής; Κι' ύστερα, ήξερε καλά έξ άκοής τους κινδύνους που διατρέχει τό κάθε κορίτσι μόλις άρχισι να ζητά δουλειά. Να παντρευθί πάλι; Μά πως, αφού δεν είχε προίκα; Έξ άλλου, τό να παντρευθί κάποιος από συμφέρον της φαινόταν συκαμερό. Δεν είχε ποτέ της σκεφθί πως κι' ο δεύτερος γάμος του πατέρα της μπορούσε ναχη τέτοιες θέσεις. Τη μητέρα της την αγαπούσε, τον πατέρα της τον θαύμαζε και τον λάτρευε. Τί βμορφή που ήταν η ζωή που είχε ζήσει σιμά του!

Θυμόταν τις Ιππασίες τους στη Βιέννη, στο Πράτερ, τα ταξία που πέρνανε στα κομψά κέντρα του Γκράμπεν, και ύστερα την γρήγορη, τη γεμάτη γλέντια ζωή που άρχισε να ζή με την μητέρα της από τον καιρό που γνωρίστηκαν με τον Γεώργιου.

Είχαν γνωρίστη στις Κάννες, στα χειμεριά σπόρ. Κι' από την πρώτη μέρα έγιναν άχώριστοι, ο 'Ιδαν, η Γιζέλλα κι' αυτή.

—'Ολος ο κόσμος τον θαύμαζε, τον θεωρούσε ως έναν ξεχωριστό άνθρωπο.

—'Ο Γεώργιου είναι τέλειος τζέντλεμαν, έπαναλάμβανε συχνά η δούκισσα Ντ' Απλερδ, μία από τις κοσμικώτερες κυρίες της πλάς. Οι δεξιώσεις άφηναν όνομα με τον πλούτο τους, και την πρωτοτυπία, την ευθυμία. Και ό,τι έλεγε έθεωρείτο αξίωμα πιά.

'Ο Γεώργιου ήταν έργνης. Κάθε φορά που διαργάνωνε κάτι στο σπίτι του παρακαλούσε μία από τις κυρίες του κύκλου του, να αναλάβη τον ρόλο της οικοδεσποίνης για μία φορά. 'Η κυρία Ντέ Σαϊντ-Ανγκράς είχε πάρει την άδεια από τον άνδρα της να εξυπηρετήση κι' αυτή τον φίλο τους κάποτε. Κι' ο πατέρας της Μαρίας-Λίζας δεν βρήκε λόγο για ν' άρνηθι.

Από τότε οι φιλικές σχέσεις των έγιναν στενότερες. 'Ο 'Ιδαν Γεώργιου δεν κουραζόταν ποτέ να συνοδεύη τις δυο γυναίκες όπουδήποτε.

'Η Μαρία-Λίζα είχε δη πολύ συχνά τα μάτια των μητέρων να κορφώνων απάνω της με ζήλεια,

νη ο καθένας αυτό; ρώτησε.

Και της έμπιστεύθηκε ότι δεν είχε πάρει ποτέ του μαθήματα χορού. Είχε τό χάρισμα να καταπλήσση με τις γνώσεις του τους ανθρώπους που συναναστρεφόταν. Όταν κάποτε ο κ. Ντέ Σαϊντ-Ανγκράς του έλεγε για κάποια μελέτη που έκανε πάνω στην Βασίλισσα Χρηστίνα της Σουηδίας, ο Γεώργιου τον ρωτούσε αν είχε ύπ' όφει του και την έπίσκεψη της βασιλίσσης προς την Νινόν ντέ Λανκλός, όταν η τελευταία αυτή ήταν καλεσμένη στις Μπενεδικτίνες του Λανι, καθώς και τα θέματα για τα οποία συζήτησαν οι δυο γυναίκες.

—Από που έχετε πάρει αυτές τις λεπτομέρειες; ρώτησε έκπληκτος ο παλαιός διπλωμάτης.

'Ο 'Ιδαν άρκέστηκε να χαμογελάσει και δεν έδωσε άπάντηση.

Μιά άλλη μέρα πούχε πάει με τις δυο γυναίκες να έπισκεφθούν το Μοντρέιγ-σνρ-Μέρ, την ώρα που ανέβαιναν στην ακρόπολη είχε άπαι γείλει στις δυο γυναίκες ένα δόλο-κδρο άπόσπασμα από το «Αισθηματικό Ταξίδι» του Στέρν, σχετικό με τό τοπίο. Τό γεγονός αυτό κατέπληξε τις δυο γυναίκες γιατί θυμόνταν

που τους είχε πη, προ λίγης ώρας, μέσα στ' αυτοκίνητο, πως δεν διάβαζε ποτέ του, ούτε κι' έφημερίδα άκόμα.

Στό παλιό πανδοχείο που πήγαν να φάνε και όπου τους σερβίρισαν στρείδια αλλά Σαϊν-Ζάκ, έκάλεσε τον μάγειρο για να τον ρωτήση αν είχε πλύνη τα μανιτάρια πουχε δάλει μέσα στα στρείδια.

—Και βέβαια τάπλυνα, κύριε, είπε πικαρισμένος ο μάγειρος.

—Λοιπόν, φίλε μου, κάματε άσχημα, άποκρίθηκε ο 'Ιδαν. Έπρεπε να τά έψετε μόνο και όχι να τά πλύνετε, γιατί χάνουν τό άρωμά τους.

Παρετήρησε ύστερα στον μάγειρο που έστειλε κατάπληκτος από τις μαγειρικές γνώσεις του πελάτου, ότι θάπρεπε να τσιγαρίση τα στρείδια σε καυτό φούρνο γιατί αυτό δίνει μία έξαιρετική γεύση στο περιεχόμενο. Τόν υπέχρεωσε δε να του ύποσχεθί πως στο μέλλον θ' άκολουθούσε τις συμβουλές του.

'Ο μάγειρος νεύρισε από τις ύποδείξεις :

—Μά, κύριε, άμα θέλετε να κάνετε τόσες φασαρίες για ένα πιάτο φαί, δεν έχετε παρά να πάρετε τη θέση μου μπρος στα φουρνέλλα.

Ενθουσιασμένη από αυτή την πρόταση η Γιζέλλα χιροκρότησε ζωηρά: —Νά τό κάνης, 'Ιδαν, του φώναξε. Την άλλη φορά που θάρθουμε θα μάς μαγειρέψης έσύ!...

'Ο 'Ιδαν χαμογέλασε και άλλαξε κουβέντα.

Μιά έδομάδα αργότερα όμως τους έδωσε ραντεβού στο ξενοδοχείο. Όταν έφτασαν τις ύποδέχτηκε με τον άσπρο σκούφο του μαγείρου στο κεφάλι και τους σερβίρισε, με τό σοβαρότερο ύφος του κόσμου που λάδα άλ' έστραγκόν, που είχε φτιάξει μόνος του.

—Σας άρέσει; ρώτησε στο τέλος. Μου δίδαξε κάποτε την παρασκευή του μιά γρηά ξενοδόχα των Κάτω Πυρηναιών.

Και θγάζοντας τό σκούφο του κάθισε στο τραπέζι μαζί τους.

—Γεώργιου, του είπε η Γιζέλλα, έπρεπε να μάς φτιάξης ένα φαί τό τοπου σου.

—Μπά, δεν θαρούσαι... Μιά κουζίνα υπάρχει της προκοπής: ή γαλλική.

Φεύγοντας, θέλησε να δώση ένα έκατοστάρικο στον μάγειρο που τον βοήθησε, αλλά αυτός άρνήθηκε.

—Είμαστε «πάτσι» του είπε. Μου δώσατε ένα θαυμάσιο μάθημα.

VI

ΜΕ τις σκέψεις της χαμένες στο παρελθόν της τό τόσο μακρινό, αλλά τόσο κοντινό συ-νάμα, η Μαρία-Λίζα, έτασε μπροστά στο Καφέ ντέ Λα Κουπόλλ, 'Η «τεράς» του κέντρου που την προστάτευαν από τό κρδο μεγάλες τζαστάριες, ήταν σχεδόν άδειο, εκείνη μαρτίες, ήταν σχεδόν άδειο, εκείνη την ώρα. 'Η νέα έμπήκε, κάθισε σ' ένα τραπέζι απόμμερο και παράγγειλε ένα τσάι με φρυγανιές.

'Η εικόνα του 'Ιδαν Γεώργιου, όπως την είχε αναπολήσει πριν λίγη ώρα, της ξαναρχόταν αδιάκοπα στον νοό.

Και όσο κι' αν ήθελε να την άπομακρύνη, πλημμύριζε όλοένα και περισσότερο. Ξανάβλεπε τον νεαρό το-χοδιώκτη, τό καλοκαιριάτικο έκείνο

Είχε γνωρισθί με τον 'Ιδαν στα χειμεριά σπόρ και από τότε έγιναν άχώριστοι.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΟΣ—

απόγευμα που την είχε προσκαλέσει να πάνε μια βόλτα στην ακροθαλασσιά οι δυο τους μόνοι, μιά και η μητρική της έτυχε να λείπει.

Είχε κάνει το γύρο του 'Ελβετικού Περίπτερου ολόκληρου την ώρα που τον συνάντησε. Ντυμένος σπόρ, με τὰ χέρια στις τσέπες της κυλότητας του και τὸ κεφάλι γυμνὸ περπατούσε, σκυμμένος, σκεπτικός. Τὸν φώναξε. Αὐτὸς τινάχθηκε σὰν νὰ ζυπνῶσε ἀπὸ ἑνα βαθὺ ὕπνο. Ἐτρεξε κοντὰ της.

—Πιστεύετε στὴ τηλεπάθεια, δεσποινίς; τὴν ρώτησε προτοῦ κὰν τὴν χαιρετίσει.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία.

—Ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸν καιρὸ. Κι' ἐσείς;

—Εἶθε ἡ ζωντανὴ ἀπόδειξις τοῦ ὅτι ὑπάρχει, ὠριμένες φορές. Τὴ στιγμή που μοῦ φωνάζατε.

—Ἐξέρω, σκεφτόσαστε ἀκριβῶς ἑμένα. Ἐτσι; Τὸ ξέρω τὸ τροπάριο ἀγαπητῆ μου Ἰδάν, πρέπει νὰ ὀρῇτε κατὶ ἄλλο, πῶς πρωτότυπο. Αὐτὸ παραμένει εὐκόλο καὶ δὲν εἶνε ἀντάξιό σας.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰδάν σκυθρῶπασε:

—Δὲν μὲ πιστεύετε; Κούνησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικά.

—Καθόλου.

—Δὲν νοιώθετε, λοιπόν, εἶμαι εἰλικρινής; Αὐτὸ φαίνεται, θαρρῶ...

—Ἐσείς οἱ ἄνδρες εἰσάστε τόσο καλοὶ ἡθοποιοί...

Τὴν κύτταξε παρατεταμένα. Καὶ εἶδε στὰ χεῖλιά της ν' ἀνθίζῃ ἕνα χαριτωμένο ἐρωτικὸ χαμόγελο.

—Καὶ τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνω, γιὰ νὰ σὰς πείσω, ρώτησε ὁ νέος ἀνήσυχος.

—Πρῶτα-πρῶτα, νὰ μοῦ κάνετε συντροφιά. Ἦθελα νὰ πάω μιά βόλτα. Πῶς σὰς φαίνεται;

—Ἐξοχο.

Προχώρησαν πρὸς τὴν ἀκρογυαλιά.

—Οἱ χρωματισμένες αὐτὲς θίλλες, ἔκανε σὲ μιά στιγμή ἐκείνη, δείχνοντας δυὸ νορμανδικὲς κατοικίες, μὲ διασκεδάζον. Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶνε παιχνίδια τῆς Νυρεμβέργης ἀπὸ κείνα που μούφερνε ὁ Ἄη-Βασίλης τῆς Πρωτοχρονιάς.

Τὴν κύτταξε κατὰμματα καὶ φαινόταν ἔτσι, σὰ νὰ ρουφᾷ τὰ λόγια της.

—Θάθελα νὰ σὰς γνῶριζα τότε, ἔκανε.

Ἡ νέα ἄρχισε νὰ γελά:

—Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μὲ υποφέρετε. Ἦμουν ἕνας πραγματικὸς διάβολος. Στὸ σπῆτι ἄμα εἶχαμε κόμο, τρύπωνα στὸ σαλόνι καὶ κορόιδευα ὅλους τοὺς προσκεκλημένους τοῦ μπαμπά. Δὲν ἔκανα παρέα, παρὰ μὲ ἀγόρια καὶ ἄμα μοῦ χάριζαν καμ μιά κούκλα δὲν ἔπαυζα μαζί της, ἀλλὰ τὴν ἔπαιζα.

Σώπασε. Ὁ νέος στάθηκε γιὰ μιά στιγμή, σὰν γιὰ ν' ἀκούσῃ ἂν ὑπῆρχε συνέχεια καὶ ὕστερα ρώτησε.

—Κι' αὐτὸ εἶνε ὅλο;

Ἡ νέα τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

—Τί περιμένετε ν' ἀκούσετε;

—Θάθελα νὰ μάθω ἂν εἰσάστε ζηλιάρη μικρή.

—Ζηλιάρη;

—Μὰ ναι, δὲν καταλαβαίνετε... Ἐγώ, ὅταν ἤμουν μικρὸς...

Ἐσταμάτησε καὶ ὕστερα, σὰν νὰ συνῆλθε, εἶπε ζωηρότερα:

—Μὰ ὄχι... μιλήστε μου γιὰ σὰς καλύτερα.

—Ὡ, εἶνε τόσο ἀπλό, ἔκανε αὐτή. Νά, ἕνα θράδυ, κόντεψα νὰ σκάσω ἀπ' τὸ κλάμμα, ἐπειδὴ ἀκούσα νὰ λέτε γιὰ μιά συνομήλικη φιλεναδίτσα μου πὼς θὰ γινόταν πολὺ ὠραία καὶ πὼς θάταν παντοῦ περιζήτητη μὲ τὰ ἑκατομύριά της. Μοῦ φάνηκε, πὼς νὰ τὸ πῶ, προσβλητικό.

Νὰ τρελλάθηκε ἄραγε ὁ Ἰδάν στὸ ἀκουσμα αὐτῶν τῶν λόγων;

Αὐτὸς ποὺ ἦταν συνήθως τόσο γλυκός... Τὸ γεγονός εἶνε ἕνα: πὼς τῆς πῆρε ὅλο χαρὰ τὸ χέρι καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ τὸ φέρῃ στὰ χεῖλιά του. Ἐκείνη τὸ τράβηξε.

—Γελαστήκατε, Γεώργιεφ.

Τὴν κύτταξε μὲ μάτια ποὺ φαινόταν ἔτοιμα νὰ γεμίσουν ἀπὸ δάκρυα.

—Συγχωρήστε με! τὴν ἱκέτευσε.

Μὰ ἐκείνη κατὰλαβε τὸ πόσο ἦταν παραγμένος καὶ συγκινήθηκε.

Ἐκείνο ποὺ τῆς εἶχε πῆ, ἐν συνεχείᾳ, δὲν θὰ τὸ ξεχνούσε ποτέ, ὅτι καὶ ἂν γινότανε. Ἦτανε κατὶ ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου. Ἀς τοὺς εἶχε χωρίσει ἡ μεγαλύτερη ἀβυσσὸς ἀργότερα.

Ἀς γινότανε, ὅτι ἦθελε. Τὰ λόγια τοῦ ἐκείνου δὲν θάσθουναν ποτέ μέσα στὴν ψυχὴ της.

Τῆς εἶχε διηγηθῇ, μὲ ἀπλότητα, καὶ ἀφέλεια, τὴν ἀχαρή παιδικὴν τοῦ ζωῆ μέσα σὲ μιά οικογένεια πτωχὴ ποῦχε γνωρίσει ἄλλοτε κατὶ παραπάνω ἀπ' τὴν ἀνέση... Τῆς διηγῆθηκε τίς προσπάθειές του γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴ φτώχεια καὶ τὴ μιζέρια. Τῆς ἐμπιστεύθηκε τὰ ὄνειρά του, τίς ἐλπίδες του.

Ἐκείνη ποὺ θὰ παντρευτῶ, τῆς εἶπε, θέλω νὰ τὴν κάνω νὰ εἶνε πρώτη στὰ λούσα καὶ στὴ πολυτέλεια. Θέλω ὅλος ὁ κόσμος νὰ τὴν ζηλεύῃ. Γι' αὐτὴν, μονάχα γι' αὐτὴν θὰ ἀγωνιστῶ γιὰ νὰ θριαμβεύσω.

Μιά βουβὴ συμφωνία εἶχε ὑπογραφῇ ἐκείνο τὸ θράδυ ἀνάμεσα τους. Κι' ὅταν ἀργότερα ἡ νέα γύρισε σπῆτι καὶ θρέθηκε ἀνάμεσα στοὺς δικούς της, ἐνοιώθη πὼς δὲν ἦταν πιά ἡ ἴδια, πὼς ἕνας κόσμος καινούργιος εἶχε γεννηθεῖ μέσα της.

Δέκα πέντε μέρες ἀργότερα συναντοῦσε τὸν Ἰδάν στὸ Καζίνο.

Χόρευε μὲ μιά ψηλὴ μελαχροινὴ γυναίκα, ὠραία καὶ γοητευτικὴ.

Πλάι της κάποιοι ψιθύρισε τὸ ὄνομα τῆς ἀγνωστῆς:

—Εἶνε ἡ Ρασοτίνα Μονκάντ, ἡ νέα βεντέττα τοῦ Καζίνου.

Καὶ ἕνας ἄλλος πρόσθεσε γιὰ νὰ τὴν πληροφορήσῃ καλύτερα:

—Τοῦ στοινίζει ἀκριβὰ ἀπ' τὸν κοινὸ ποὺ ζοῦν μαζί.

Ἐκείνη ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀκουσε, χρειάστηκε νὰ καταβάλλῃ μεγάλη προσπάθεια ἡ νέα νὰ νὰ βοῇ μιά πρόφαση νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Καζίνο.

Κι' ὅταν τὴν ἐπομένῃ συνάντησε τὸν Ἰδάν Γεώργιεφ στὸ τετραῖν τοῦ γιόλου, τὸν κύτταξε κατὰμματα καὶ τοῦ εἶπε:

—Πότε λοιπὸν θὰ μὲς φέρετε στὸ Τουκέ τὴν δεσποινίδα Ρασοτίνα Μον-

κάντ νὰ τὴν χειροκροτήσουμε;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν τὸν ἀφῆσε κι' ἔφυγε.

Ἀπὸ τότε ὁ Ἰδάν ἔκανε τὸ κάθε τι γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴ Μαρία-Λίζα, ἰδιαίτερως, ἀλλὰ ἐκείνη τὸν ἀπέφευγε συστηματικά.

Μιά μέρα τῆς ἔγραψε. Ἡ νέα ὁμῶς ἀνεγνώρισε τὸν γραφικὸ του χαρακτήρα καὶ ἐπέστρεψε τὸ γράμμα χωρὶς νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

Ἄμα γύρισαν στὸ Παρίσι τῆς τηλεφώνησε ἕνα θράδυ ποὺ ἦταν μόνη στὸ σπῆτι γιὰ νὰ τὴν διαβεβαιώσῃ πὼς τὰ αἰσθήματά του δὲν εἶχαν ἀλλάξῃ ποτέ, πὼς ἡ Ρασοτίνα δὲν εἶχε σταθῇ παρὰ ἕνα καπρίτσιο γι' αὐτὸν καὶ πὼς τότε ποὺ τὸν εἶχε δὴ μαζί δὲν τοὺς συνέδεε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ φιλία πιά.

Ἡ νέα σωριασμένη κρέμασε τὸ ἀκουστικό.

Αὐτὸς ὁμῶς δὲν ἀπελπίστηκε. Ἀποφασισμένος νὰ τὴν δὴ ὀπωσθήποτε, τὴν πλησίασε μιά μέρα στὸ δρόμο καὶ τίς εἶπε τρέμοντας:

—Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ γίνω ἀντάξιός σας;

Τὸν κύτταξε ὑπερήφανα.

—Νὰ πάψετε νάσαστε ὁμοῖος μὲ τοὺς ἄλλους ἄνδρες!

—Δηλαδή; τὴ ρώτησε.

Ἡ νέα ἔκανε μιά κίνηση ἀνυπομονησίας.

—Γιατὶ νὰ ἐπιμένετε; Τὸ ξέρετε καλὰ πὼς εἰσάστε ἀνίκανος γιὰ ὅτι δὴποτε.

Αὐτὸς ἐξάνευσεν.

—Γιὰ σὰς εἶμαι ἱκανὸς γιὰ ὅλα.

—Ἀλήθεια, ἔκανε ἡ νέα καὶ προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ εἰρωνικά.

Θὰ φτάνετε καὶ στὸ ἐγκλημα ἀκόμα;

Γιὰ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ πῆρε ὕφος τὸ τε παραπάνω ἀπὸ σοβαρό.

—Πιστεύω εἰλικρινά, ὅτι ναι! ψιθύρισε.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν ἀφήσῃ, πρόσθεσε.

—Γιὰ νὰ σὰς κάνω τὴν εὐτυχέστερη καὶ τὴν πῶς ζηλευτὴ γυναίκα τοῦ κόσμου, θάμουν ἱκανὸς νὰ μὴ σταματήσω πούθενά.

Πάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια εἶχαν χωριστῇ.

Ἐκείνη ἀπὸ ἕνα μῆνα τὸ σκάνδαλο εἶχε ξεσπάσει κι' ἡ ἀστυνομία ἀναζητοῦσε τὸν Ἰδάν Γεώργιεφ, ἐνῶ ὁ κ. Ντὲ Σαιντ-Ἀνγκράς κοιμόταν ἀπὸ μέρες τώρα τὸν τελευταῖο του ὕπνο...

Ἡ Μαρία-Λίζα ἦταν ἔτοιμη νὰ καταβροχθίσῃ τὴν τελευταία φρυγανιά της ὅταν εἶδε νὰ μπαίνουν στὸ κέντρον δυὸ νέοι πελάτες.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὴν χαιρέτησε φιλικά. Ἦταν ὁ ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Φρέντ Χόλτ, ἀνταποκριτὴς στὸ Παρίσι τοῦ «Ἀτλαντικ-Πάσιφικ Πρές».

Τῆς εἶχε πάρει συνέντευξη τότε ποῦχε κερδίσει τὸ πρῶτο βραβεῖο τοῦ σκί, στὸ Ρὸν-Ρομέ. Κι' ἀπὸ τότε τὴν εἶχε ξανα συναντήσει κι' αὐτὴν καὶ τὴν μητέρα της, τὴν ἐπομένην τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα της καὶ εἶχε προσπαθήσει νὰ τὴν πείσῃ νὰ τοῦ δώσῃ λεπτομέρειες γιὰ τὸ περίφημο κρᾶχ τῆς ἐταιρίας. Εἶχε φερθῇ μὲ τόσο τὰκτὶ στὴν περίπτωση αὐτῇ, ὅσο δὲν τὸ περίμενε ποτέ κανεὶς ἀπὸ ἕνα ἀμερικανὸ δημοσιογράφου.

Ὁ Φρέντ Χόλτ, ἀφοῦ κάθισε σ' ἕ-

να τραπεζάκι γειτονικὸ μὲ τὸ τραπέζι τῆς Μαρίας-Λίζας τῆς εἶπε:

—Τί γινώσαστε Μίς; Σὰς ἐνοχλῶ ἴσως; Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν δόκτορα Ντομεζαίν, ἕνα ἄσσο τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης.

Ἀσχολεῖται μὲ τὴν τελειοποίηση ἑνὸς φαρμάκου τῆς ἐφευρέσεώς του, κατὰ τῆς ἀσθενείας τοῦ ὕπνου καὶ παρ' ὅλη τὴν νεαρά του ἡλικία ἔχει ἀποκτήσει ὄνομα στοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους.

Καὶ ἄρχισε ἡ συζήτησις ἀνάμεσα στοὺς τρεῖς νέους. Σὲ λίγο ὁ γιατρός σηκώθηκε κι' ἔφυγε καὶ ἄμα ἔμεινε μόνος ὁ Φρέντ Χόλτ, εἶπε στὴ Μαρία-Λίζα.

—Τὸ παιδί αὐτὸ θὰ φθάσῃ πολὺ ψηλά, σὰς θεβαίω. Σκεφθῆτε, ἔχει μελετήσει τὴν μυϊγία Τσέ-Τσέ καλύτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου. Θὰ τοὺς θάλλῃ τὰ γυαλιά, νὰ μοῦ τὸ θυμηθῇ. Τοῦ ὤρηκα στὴν Νέα Ὀρκη ἕνα μεγαλό χημικὸ ἐισομήχανο ποὺ ἐνδιαφέρθηκε ἐξαιρετικά μὲ τὴν ἐφευρέσιν του. Θὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀφρική μὲ ἀποστολὴν ποὺ θὰ περιλαμβάνῃ καὶ ρεπόρτερς καὶ κινηματογραφιστάς. Ἀλλὰ ἄς εἶνε...

Ἀς μιλήσουμε γιὰ σὰς τώρα, ἀγαπητὴ μίς. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ θυμώσετε ἂν σὰς κάνω μιά ἐρώτησιν λιγάκι ἀδιάκριτη...

Πόσο πληρώθηκε ἡ ἱστέρια σας ἀπὸ τὴν Οὐνιτεντ Στέητς Κορποράσιον γιὰ τὴν ἀφήγηση τῶν ἀναμνησέων της σχετικὰ μὲ τὸν Ἰδάν Γεώργιεφ;

—Τί εἶπατε;

Ὁ Φρέντ Χόλτ, κατὰλαβε τὴν ταράχην της.

—Συγχωρήστε με, δεσποινίς, εἶμαστέ λιγάκι θάρσαροι ἐμεῖς οἱ ἀμερικανοί. Ἀν σὰς ζητάω, ὁμῶς αὐτὴ τὴ πληροφορία εἶνε γιατί κινδυνεύω νὰ μὲ παύσουν αἰρεῖν ἐπειδὴ μὲ πρόλαβε ἕνας ἄλλος, καὶ κατῴρθω-σε νὰ πάρῃ ἀπ' τὴ μητέρα σας τὴν ἐξισοφύρουσα αὐτὴ ἀφήγηση, σχετικὰ μὲ τὸν Γεώργιεφ.

Ἐροῖε λίγη σόδα στὸ οὐίσκου του καὶ ἐξακολούθησε:

—Στὸ κάτω-κάτω ὁμῶς δὲν μὲ πολυνοιάζει. Θὰ ξαναγίνω ἀλήτης γιὰ λίγον καιρὸ. Μήπως φταίει κανένας ἄλλος σπὸ μένα σ' αὐτό; Γι-ατὶ νὰ ντραπῶ νὰ τὸ προτείνω σὲ σὰς, ἐπειδὴ σὰς ἤξερα καὶ σὰς ἐκτιμοῦσα. Γιατὶ ἐγὼ τὸ σκέφθηκα πρὶν ἀπ' τὸν συνάθελφόν μου, ἤμουν ὁμῶς λιγώτερο εὐαίσθητος γιὰ νὰ προλάβω.

Κι' ἀφοῦ ἄδειασε μονορούφι τὸ ποτήρι του, ἐξακολούθησε:

—Ὑπάρχουν διαβήματα, ποὺ οὔτε γιὰ νιτιάδες δὲν ἀποφασίζει κανεὶς νὰ τὰ κἀν. Ὅταν ἀναγκάστηκα νὰρθῶ νὰ σὰς δῶ, τὴν ἐπομένην τοῦ πένθους σας, κατὰλαβα τὴν προστυχία ποὺ ἔκανα... Ἀλλὰ μήπως μποροῦσα νὰ τὸ ἀποφύγω;...

Γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν του, ἔφερε ξανά τὸ ποτήρι του στὰ χεῖ-λῃ. Ἡ νέα τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι:

—Κύριε Χόλτ, φερθήκατε σὰν τζέντλεμαν... Εἶμαι πολὺ συγκινήμενη ἀπ' τὰ λόγια σας.

Καὶ ὕστερα, σιγώτερα:

—Δὲν ἤξερα ὅτι ἡ μητέρα μου ἔ-καμε αὐτὴ τὴν...

Σταμάτησε γιὰ λίγο γιὰ νὰ ὀρῇ τὴν λέξη ποὺ θὰ ἐξέφραζε ὅλη τὴ περιφρόνησίν της καὶ τὴν ἀηδία της καὶ σὲ λίγο συμπλήρωσε:

—... Αὐτὴ τὴν προστυχία!

Καὶ σώπασε, μὲ τὸ στόμα σφιχτὸ

καὶ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ κενό.

Ὁ νέος κατὰλαβε πόσο ὑπέφερε ἡ Μαρία-Λίζα καὶ θέλησε νὰ ρίξῃ λίγο θάλασμο στὸν πόνον της.

—Ἰσως, ἐτόλμησε νὰ πῇ, νὰ ἦταν στενοχωρημένη οἰκονομικῶς. Πόσα πράγματα δὲν κάνει ἡ ἀνάγκη...

Ἡ νέα ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—Μὰ σωπάτε, τοῦ εἶπε μὲ μάτια ποὺ λάμπανε ἀπὸ θυμὸ. Σὰς θεβαίω πὼς θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω τῆς πείνας, τ' ἀκούτε; Νὰ πεθάνω τῆς πείνας παρὰ νὰ κάνω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Δὲν ἐσυμπλήρωσε. Νοιώθοντας πὼς σὲ λίγο δὲν θὰ μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν, σηκώθηκε ἀπότομα, πέταξε ἕνα νόμισμα πάνω στὸ τραπέζι γιὰ τὸ ποτὸ της κι' ὕστερα, παίρνοντας τὸ χέρι τοῦ νέου μέσα στὰ δικά της, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε:

—Κύριε Χόλτ, δὲν θὰ ἐσχάσω ποτέ αὐτὸ ποὺ κάνατε γιὰ μένα.

Κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ γυρίσῃ πρὸς πίσω της.

VII

Ἡ Γιζέλλα ἔφτασε σπῆτι της, μὲ ἕνα ὑπέροχο μπουκέτο τριαντάφυλλα στὰ χέρια. Στὸ χῶλ ρώτησε τὴν ὑπρέτρια.

—Ἡ δεσποινίς ἦρθε;

—Δὲν τὴν εἶδα, κυρία.

Τὸ μέτωπο τῆς νέας γυναίκας σκοτεινίσανε. Δὲν εἶπε ὁμῶς τίποτα.

Γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα ὡς ποὺ νάρθῃ ἡ προγονὴ της, πῆγε στὸ σαλόνι καὶ τοποθέτησε σὲ ἀνοδοδοχεῖα τὰ λουλούδια. Ὑστερα ἔβαλε τὸ ρά-διο.

Τὴν «Βαρκαρόλλα» τῶν Παραμυθιῶν τοῦ Χόφμαν τὴν διαδέχτηκαν διάφοροι εἰδησεις, ποὺ τίς παρακολουθοῦσε ἀφηρημένη. Ἐαφῆκα ἔμεινε στὴ θέσιν της σὰν ἀπολιθωμένη.

Μέσ' ἀπ' τὰ παράσιτα ποὺ χαλοῦσαν τὸν κόσμον, ἀκούστηκαν αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἀγγέλλεται ὁ Βενεζουέλαν ὁ θάνατος εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Καλαμπόζο, ἑνὸς ξένου, ἐμφανισθέντος ὑπὸ τὸ ὄνομα Πέτερ Στάιν. Διάφοροι ὁμῶς λεπτομέρειαι κάνουν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ ἀποθανὼν Πέτερ Στάιν δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Ἰδάν Γεώργιεφ.

Κατόπιν ἑνὸς σκανδαλώδους κρᾶχ, ὁ ἐπιχειρηματίας αὐτὸς ἐξηφανίσθη. Τὰ χαρακτηριστικά του ὁμῶς ἔχουν σταλῇ εἰς ἄλλας τὰς ἀστυνομίας τοῦ κόσμου. Πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν ἡ Κολομβιανὴ ἀστυνομία κατῴρθωσε νὰ τεθῇ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ψευδο Πέτερ Στάιν. Οὗτος προτοῦ μεταβῇ εἰς τὴν Βενεζουέλαν εἶχε παραμείνει ἐπὶ ἕνα μῆνα σχεδὸν στὸ Σάντα-Φέ, καὶ τὴν Μπογκότα.

Καθ' ὅτι λέγεται, ὁ θάνατος τοῦ ἀφείλεται εἰς πυρὸν ἡφατίτιδας.

«Ἦθελα νάξερα τί λέν οἱ ἐφημερίδες γιὰ τὸν θάνατόν του», σκέφθηκε ἡ Γιζέλλα καὶ ὄγνηκε γιὰ νὰ πῇ νὰ πάρῃ ἐφημερίδες.

Ἐπιστρέφοντας ὄρθηκε τὴ Μαρία-Λίζα νὰ τὴν περιμένῃ.

Τὰ χαρακτηριστικά της νέας ἦταν ἀλλοιωμένα, τόσο ποὺ ἡ μητέρα της βλέποντάς τὴν ταραχτήκε, ψιθύρισε:

—Βγῆκα, καταλαβαίνεις... οἱ ἐφημερίδες...

Ἡ νέα γύρισε τὸ βλέμμα της ἀλλοῦ καὶ ἀφήνοντας σ' ἕνα ἐπιπλο τὴν ἐφημερίδα ποὺ κρατοῦσε καὶ ἡ ἴδια στὰ χέρια της, τῆς εἶπε:

—Πάμε μέσα.

Ὅταν ἐβρέθηκαν μόνες μὲς στὸ

σαλόνι οἱ δυὸ γυναῖκες, ἡ Γιζέλλα, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν καταιγίδα, εἶπε στὴν κόρη της:

Καρδιά και λογική

ΜΙΑ αναγνώστριά μου υπογραμμισμένη «Μια καρδιά στο χέλιος της άβυσσου» μου γράφει:

«Είμαι 23 χρόνων κι' έως τώρα έζησα μια ζωή ήρεμη, σβώρη, χωρίς αισθηματικές περσιπέτες και τὰ παρόμοια. Μια γνωστή μας οίκαχ' ένευε: μου σύστησε κάποιον νεό, ό όποιος με άγάπησε και με ζήτησε από τούς γονείς μου. Είναι ένας καλός νέος, έπιστήμιων, με καλή θέση και από καλή οικογένεια. Μά δέν τόν άγαπώ καθόλου. Μάλλον οίκοι μπορώ να πώ ότι αισθάνομαι γι' αυτόν... Και νοιώθω ένα είδος άηδίας στή σκέψη ότι μπορεί να γίνω γυναίκα του!

Άγαπώ όμως κάποιον άλλο, δυνατά, παράφορα, πάνε πέντε μήνες τώρα. Και δέν μπορέσα να τού τώ κρύψω... Μά αυτός ό «άλλος» —άλλοίμονο! —είναι παντρεμένος κι' έχει 3 παιδιά. Δέν μου έκρυψε ότι δέν έχει κανένα σκοπό να χωρίση την γυναίκα του. Μολαταύτα δέχεται πολύ έρωτευμένος μαζί μου. Κι' εγώ, εγώ πού τόν άγαπώ με όλη μου την καρδιά και όλη μου την ψυχή, δέν ξέρω τί να κάνω... Φοβομαι να μην παρασυρθώ σε καμιά τρέλλα — ναι, τώ καταλαβαίνω πώς είναι τρέλλα! —μά τόν άγαπώ, τόν άγαπώ, τόν άγαπώ...»

»Τί να κάνω; Τί θα γίνω; Έσεις πού είσθε γεμάτη καλωσύνη κι' έπιείκεια, έσεις πού νοιώθετε τόση συμπόνοια για όσους πονούν, δώστε και σ' έμένα μια συμβουλή, σάν αδελφή και σάν φίλη...»

Άγαπητή μου φίλη, δέν μπορώ να σάς δώσω παρά μια και μόνη συμβουλή. Δέν υπάρχει παρά ένας τρόπος σωτηρίας: να κόψετε άμέσως κάθε σχέση μαζί του. Βρίσκεστε σε μια επικίνδυνη θέση, «στό χέλιος της άβυσσου» όπως λέτε και μόνη σας και δέν σας μένει παρά να υποχωρήσετε. Δέν ήμπορεί ποτέ κανείς να νοιώση την εύτυχία επάνω σε μια τόσο άσταθη βάση. Ένα άτυχο αίσθημα έξευγενίζει την ψυχή. Τίποτα δέν δείχνει περισσότερο την άνωτερότητα ενός ανθρώπου από την Ικανότητά του ν' αντίστέκεται στα πάθη του.

Είναι πραγματική τρέλλα να ριχθίτε σε μια τόσο επικίνδυνη θέση. Πρέπει να νικήσετε τόν πειρασμό. Αν ξέρετε πόσες φορές έκλαμβάνομε ως άγάπη την ανάγκη πού νοιώθουμε μέσα μας ν' αγαπήσωμε... Θάταν υπερβολή να παραδεχθώμε ότι δέν υπάρχει παρά ένας μόνο άνδρας στόν κόσμο, τόν όποιο θα μπορούσαμε ν' αγαπήσωμε.

Δέν σας λέω να παντρευθίτε τόν πρώτο έφσον δέν αισθάνεσθε καμιά άγάπη γι' αυτόν. Όχι. Άλλά σας συμβουλεύω με όλη μου την ψυχή και με όλη την άμεροληψία ενός ανθρώπου πού κρίνει τὰ πράγματα χωρίς να παρασύρεται από τώ πάθος πού σας έχει κυριεύσει να μη υποκύψετε... Αν ξέρετε με πόση δδύνη και με πόσα δάκρυα πληρώνεται κάθε παράνομη γαρά σ' αυτόν τόν κόσμο! Δέν έχετε άλλωστε τώ δικαίωμα να καταστρέψετε την εύτυχία ενός σπι-

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

τιού την στιγμή πού κι' έσεις ή ίδια θα βγίητε ζημιωμένη από την άπείρα αυτή.

Χρειάζεται μονάχα λίγη καλή θέληση. «Υστερα θα ξεχασθί κι' αυτός, όπως όλα τὰ πράγματα έδώ κάτω... Και άργότερα θα καταλάβετε και μόνη σας ότι ό πόνος πού θα νοιώσετε τώρα στην άρχή, δέν μπορεί να συγκριθί με την ταπείνωση και την ήλιψη πού αισθάνεται κανείς όταν κάνει κάτι πρό-στυχο, όταν παραβαίνει τώ καθήκον του...»

ΛΟΡΑ

ΜΟΔΑ

Ταγιέρ και μαντώ

Κάθε χρόνο, κι' έφέτος ακόμη περισσότερο, τὰ ταγιέρ και τὰ μαντώ παίρνουν έξέχουσα θέση στην γυναικεία εμφάνιση, μόλις μπή ό Όκτώβριος. Η μόδα παρουσιάζει τώρα τόση ποικιλία ώστε κάθε κυρία να διαλέξη ένα μοντέλλο πού να την κολλακεύ και να είναι σύγχρονα πρακτικό και κομψό.

Η φόρμα της έφαρμολής ζακέτας πού σφίγγει στο στήθος και υπογραμμίζει την λεπτότητα της μέσης δίνει μεγάλη κομψότητα στο σώμα. Η ζακέτα αυτή όμορφαίνει ακόμη περισσότερο με ντεκούπ και τσέπες ώραία έργασμένες. Οι τσέπες αυτές γαννίρονται συχνότατα με βελούδινες ένκρουστασιόν, με άπλικασιόν από σιρέ, με κεντήματα και σουτάς χωρίς ν' αναφέρωμε και τις άπειράριθμες γούνινες γαννιούρες.

Οι φούστες πού συνοδεύουν τις ζακέτες αυτές έχουν συνήθως ένα άμπιεσιάν πού κουμπώνει έμπρός με τρία κουμπιά από τώ ίδιο ύφασμα και συνεχίζεται από δύο τσέπες τοποθετημένες άριστερά και δεξιά. Οι πιέτιες της φούστας άρχίζουν συχνά κάτω από τις τσέπες αυτές και δίνουν αρκετό φάρδος. Οι άπλες φούστες γαννίρονται με νεrbύρο και με δύο σειρές βελονιές πού διαγράφονται επάνω στο λαινάς σε άνοικτότερο γρώμα.

Οι γαννιούρες από άστρακάν μαύρο στολίζουν τὰ ταγιέρ όλων των χρωμάτων, τοποθετούμενες ως γαλόνια στις τσέπες, στόν γιακά, στα μανίκια, στόν ποδόγυρο. Τό άστρακάν θα είναι ή εύνοούμενη γούνα τόν χειμώνα αυτό. Και έπαισε πρό πολλού να θεωρητά ως γούνα κατάλληλη για τις ήλικιωμένες γυναίκες. Αντιθέτως, από ένα καπρίτσιο της μόδας, τώ άστρακάν θεωρείται σήμερα ή γούνα πού ταιριάζει κατ' έξοχην στις νέες γυναίκες και στις κοπέλλες.

Η κοκεταρία των μαντώ είναι ίδια και ακόμη πιο ποικίλη από των ταγιέρ. Βλέπουμε κάπες ήμικον-

τες, και μαντώ τρουά — κάρ ίσια έμπρός και φαρυότατα πίσω ούτως ώστε να σχεδιάζουν ένα είδος κάπας γιατί τώ φάρδος άρχίζει από τόν γιακά και όχι από ένα άμπιεσιάν. Τά μαντώ αυτά σφίγγουν συνήθως τή μέση με μια ζώνη. Πολλές φορές σχεδιάζουν επίσης μπολερό, ζιλέ, πλαστρόν από γούνα κ.λ.π.

Οι φόρμες πού συνήθίζονται περισσότερο στα μαντώ είναι ίσιες ή έφαρμολές σαν ρεδιγκότα και γαννίρονται με άφθονη γούνα. Πρέπει να σημειωθί ότι τὰ έφαρμολά μαντώ θεωρούνται πολύ πιο άμπιγιέ από τὰ ίσια.

Οι ρεδιγκότες είναι στενές στή μέση και έχουν μόνο κάπου φάρδος στην πλάτη. Τώ μακρος τους δέν αλλάζει μά οι φούστες είναι αρκετά κοντές.

Τά μανίκια παρουσιάζουν επίσης μεγάλη φανταζή. Μερικά έχουν μια τάση προς τὰ επάνω πού ξεπερνά τή γραμμή των ώμων και μοιάζει σαν να θέλη να δώση ύψος στή γυναίκα. Άλλα είναι ίσια και τέλος αρκετά παίρνουν τώ φάρδος στόν άγκώνα και σφίγγουν τώ πουανιέ.

Βλέπουμε ακόμη και μανίκια άποτελούμενα κατά τώ ήμισυ από γούνα και κατά τώ ήμισυ από ύφασμα. Στην περίπτωση αυτή τή μανίκι είναι πολύ πιο όγκώδες κάτω παρά επάνω.

ΚΥΡΙΕΣ, ΜΟΥ

Μάθετε ότι...

...πρέπει ν' άποκτήσετε μια μέσούλα σαν τή σφήκα. Αν σας άρέσουν τώ μπολερό, να τὰ φορέσετε λίγο κοντήτερα από τή μέση, πράγμα πού την κάνει να φαίνεται πιο φινά.

Μά όλες οι γυναίκες, δυστυχώς, δέν έχουν δαγτυλιδένια μέση. Γι' αυτό πρέπει να κάνουμε ένα στρατηγημα πού θα δώση την έντύπωση αυτή: Δίνουμε μεγάλη σημασία στο στήθος, ντραπάρομε τώ κορσά, κάνουμε μανίκια φαρυδιά (πού στενεύουν όμως κάτω) γιακάδες όγκώδεις κ.λ.π. Όλα αυτά δείχνουν τή μέση λεπτότερη.

Παρουσιάσθηκε έφέτος μια έπιδρομή από πεταλούδες, χωρίς βέβαια να είναι καθόλου έπίκαιρη. Ζημιώθηκε στην Άγγλία. Τά ώ-ραία αυτά λεπιδόπτερα δέν πετούν πια στούς κήπους πού μάρανε τώ φθινόπωρο: Είναι καρφωμένα στα κατέλλα, στα φορέματα, στις τσάντες, στα γάντια των Άγγλιδων. Τά φτερά τους, άκίνητα, λιάμπουν. Ένα μέτωπο, σ' έναν ώμο, σ' ένα λευκό γυναικείο ντελκοτέ.

Νά μια μόδα άπρόοπτη και πιο άνοικτική παρά φθινοπωρινή, δέν είν' έτσι!

ΤΗΝ ΠΥΝΑΙΚΑ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τα φρούτα

Στό προηγούμενο φύλλο σας έγραφα για τώ περιλάλητο (!!) ζήτημα των φρούτων. Δηλαδή εάν και κατά πόσον ώ-φελούν οι χυμοί των στην δροσερότητα κι' όμορφιά της έπιδερμίδος. Σας απέδειξα λεπτομερώς ότι οι περισσότεροι χυμοί των φρούτων προκαλούν ως επί τώ πλείστον δερματοπάθειες (δερμίτιδα, άναφυλαξία, κνίδωση). Άκόμα δε ότι λε-κιάζουν βαθειά την έπιδερμίδα, καταστρέφοντας γενικώς την ώραία φυσική της χροιά.

Έκτός όμως των διαφόρων άλλων χυμών και της φράουλας ακόμα — πού τόσο φημίζεται για τις θαυματουργές (!!) της ιδιότητες, είναι ζήτημα αν γίνεται ά-νεκτός σε μια αναλογία 5 τοίς εκατόν. Στα 95% των προσώπων προκαλεί δερμί-τιδα, κοκκινίλες, ξηρότητα, φαγούρα, έ-ξανθήματα. Κι' αυτό δε, δέν συμβαίνει μόνο όταν χρησιμοποιείται ή φράουλα έ-ξωτερικώς, ό,τι άποδίδουν λαμβανόμενα προσώπου ή ό χυμός της, αλλά κι' όταν λαμβάνεται ως τροφή. Γι' αυτό και εις τὰ ειδικά διατολγία των πασχόντων εις διαφόρων δερματικών παθήσεων (έκ-ζεματος, αναφυλαξία, δερμίτιδος) άνα-

γράφονται έπιτερόμενα όλα τὰ όρμα φρούτα, εκτός από τις φράουλες. Η ίδια, λοιπόν, της χρησιμοποίησης τοπικώς των φρούτων ή των χυμών των, έ-πωγελώς για την αναζωογόνηση και δροσερότητα της έπιδερμίδος, έπιστημονικώς είναι έσφαλμένη.

Μερικοί έμπειρικοί, άφθαστοι εις νεω-τερισμούς κι' έφευρέσεις!! ένόμισαν ότι τὰ διάφορα φρούτα διά των περιεχομέ-νων εις αυτά εν άφθονία βιταμινών, μπο-ρούν ν' άποδώσουν χρησιμοποιούμενα έ-ξωτερικώς, ότι άποδίδουν λαμβανόμενα ως τροφή. Έστήριξαν δε ακόμα την πε-ποίθησή των αυτήν και στο γεγονός ότι τὰ διάφορα καλλυντικά πού περιέχουν βιταμίνες κι' όρμονες, είναι πολύ άπο-τελεσματικά για την διατήρηση, ανανέω-ση και δροσερότητα της έπιδερμίδος. Άλλά στα καλλυντικά γίνεται χρήση έκδοχων, τὰ όποια έχουν μεγίστην διει-σδυτικήν Ικανότητα και άπορροφώνται εύκολα άφομοιούμενα άπ' την έπιδερμίδα.

Δηλαδή, ή ουσία μέσα στην όποιαν θα διαλυθί ή βιταμίνη ή ή όρμόνη (έκδοχον) είναι ουσία ή όποια άποδεδειγμένως έ-χει την Ικανότητα να άπορροφάται εύκολα και βαθειά από τώ δέρμα. Στην Ικα-νότητα δε αυτήν όφειλεται και ή έπιτυ-χία κάθε καλού καλλυντικού.

Την Ικανότητα όμως αυτή δέν παρου-σιάζουν και οι διάφοροι χυμοί των φρούτων, οι όποιοι ούδόλως άπορροφών-ται από την έπιδερμίδα, πια έπιφανεια-κώς μόνον την έφυργνίζουν, λεκιάζον-τάς την και καταστρέφοντας την φυσικήν της χροιάν.

Εφόσον, λοιπόν, στερούνται της διει-σδυτικής αυτής Ικανότητας, τὰ φρούτα και οι χυμοί των, διόλου δέν ώφελούν στην έπιδερμίδα, αλλά μόνον κακού προ-ξενoi γίνονται, γιατί την έρεθίζουν και την λεκιάζουν, έντονα.

Όστε τὰ φρούτα μόνον ως τροφή έ-χουν άπολύτως έξαιρετα άποτελέσματα τόσον από άπόψεως γενικής άγείας, ό-σον και από άπόψεως όμορφιάς. Και αύ-τό έπειδή περιέχουν εν άφθονία ίδιους βιταμίνες Β (τά νοπά φρούτα, τὰ πρέ-σινα χόρτα, τὰ καρβότα) και βιταμίνες C (νοπά λαχανικά και κυρίως τὰ σταφύ-λια, πορτοκάλια και λεμόνια) έπαρξά-νουν τας έκκρίσεις των άδένων έσοι και έξω έκκρίσεις, διευκολύνουν τας λει-τουργίας της θέρμης και κυρίως την ά-φομοίωση των άδατανθράκων, θεαρεί-φουωση την γλώρωση και έσογονούν την προσωρήν γεροντική όψη πού παρουσιά-ζουν τὰ άσθενικά άτομα. Αυτός είναι ή λόγος πού ή χρήση των ώφελει.

Όστε μια τακτική άγιεινή της έπιδε-ρμίδος σας κι' ένα άπλό και κατάλληλο για την ποιότητα της έπιδερμίδος σας καλλυντικό, είναι εκείνα με τὰ όποια θα διατηρήσετε την φυσική όμορφιά σας κι' άθηρότητα. Κι' σας συμβουλεύω να μην άκούτε μεγάλα λόγια και διάφορες άστερες θεωρίες διαφόρων «άστών» και άλλων έπιτηδείων και άνεύθυνων συμ-βούλων, ξένων και άπείρων της Ιατρι-κής, καταστρέφοντας την όμορφιά σας με πειράματα, τὰ όποια συγχρόνως έκ-θέτουν και την νοησιότην σας.

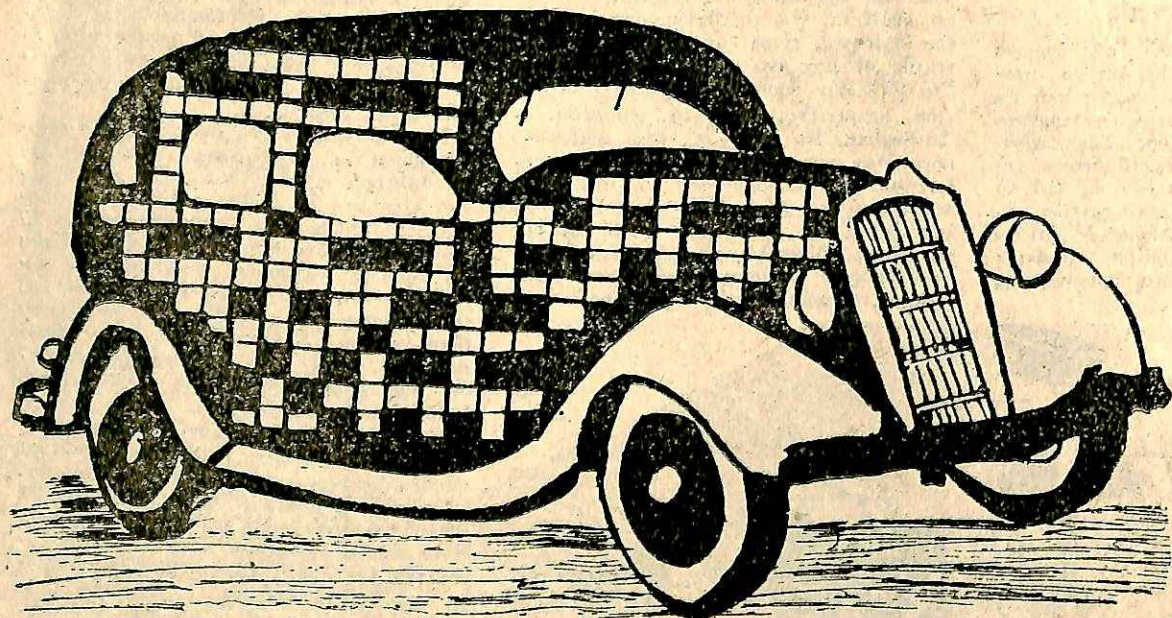
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΑΛΛΑΣ
Ίατρος Δερματολόγος

παγευματινό ταγιέρ από τουήντ με βέστα τρουά-κάφ, φαρυδιά γαννιτισμένη με γούνα στόν γιακά και στις τσέπες. Κουμπιά ντυμένα, φούστα ίσια.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

μήν και το σχέδιον που θα σχηματίσετε πρέπει να είναι τετράγωνον.

Οι τρεις αριθμοί

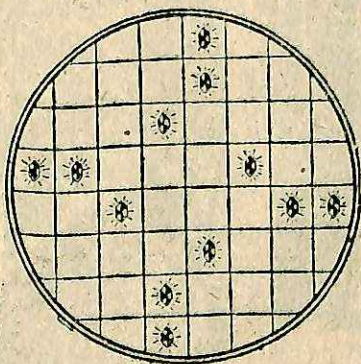
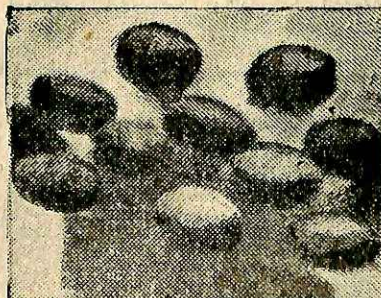
Μπορείτε, χρησιμοποιώντας τρεις φορές τον ίδιο αριθμό, να επιτύχετε τον αριθμό 30; Υπάρχουν τρεις δυνατές λύσεις.

Οι βύλοι

Ένα παιδί, πνίγει τους βώλους με τους φίλους του. Την πρώτη φορά χάνει το τέταρτον των βώλων του, κατόπιν κερδίζει 15. Την δεύτερη φορά χάνει το πέμπτον των βώλων είχε εκείνη τη στιγμή, κατόπιν ξανακερδίζει 15. Την τρίτη φορά χάνει τα 5/9 εκείνων που είχε αρχίζοντας το παιχνίδι και στο τέλος του μένουν 60 βώλοι. Πόσους βώλους είχε στην αρχή;

Τι παριστάνει;

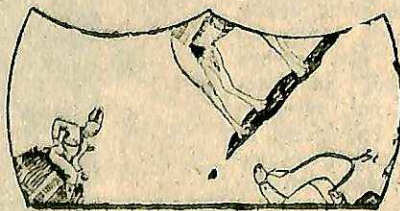
Μπορείτε να μάς πείτε, αφού κοιτάξετε προσεκτικά επί μισό λεπτό την παρακάτω εικόνα, τι παριστάνει;

φωνα με τις χαλασμένες γραμμές, μπορείτε να δοήτε πως τα κατάφεραν;

Άνασυγκρότησις

Μπορείτε φέ δυο μονάχα ψαλιδιές να μοιράσετε το παρακάτω σχέδιο σε τρία μέρη κατά τέτοιον τρόπον, ώστε,

X	X	7
3	X	X
X	0	X
X	1	X
X	5	X
X	7	X
X	X	3

(ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ τών παιχνιδιών, μο νίμως από της σήμερον εις την σε λίδα 60).

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1.—'Η προξένος του μεταφέρειν. 3.—'Απομνημόνιον μίαν σκηπτήν. 5.—Είδος ατόκινητου. 6.—Τα άρχικά μεγάλης οργανώσεως νέων. 7.—Το έτερον ήμισυ του Ευξείνου. 8.—Το τέλος, έννοια αλλά και κατακτώ καθός και πιάνω τόπο. 9.—'Οχι άνισα. 10.—Τρία γράμματα του αλφαβήτου. 11.—Κλωστή. 12.—Γράμμα του αλφαβήτου. 13.—'Οχι βιαίως. 14.—'Οχι άξιος. 15.—'Οχι άξιος. 16.—'Οχι άξιος. 17.—'Οχι άξιος. 18.—'Οχι άξιος. 19.—'Οχι άξιος. 20.—'Οχι άξιος. 21.—'Οχι άξιος. 22.—'Οχι άξιος. 23.—'Οχι άξιος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

2.—Μονάς βάρους. 3.—Μεταφορικόν μέσον. 4.—'Ερωτηματική άντωνυμία (ούδ.). 5.—Ποσοτική άντωνυμία (θηλ.). 6.—'Η κομψότης (ξενόγλ.). 7.—Γράμμα του αλφαβήτου. 8.—Οι άμαξοστοιχίες στον πληθυντικό. 9.—Οι δύο πρώτες συλλαβές του κινηματογράφου (ξενόγλ.). 10.—Δέν πεθαίνω. 11.—'Αρχαίος θεός των δασών. 12.—Νότα της ευρωπαϊκής μουσικής. 13.—'Αρχαία θεά. 14.—'Αρθρον. 15.—Γάλλος μυθιστοριογράφος. 16.—'Ο μη παρευρισκόμενος. 17.—Συμπλεκτικός σύνδεσμος. 18.—Γράμμα του αλφαβήτου. 19.—Σκεπάζει τους ώμους των γυναικών. 20.—'Η παλαιά. 21.—'Αντωνυμία άναφορική. 22.—Δεικτικόν μόριον. 23.—'Αρχαίον όνομα (θηλ.). 24.—Την παθαίνουν συνήθως τα παιδιά. 25.—Τρύπες (στον πληθυν.). 26.—Μουσικός φθόγγος. 27.—Θύρυβος. 28.—Τώρα.

Η μεντάγια με τα μπριγιάν

Τέσσερις 'Αραβες, δοήκαν μία μέρα στην έρημο μία χρυσή μεντάγια μέσα στην οποίαν ήταν δεμένα δώδεκα μπριγιάνια. Κατά την συνήθειαν, οι 'Αραβες

ποθετούμενα καταλλήλως να άνασχηματίσουν την αρχική εικόνα; Οι ψαλλιδιές πρέπει να γίνουν κατ' εὐθείαν γραμ-

Μεταξύ μας

Μ. Μαυράκη Βρυάκον. Καλό το διήγημά σας και εγκρίνεται. Δείχνει ότι θα μπορούσατε να γράψετε και καλύτερα, αν εργασθήτε μ' επιμονή και προσοχή.

Πάσολαν Σέτσι. 'Εγκρίνονται τα 'Ονειρα. Στο 'Κύκνειον' χαλά, κατά τη γνώμη μας, ή άρμονία του ποιήματος από τον δεκαεπτασύλλαβο στίχο που χρησιμοποιείτε μαζί με τον άρμονικώτατο δεκαεπτασύλλαβο.

'Αλκην Δάσκαν. Πολύ πρωτόλεια τα ποιήματά σας, δυστυχώς. Διαβάστε ποίηση προς το παρόν.

'Αγγελον Μπουζούραν. Συμπαθητικό το ποίημά σας, αλλά δεν είναι δημοσιεύσιμο. Μοιάζει περισσότερο με τα σύγχρονα τραγούδια των επιθεωρήσεων.

Ν. Κυρανάκον. 'Οχι δημοσιεύσιμο. Το λείπει ή μουσικότητα και ή άρμονία που θα του έδινε ένα προσεκτικότερο δούλεμα του στίχου.

'Ερωτηματικόν (Γ. Κ. Μ.) 'Ατεχνον το ποίημά σας. Διαβάστε.

Χάρην Κλεομένην. 'Ανεπιτυχές το 'Φθινόπωρον', δυστυχώς. Χωρίς καμιά μουσικότητα στον στίχο. 'Ο κ. Χαιρόπουλος σας ευχαριστεί για τα καλά σας λόγια.

Βαθύλλον. Μερικά σημεία του πεζού σας πολύ καλά, μα στο σύνολο ήθελε γράψιμο πιο στρωτό και λιγώτερο προσωπικό. Μή γράψετε βιαστικά. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Νικόλαον Κοσμίδη. Διορθώθηκε αρκετά και θα δημοσιευθί με τη σειρά του το 'Δράμα της ζωής'. Το άλλο άτεχνον.

Τζούλια Λαρά. 'Εχει κάποια πρωτοτυπία το 'Όραμα του πατέρα'. Θα το δημοσιεύσουμε όταν έλθη ή σειρά του.

Τασούλην Πανουράκην. Φοβερά κοινότοπο και φλύαρο το 'Πικρό ταξίδι'. Χωρίς κανένα γενικότερο ενδιαφέρον. Μερικές μόνο φράσεις του είναι αρκετά καλογραμμένες και δείχνουν κάποια πρωτοτυπία. Στο σύνολο όμως επαναλαμβάνει χλισειπωμένα πράγματα.

Πάριν Φουζήν. Καί το δικό σας διήγημα δεν μάς ικανοποίησε. Πρόχειρα γραμμένο σε τρόπο ώστε να του ξεφύγουν φράσεις σαν κι αυτές: 'Ένας μικρός από το μέρος του ερχόμενος' ή 'Τα μαύρα της μάτια τα πλούσια σε μετάνιους φωτοστέφανους' κ.λ.π. Καί ή τελευταία φράση ξεκρέμαστη και άδικαιολόγητη.

Α. Α. Α. 'Αποσπώμενη απ' εὐθείας εις το ύπουργείον 'Εργασίας (δδς Μπουζούρας, έπισθεν Μουσείου) το όποιον έχει ειδικόν γραφείον. Είναι το καλλίτερον που έχετε να κάμετε.

'Αλ. X. Παπαδάκην ('Ηράκλειον Κρήτης). Πρόκειται περί συνωνυμίας ή ψευδωνύμου. Πάντως θα παρακαλέσωμε τον συνονόματόν σας, όταν μάς ξαναγράψη, να μεταχειρισθί κανένα άλλο όνομα για να μή γίνεται σύγχυσις.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΙΔΙΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Σωκράτους 63 ν. Τηλ. 53292

Ζητείτε μία πούδρα ιδεώδη; είναι ή πούδρα Mystikum, του Scherk.

Κυτία 80.- και 50.-.

ΜΑΘΗΜΑ ΜΥΣΤΙΚΙΣ

Πρέπει ν' αρχίσετε ριζικά την περιποίηση της επιδερμίδος! Καθαρίσατέ την προσεκτικά με την Λοσιόν προσώπου Scherk! Καί κατόπιν διαβάστε τι σας λέγει το βιβλιαράκι που είναι στη φιάλη: 'Οτι μόνον ή μέχρι του βάθους των πόρων καθαρισμένη επιδερμίς μπορεί ν' ανανεωθί! Καί νά γίνη ωραία! Αυτό θα το επιτύχετε με την βοήθεια της Λοσιόν προσώπου Scherk. Τιμαί: Δρχ.: 175.-, 90.-, 55.- και 35.-

σετε το πρόσωπό σας, περνάτε τρίβοντας ελαφρώς τα μέρη των λεκέδων μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν:

Eau de fleurs d' oranges	50 gr.
Eau de roses	50 >
Borax	10 >

"Αν όμως έχετε μεταχειρισθή κρέμες που είχαν υδαργυρο κι' οι λεκέδες είναι απ' αυτόν ή είναι πολύ έντονοι και τους έχετε από πολύ καιρό, τότε υπάρχει ειδική κρέμα την οποίαν αν χρησιμοποιήσετε σας υπόσχεται να σας καθαρίσουν γρήγορα και ριζικά. "Ωστε μην απελπίζεσθε.

Τυχαίαν 'Αναγνώστριαν. Έ- αν μὲν ἐθέτετε στὰς 'Αθήνας, νὰ πᾶτε στὸν κ. Λαδᾶ, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ σᾶς ἐξο- τάσῃ δωρεάν. Ἄλλως γράψτε τοῦ ὀ- νομα καὶ διεύθυνσιν, ἐσωκλείοντας καὶ τὸ γραμματόσημο μόνον τῆς ἀπαντήσε- ως, καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἰδιαιτέρως. Ἡ- συχάστε. Ὑπάρχει τρόπος νὰ ἀπαλλαγῇ- τε σὲ λίγο, σχετικῶς, διάστημα. Ἡ διευ- θύνσιν τοῦ κ. Λαδᾶ εἶναι Σόλωνος 40.

Μίαν Ἡρακλειώτισσαν. Κάν- τε καὶ σῆς ὅτι συμβουλευθῶ παραπάνω στὴν «Τυχαίαν Ἀναγνώστριαν». Παρο- μοία περίπτωσις. Γράψτε τοῦ λεπτομε- ρῶς κάθε ἐλάττωμα καὶ θὰ σᾶς κατατο- πίσῃ ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων σας. Ἐστὶ μοῦ φαίνεται σᾶς ἐξυπηρετῶ ταχύτερα κι' αποτελεσματικώτερα. Σᾶς εὐχαρι- στοῦμε γιὰ τὰ τόσα καλὰ λόγια σας καὶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνην σας.

Ἀλεξανδρινόν. Ἐφ' ὅσον εἶναι ξηρὸ θὰ λούζεσθε μὲ σαποῦνι Φισάν. Εἶ- ναι χημικῶς οὐδέτερο καὶ εἰδικὸ καὶ γιὰ τὰ πιὸ εὐαίσθητα δέρματα τῆς κεφαλῆς. Ἀσφαλῶς μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήτετε κα- ρυδοφυλλόνηρο. Ἐνα μόνον νὰ προσέζε- τε: Νὰ τὸ κάνετε πάντα τὸ ἴδιο γόμμα. Διηλ. ὅχι: ἄλλοτε πιὸ σκούρο κι' ἄλλοτε

πιὸ ανοικτὸ. Ἐνα μέσο γόμμα εἶναι τὸ καλλίτερο στὴν ἀρχή. Κι' ὕστερα, ἂν θέ- λετε νὰ σκουραίνουν περισσότερο τὸ κά- νατε βαρύτερο στὸ χρωματισμὸ, δηλ. τὸ ἀφήνετε νὰ βράσῃ περισσότερο τὸ νερὸ μὲ τὰ φύλλα μέσα. Ἐπίσης νὰ προσέχετε νὰ μὴ βρέχετε καὶ τὸ πρόσωπο, γιατί λε- κιάζει. Μετὰ 1)4 ἀπὸ τὸ λούσιμο μὲ τὸ καρυδοφυλλόνηρο, νὰ ξεβγάξετε ἀπαραι- τήτως τὸ κεφάλι μὲ σκέτο χλιαρὸ νερὸ.

Πᾶνον Παπαδημ. Δυστυχῶς τίς ἐνέσεις δὲν θὰ τις ἀποφύγετε καὶ μάλι- στα ἰδίως μὲ τὴν κακὴ συνήθεια πούχε- τε νὰ τὰ σπάξετε. Πρὸς τὸ παρὸν κάνε- τε τακτικὰ τὴν κάτωθι θεραπεία: Κάθε βράδυ, ἀφοῦ πλυθῇτε μὲ λίγο χλιαρὸ νε- ρὸ καὶ σκουπισθῇτε, νὰ περνάτε μ' ἓνα βαμβάκι βρεγμένο στὴν κάτωθι λοσιὸν ὁ-

λο τὸ πρόσωπο καὶ ἰδίως τὰ μέρη τῶν σπυριῶν:

Sublimé	0,10 cent.
Resorciné	1 gr.
Alcool	100 >
Chloral	2 >

Μετὰ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας ν' ἀ- λείψετε τὰ σπυρία μὲ τὴν κάτωθι ἀ- λοιφή:

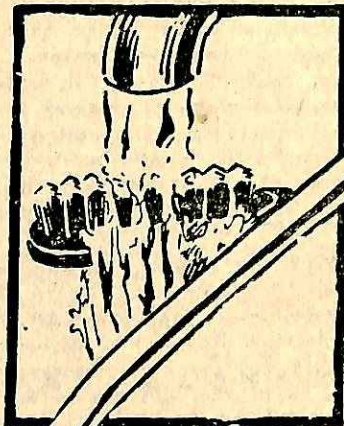
Camphre	0,10 cent.
Acide salicylique	0,10 >
Oxyde de zinc	1 gr.
Yazeline	4 >
Lanoline	4 >

Ν' ἀποφεύγετε τίς σάλτσες, τὰ οἶνο- πνευματώγη καὶ τὰ παστά. Μετὰ 25 ἡμέρες νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

ΛΟΡΑ

ΘΕΛΕΤΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ; Χρησιμοποιεῖτε ὀδοντόβουρτσα Dr. West - τὴν ΜΟΝΗ ἀδιάβροχην.

Διὰ νὰ ἔχετε ἀπασφράπτοντα δόντια χρησιμοποιεῖτε τὴν περιφνημὴ ὀδοντόβουρτσα Δρ. ΓΟΥΕΣΤ. Εἶναι κατασκευα- σμένη ἀπὸ σκληρὴς καὶ ἀδιά- βροχες τρίχες; μεγίστης ἀντο- χῆς. Δὲν μουςκεύει ποτὲ καὶ καθαρίζει ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ τὰ δόντια.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
Ομήρου 38 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28.104

ΕΙΣΘΕ 25 ΕΤΩΝ;

Εἰς πολλὰ ὄντομα, μόλις γίνουν 25 ἐτῶν, ἀρχίζουν νὰ πέφτουν τὰ μαλλιά των. Στὴν ἡλικία αὕτη ἐλαττώνεται συνήθως στὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς, ἡ χολεστε- ρίνη, ἡ οὐσία δηλαδὴ ἐκείνη πού τρέφει τὰ μαλλιά. Ἡ ρίζες τότε ἐξασθενοῦν καὶ δὲν μποροῦν νὰ συγκρατήσουν τίς τρί- χες, γι' αὐτὸ καὶ πέφτουν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην καθημερινῶς. Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία τῆς τριχοπτώσεως, τὸ ἀνεκάλυψε δὲ πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἡ Ἐπιστήμη, ἡ ὁποία παρεσκεύασε καὶ τὸ ἀνάλογον φάρμα- κόν, τὴν «Τριλυζίν». Ἡ Trilysin λοιπόν, προϊόν Γερμανικόν, ἔχει παρεσκευασθεῖ ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιστημονικῶν δεδομένων, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἀπολύτως ἀποτελεσμα- τικὴ. Μὲ τὴν καθημερινὴν χρῆσιν τῆς «Τριλυζίν» ἡ πιτυρίδα ἐξαλειφεται ἡ τριχοπτώσις σταματᾷ τὰ μαλλιά ξαναφυτρύνουν.

Ζητήσατε ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον κ. Κώσταν Νι- κολαΐδην, Ἀλκαίου 1, Ἀθῆνας, τηλ. 70-401, νὰ σᾶς στείλῃ δωρεάν τὴν εἰκονογραφημένην ἐπι- στημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Μιὰν πονεμένην γυναῖκα. Ἐχετε ἀπολύτως δίκην γιὰ ὅσα γράφε- τε. Πῶς ὅμως θὰ σᾶς φανῇ ὅταν σᾶς γράψω ὅτι τὴν θεραπείαν τὴν ἔχετε στὰ χέρια σας καὶ ὅτι δυστυχῶς φάρμακα γι' αὐτὴν τὴν ἀρρώστειαν δὲν ὑπάρχουν; Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀρκετὰ μακροχρόνιος ἔ- ρης πού θὰ τὴν καταπολεμήσετε μόνον διὰ τῆς ἐπιμονῆς, ἀναλογιζομένη τὰς συνεπείας καὶ μάλιστα τὴν κατάστασίν σας. Τὴν ἰόντην βοήθειαν πού μπορεῖ νὰ σᾶς κάμω, εἶναι ὅτι σᾶς γράφω ἓνα φάρμακο κατα- πρᾶυντικὸ τῶν νεύρων γιὰ νὰ κατορθώ- τετε καὶ ἐσεῖς σιγὰ-σιγὰ νὰ σταματή- τετε, γιατί ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει ἱσχυρῶς. Τὸ φάρμακο εἶναι Βάμμα Βα- λεριάνας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ παίρνετε 60 σταγόνες ἡμερησίως, 30 τὸ πρωὶ καὶ 30 τὸ βράδυ.

Μελαγχολικὸν Τακτικὸν Ἀναγνώστην. Σύνορα. Μεγάλον γράμμα, πολλὰ γραφόμενα καὶ τὸ τέλος μηδὲν εἰς τὸ πηλίκον. Ὅλα ἦσαν ἀχρη- στα καὶ ἀκατανόητα. Ζητάτε τὴν συμ- βουλὴν μου, ἀλλὰ δὲν ξεκαθαρίζετε γιατί πρᾶγμα. Ἐγὼ πάντως σᾶς συμβουλεύω νὰ πᾶτε στὸν γιατρό σας γιὰ νὰ σᾶς στείλῃ σ' ἓναν νευρολόγον, γιατί, ὅπως τοῦλάχισ- τον φαίνεται, εἶναι νευρικῆς φύσεως ἡ πάθησις, καὶ στὴν προκειμένη περίπτωσιν μόνον νευρολόγος ἔχει τὸν λόγον.

Θλιμμένο λουλουδι. Ἄλλες στὴν περίπτωσιν τῇ δικῇ σου θὰ τὸ θεω- ρούσαν αὐτὸ ὡς προτέρημα, γιατί πραγ- ματικὰ τέτοιο εἶναι. Δυστυχῶς σᾶς τὸ θεωρεῖτε ὅπως διόλου τὸ ἀντίθετο καὶ θέ- λετε σῶναι καὶ καλὰ νὰ γαλάσετε ἓνα δώρο ὥραϊο πού σᾶς ἔκανε ἡ φύσις. Για- τί; Γιατί δὲν νομίζω ὅτι εἶναι τόσο πολὺ, ὥστε νᾶναι τελείως ἀνταίσθητο. Πρό- κειται περὶ φαντασίας λίγο ἐξημένης, πού ἐννοεῖ νὰ τὰ μεγαλοποιήσῃ ὅλα αὐ- τὰ. Πάντως, ἀφοῦ πρόκειται νὰ βοηθῇτε στὰς Ἀθήνας, φροντίσετε νὰ μὲ συναντή- σετε νὰ δῶ καὶ γῶ περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται καὶ νὰ ζητήσουμε τότε κανέ- ναν χειρουργὸν ἂν ἀναλαμβάνῃ αὕτη τὴν θεραπεία. Πάντως κάμετε λίγη ὑπομονὴ καὶ ἴσως κάτι γίγῃ.

Δίδεα Η. Θ. ὑπάλληλον. Φάρμα-

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς, τελευ- ταῖα μοντέλλα μὲ τὰς κάτωθι τιμὰς:

18 Καράτ.	τὸ ζεύγος	δρχ. 850
14 >	>	> 700
12 >	>	> 650
10 >	>	> 600
8 >	>	> 500
6 >	>	> 425

Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τε- λεία καὶ ἡγυγμένη ἐπισκευὴ ὁρολογίων διὰ 3 ἐτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐ- πισκευὰς ὁρολογίων ἀμερικανικῶν Γόλ- θαμ. Ἑλτζ, Ἑλλινδίο, Ζενίθ, Ὁμέγα, Λονζίν. Ἐπίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευ- ταῖα μοντέλλα δι' ἀνδρικὰ δακτυλίδια Σβάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407

Παρὰ τὴν Ὁμόνοϊαν καὶ Πανεπιστη- μίου 50 Τηλέφωνον 20-441

κα ὑπάρχουν αρκετὰ καὶ διαφημίζονται ὡς ἀποτελεσματικὰ κατὰ τῆς παχυσαρκί- ας. Τὸ γεγονός ὅμως εἶναι ὅτι ἀδυνατι- ζοῦν μόνον τὴν τσέπη τῶν καταφευγόν- των σ' αὐτά. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔχω ὡς ἀρ- χὴν στὴ ζωὴ μου νὰ μὴ γίνουμαι ποτὲ

συνεργὸς σὲ τοιοδοτῶν εἶδους ἐπιχειρή- σεις, γι' αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς γράψω κανένα ἀπολύτως φάρμακο. Ἰσως αὐτὸ σᾶς κακο- φανῇ, ἐν τούτοις μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ παραδῶ τὴν ἀρχὴν πού ἔχω βάλει στὴ ζωὴ μου. Ἡ τακτικὴ πού ἀκολουθεῖτε,

Λεπτὰ μάτ χέρια

δ' ἀποκτήσετε διὰ τῆς κανονικῆς περιποίησεως τῶν χεριῶν σας μὲ

Leokrem
μὲ Ἡλιοβιταμίνην

Καθεὶς τὴν ὀδοντό-

βουρτσά τοῦ

Εἶναι ἀπαραίτητο ὁ καθενας στὸ σπῆτι νὰ ἔχῃ τὴν προσωπικὴν του ὀδοντόβουρτσα. Εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ καθαρίζουν ὅλοι στὸ σπῆτι τὰ δόντια τους μὲ μίαν μόνον βούρτσα. Γιατί κα- νείς συντελεστής δὲν εἶναι τόσοσιν ἰσχυρὸς διὰ τὴν μετάδοσιν τῶν μικρο- βίων, ὅσον ἡ ἀπὸ κοινοῦ χρησιμοποι- ούμενη ὀδοντόβουρτσα. Μὲ τὴν προ- σωπικὴν ὀδοντόβουρτσαν, ὅπου δὲν μεταχειρίζεται κανείς ἄλλος, δύο φο- ρὰς τὴν ἡμέρα, τὸ πρωὶ καὶ πρὸ πάν- των τὸ βράδυ πλύνετε τὰ δόντια σας μὲ τὴν ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ. Ἐπί- σης τὸ ἐσωτερικὸν μέρος καὶ τὰς μσ- σητικὰς ἐπιφανείας. Ἐξασφαλίζετε μέχρι βαθέως γήρατος λευκὰ καὶ γε- ρὰ δόντια.

**Ὀδοντόπαστα
Χλωροδόντ**

των ασκήσεων, είναι ο μόνος τρόπος που μπορεί να σας μετριάσει το κακό αυτό. Το ότι όμως δεν έχει τ' αποτελέσματα, οφείλεται στην τακτική που μετέπειτα ακολουθήσατε: να διπλασιάζετε την τροφή σας. Δηλαδή από τη μία μερίδα θέλατε να αδυνατίσετε και από την άλλη πρώτα κατά κόρον. Τότε πώς θέλετε να συμβαδίσουν και τα δύο μαζί, αφού το ένα είναι ο δημιουργός του άλλου. Να κάνατε λοιπόν τās ασκήσεις και όχι μοναχά να μην διπλασιάζετε το φαγητό, αλλά σιγά-σιγά να το περιορίζετε εις όσο σας είναι αναγκαίον. Μόνον κατ' αυτόν τον τρόπον θα απαλλαγείτε της παχυσαρκίας και όχι με φάρμακα. Φροντίζετε δε να αποφεύγετε τα λιπαρά και τα άλλα αμυλώδη, καθώς και τα πολλά υγρά.

Δ. Α. Θεοδωρίδης, "Όπως και στην προηγούμενη απάντησή σας έγραψα, σας επαναλαμβάνω και πάλιν ότι αυτή η κατάσταση δεν οφείλεται σε οργανική πάθησιν. Είναι φύσει αδύνατο να κρύβεται κάτι επί μίαν ολόκληρον 15ετίαν, όσονδήποτε μικρό και ασήμουντο και αν είναι. Θα είχε επιφέρει εν τώ μεταξύ καταστροφή και ασφαλώς θα είχε βγή στην επιφάνεια, ώστε να γίνη αντιληπτό από τους ιατρούς, οι όποιοι σας εξέτασαν. Μπορούσε ένας ή δύο να μη το είχαν αντιληφθῇ, αλλά όχι και όλοι οι εξέτασαντες κάποιος θα την ανέκαλυπτε καμμιά φορά. Όπως λοιπόν και προηγουμένως επανέρχομαι και σας λέγω ότι αυτή η κατάσταση είναι νευρικής φύσεως και δεν ωφελούν τόσο πολύ τα φάρμακα, αν και σεις μόνος σας δεν επιδιηθήτε λίγο στον έαυτό σας, αλλά και δεν τον αφήνετε να τον παρασύρη ή νοσήρά σας φαντασία δεξιό κι' αριστερά, ώστε να νομίζετε τόσο πολύ άρρωστο τον έαυτό σας. Πάρτε λοιπόν Πασιφλορίνη, την όποιαν χρησιμοποιείτε σύμφωνα με την οδηγία της. Επίσης να επαναλάβετε το Κάλτσιουμ Γλυκονάτ ΧΡΩΠΕΙ, Ένδοφλεβίως να κάνετε μερικές ενέσεις στρυχνίνης. Έκείνο, όμως, το σημείο που πρέπει ιδιαίτέρως να εξετασθῇ είναι κάτι άλλο στο όποιον άτυχώς από της στήλης μου δεν μπορώ να επεκταθῶ. Μου δίδετε λοιπόν διεύθυνση, γράφοντάς μου ταυτόχρονως ένα γράμμα που να μου εξιστορήσῃ όχι πλέον την πάθησή σας, αλλά την ζωήν που διάγετε, ή' όλας ανεξαιρέτως τās επόψεις. Η διεύθυνσίς μου Μιλτιάδου 11, Αθήναι, Ιατρὸν «Έβδομάδος».

ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ Καμηλό αφράτες πιχειές δοχ. 580.—Κομπιναιζόν αφαντάστον άντοχής Α' δοχ. 175. Β' 120.—Σινδόνια αιώνια δοχ. 128 διπλά 185. Κυλότες Κρέπ Σατέν Α' δοχ. 60. Β' 40.

Βουλῆς 5. "Ανω πάτωμα Γραφείον Νο 1.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ιατρὸς **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Εδρεύει ἐν Παρισίοις

ἀκτίνων Ραϊνγκεν

ΠΗΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

ΚΑΝΕΛΛΟΠΥΛΟΣ
ΕΡΜΟΥ 24
Ἡ ὡραιότερα συλλογὴ
ἀπὸ μᾶλλιν ὑφάσματα
γὰ τὸν χειμῶνα

ΔΙΤΣ

Μόνον ἡ

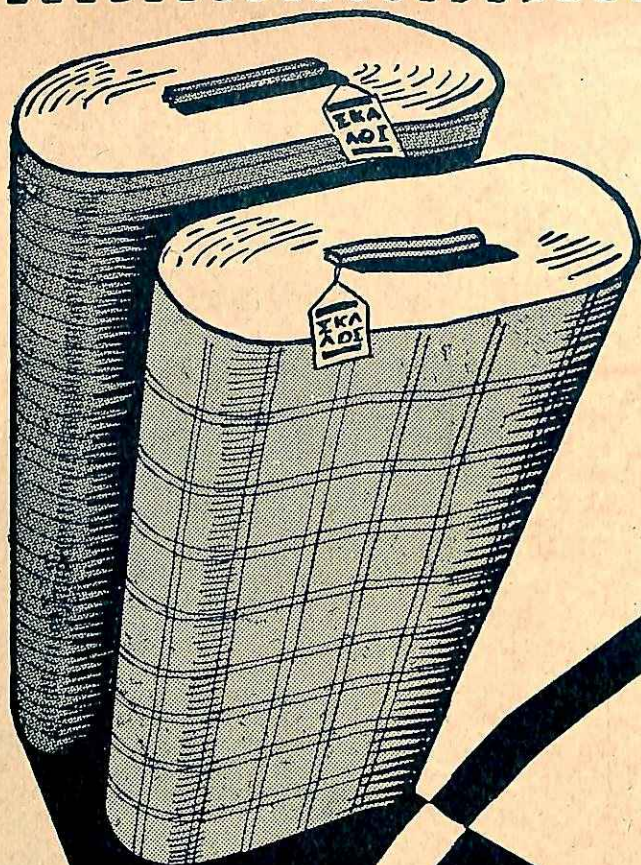
Πούδρα

ἀντέχει
εἰς αὐτὴν
τὴν δοκιμὴν

Χρῶμα «μάτ» καθαρό καὶ γοητευτικό ἀπὸ τὰς 9 τὸ πρωὶ μέχρι τὰς 5 τὸ ἀπόγευμα. Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ ξαναπουδραρισθῇτε ὁλόκληρον τὴν ἡμέρα. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἡγυγημένα ἀποτελέσματα μετὰ τὴν νέαν ἀεροποιημένην πούδραν. Ὁ ἐκπληκτικὸς τρόπος ἀεροποιήσεως εἶναι ἡ ἀνακάλυψις ἑνὸς Παρισινοῦ χημικοῦ. Μόνον ἑλαφρά πούδρα, ὅπως ὁ ἀέρας, συλλέγεται δι' αὐτὴν τὴν χρῆσιν. Ἔτσι ἐπιτυγχάνεται μίᾳ πούδρα δέκα φορές λεπτοτέρα καὶ ἐλαφρότερα ἀπὸ τὰς συνήεις. Αὐτὴ ἡ μέθοδος χρησιμοποιεῖται τῶρα εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς πούδρας Τοκαλόν. Ἰδοὺ διατὶ ἡ πούδρα Τοκαλόν εξαπλοῦται τῶσον καλονικά καὶ ὁμοιομόρφως καλῶς πτοῦσα τὴν ἐπιδερμίδα μετὰ ἑνα σχεδὸν ἀδιόρατον πέπλον ὥραϊότητος, διατὶ δίδει μίαν ὥραϊότητα φαινομενικῶς φυσικὴν, τῶσον διάφορον εἰς ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὰς βαρεῖας πούδρας παλαιᾶς μόδας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φτιασιδώματος. Ἡ πούδρα Τοκαλόν κρατᾷ τῶσον πολὺ ἐπὶ τῆς ἐπεδερμίδος, ὥστε νὰ εἶναι τῶρα γνωστὴ ὡς ἡ πούδρα πού κρατᾷ 8 ὥρας. Ἀπαλάττεσθε ἀπὸ τὴν λιπαρὰν ἐπιδερμίδα, ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ ἀποκτᾶτε ἑνα εὐγενικὸ μάτ χρῶμα, πού δὲν τὸ χαλᾷ οὔτε ὁ ἀέρας, οὔτε ἡ βροχὴ ἢ ἡ ἐφίδρωσις.

1
Kasos

E P M O V 29